Paul Sârbu

AMURG PĂGÂN

Coperta: Bedros Kesisian

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
SÂRBU, PAUL
Amurg păgân/ Paul Sârbu
Bucureşti: Tracus Arte, 2015
ISBN

www.tracusarte.ro
Editura Tracus Arte
Bucureşti, str. Sava Henţia, nr. 2, sector 1
© 2015 Tracus Arte

Paul Sârbu

AMURG PĂGÂN

-roman-

-lector de carte AXENIA HOGEA-

2015

CAPITOLUL I-

PURIFICAREA PRIN FOC

În anul acela, pădurea a înflorit și a renăscut mai devreme, din cenușa albă a iernii.

E noaptea în care se sărbătorește zeul Mithra, cel adus din depărtări orientale și plantat tainic într-o margine de lume a artacilor. Acum printre trilurile privighetorilor se mai aud și sunete de cimpoaie, de tobe și fluiere.

Pe stânca cioplită ca o vatră imensă fusese înălțat un uriaș foc de peste zece stânjeni, care trosnea ondulându-și flăcările spiralate spre stele, și care lumina pădurea cu arbori seculari și tribul artacilor, din apropiere.

Flăcările acestui foc sacru răspândea prosperitate și belșug în toate depărtările peste care strălucea în această noapte.

Fetele fuseseră împodobite cu straie migălite din scoarță verde de copac și purtau coronițe de flori pe cap. Dintre toate, cea mai frumoasă era Nenufar, care avea o rochie însăilată măiestrit pentru această sărbătoare: numai din flori de salcâm, iar pe cap purta o coroniță tot din flori de salcâm.

Celelalte fete aveau rochiile din scoarță de frasin, stejar ori plop, tivite cu flori albe, din iasomie ori lămâiță la poale ori la gulere, ori erau îmbrăcate cu țesături de narcise, toporași, viorele. Dansau în jurul focului sacru împreună cu ceilalți băștinași din tribul lor sau veniți din triburile învecinate în sunete de fluiere, cimpoaie și tobe.

Cel care trudise din greu să aprindă focul viu, frecând două lemne uscate din stejar și brad, fusese Bostes, cel mai iscusit vânător și războinic al tribului. Pălălaia măreață întruchipa soarele ce încălzea pământul pentru coacerea recoltelor ori focul sexual al împreunării, sau focul spiritului, aprins din cuvintele magicianului tribului, Șarp, sau ale preotului Dapix. Dar mai erau și alte forme de vipii: distrugătoare, ale secetei, foametei, invidiei, geloziei. Ori focul regenerator al morții…

Iar rugul acestui ceremonial al zeului Mithra fusese aprins cu șapte esențe de lemn aduse din pădure, pregătite din timp de tinerii tribului.

Marele foc ceremonial era un fel de oglindă magică uriașă, un oracol în care fiecare vedea câte ceva. Preotul Dapix citea viitorul tribului, fetele își întrezăreau printre flăcări imaginea bărbaților cu care se vor mărita, magicianul Șarp primea poruncile și sfaturile strămoșilor morți care glăsuiau prin trosnetul flăcărilor, pe care numai el le înțelegea…

Pe o piatră încinsă se cocea o turtă mare din făină de orz. Aceasta, când se rumenea, era ruptă-n sute de bucățele. Doar un singur dumicat era înnegrit de magicianul Șarp cu un tăciune, și amestecat printre celelalte. Toți veniră și scoaseră la întâmplare dintr-un coș de răchită câte o firimitură, pe care o arătară în fața focului sacru.

Era doar un joc al trecutului: cel care trăgea la sorți bucățica înnegrită era destinat pe vremuri sacrificiului prin ardere. Dar, noua tocmeală a tribului prevedea că, numai dacă este de acord, nenorocitul sau cel ce se considera norocos pe vremuri, va avea privilegiul de a fi adus jertfă pentru rodnicia recoltelor, înmulțirea animalelor și a oamenilor.

De data asta soarta a făcut ca să ia cu propria mână bucățica de turtă înnegrită îmblânzitorul de cai sălbatici, Harp.

Când fu întrebat de magician dacă dorește să se jertfească pentru a urma un an roditor al tribului, acesta lăsă capul în jos. Ceilalți îl bătură cu ciomege, după obicei, și spuseră că timp de un an va fi alungat din cătun și acoperit de rușine. Va pleca în surghiun chiar acum și va rătăci prin pădurea Arboria un an întreg, iar dacă va fi prins înlăuntrul tribului, va fi sacrificat la sanctuarul de piatră de sub crengile Marelui Stejar Sacru, în fața întregului trib. Harp încuviință tulburat și abătut. Mai spuse că va continua să îmblânzească în pădure cai sălbatici pe care îi va aduce numai noaptea la marginea tribului, unde îi va prelua magicianul în nopțile cu lună plină, când el, fugarul, avea dreptul să se întâlnească cu acesta și să-i ceară sfaturi de supraviețuire…Harp plecă, huiduit de toți care aruncară cu pietre după el, acoperit de oprobriul celorlalți, pentru că voia să-și păstreze viața, în loc s-o dăruiască pentru prosperitatea tribului, cum fusese odinioară obiceiul strămoșesc, în timpuri străvechi…

Șarp, magicianul, îmbrăcat într-o mantie galbenă ce avea un disc din pietre de rubin pe piept reprezentând soarele și focul vieții în general, iar pe spate un semidisc din safir, întruchipând luna și focul lăuntric, se adresează momâiei din paie, manechinului îmbrăcat în cârpe și piei de animale, care trebuia ars în locul acelui laș, izgonit cu rușine din trib:

-Tu, efigie din spice și vrejuri, ce întruchipezi spiritul eroului nostru din trecut, care se jertfea pentru trib și considera asta o mare onoare! Pe atunci oamenii aveau spiritul drept și curajos, nu erau fără demnitate și fricoși ca azi! Pe atunci, ei se omorau cu bucurie și ne aduceau bunăstarea și bogăția în mai toți anii, iar noi, ceilalți, le cinsteam memoria!...

De aceea, considerăm că prin aprinderea acestei momâi, vom trezi din nou, în noi toți, durerea și cin-

stea sacrificiilor de altădată, durerea și onoarea jertfei pentru neamul nostru.

Și te invocăm pe tine, zeule Mithra, să încălzești pământul atâta cât trebuie ca să rodească recoltele, ci nu să-l pârjolească seceta!...

Magicianul ridică glasul tunător și sonor și continuă ritualul:

-Acum îl cinstim pe cel mai vajnic vânător al tribului, Bostes, care a scos soarele din stejarul uscat pe care l-a frecat cu o altă bucată de lemn! El a dat drumul unei stele, ascunse în trunchiul acelui stejar și a ivit un foc sălbatic, un foc viu, a desferecat o flacără sacră care arde acum în fața noastră!

Iar Firida, fata pietrarului Izu, cea mai tânără femeie a tribului, a luat scânteia de la el și a aprins rugul, așa cum a întețit și focul în vatra colibei ei, așa cum a scăpărat și în inima ei focul iubirii ce va rodi în curând o nouă viață în tribul nostru!

Magicianul continuă:

-Pălălaie sacră, răsărită întru cinstirea zeului Mithra în noaptea aceasta sfântă, foc neînvins, foc biruitor, apără-ne și arde vrăjile rele din trib, trimise asupra noastră de demoni sau de vrăjitorii altor triburi! arde bolile! gonește duhurile rele din tribul nostru!...

Vâlvătaie sacră a zeului Mithra, mijește în fiecare dimineață soarele și ajută-l să se ridice, să lumineze lumea!...

Vâltoare sacră a lui Mithra, aprinde acum inimile tinerilor tribului, ca să avem parte de multe căsătorii și veselie la toamnă, când vor avea loc luptele pentru fetele de măritat ale tribului. Căci sub luna zeiței Baset, când mustul va fierbe în butoaiele de stejar, se vor lega multe inimi!...

Făclie sacră a lui Mithra, aprinsă în seara asta, păzește-ne de puterea fulgerelor tale, de mistuirea incendiilor din trib!

Focule sacru, fii numai în ajutorul nostru, să ne pregătim hrana, să ne luminezi zilele vieții seara, cu un crâmpei din lumina ta, în opaițe!...

Iar marele foc solar să ne fertilizeze pământul, dar să nu-l pârjolească cu secetă!

Torță sacră a lui Mithra, transformă-ne răul din suflete în scrum și cenușă și purifică-ne inimile, dar arde-i și mistuie-i pe dușmanii noștri, care vor răul acestui trib!...

Spirit al învăpăierii sacre din noaptea asta, deși nu-ți mai sacrificăm un om sau mai mulți, ca în trecut, deși ardem doar o efigie de paie, noi te cinstim tot atât de mult și te respectăm, spirit al focului, și te rugăm să nu te mânii pentru aceste umile ofrande din astă noapte!

Anul acesta vom avea parte nu de sacrificarea rituală a taurului, ca în anii trecuți, ci de o luptă între taur și om, imitând lupta eroului mitic Mithra cu taurul întunericului. Taurul sacrificat înseamnă biruință asupra nopții și iernii, iar reînvierea întregii naturi și înmulțirea tuturor animalelor, după cum bine știți, au luat naștere din sângele sacru al acestui taur primordial!...

Șarp scoase din tașcă niște păsări pe care le adusese pentru a fi oferite drept ofrande:

-Iată, noi îți aducem mici animale de sacrificiu!...

Magicianul aruncă în flăcările sacre o privighetoare și două turturele vii!

Pălălaia le mistui de îndată, lăsând un miros de pene arse și de carne prăjită, în chiotele exaltate și dansurile focoase ale celor de față. Acesta era semnul ritual că magicianul își terminase vorbirea și ceilalți puteau să dea focului ofrandele pe care le aduseseră.

În general, ca să li se îndeplinească dorințele, oamenii aruncară în foc untdelemn, cereale, fructe uscate, semințe, ierburi aromitoare care făceau mireasma plăcută în jur, pe care le dedicară spiritelor unor înaintași de seamă, care au fost ridicați după moarte

la rang de zei … Astfel, unii cerură recolte bogate, alții sănătate pentru ei sau pentru animalelor lor care erau trecute prin apropierea marelui foc sacru ca să se vindece de boli și să se înmulțească, alții cerură copii, dragoste și chiar o minte mai pătrunzătoare și mai luminată...

Femeile au mistuit în flăcările sacre păpuși de pâine, fructe uscate ori grâne, cerând spiritului focului rodnicia pântecului lor ori orice altceva le trecea prin cap…

Îndrăgostiții aruncau flori prin foc, unii spre alții, acest gest dezvăluind o anume intenție. De aceea, râzând, Nenufar, ca în joacă, îi azvârli floarea-soarelui de la ureche lui Igu care, deși se strădui să o prindă din flăcări, o scăpă jos, în jeratic. Fata se îmbufnă. Igu o culese dintre tăciuni arzându-și degetele, dar floarea pârjolită pe margine arăta jalnic. Igu mai că nu plânse de tristețe...

Unii ridicară prăjinile de care erau agățate pisici vii și șerpi, și le pârpăliră la foc, încât acestea scoaseră mieunături drăcești și sâsâieli lugubre, înfiorătoare, spre veselia inumană a tribului care țipa și dansa sălbatic. Prin asta voiau să ardă vrăjitoarele despre care se credea că sunt întrupate în aceste animale considerate necurate.

Ca să aibă recoltă bună de pești, cel mai destoinic pescar, Carp, slobozi un crap viu care începu să se zvârcolească și să sară pe tăciuni, vioi, câteva clipe, până când ochii i s-au umflat, apoi a pocnit, și s-a copt, după care s-a prefăcut în scrum.

Oierul Yen, a dat drept ofrandă focului un miel viu, care a behăit o singură dată blând, apoi ochii i s-au înroșit în cap și a căzut. Când flăcările i-au cuprins blana cârlionțată, animalul s-a mai zvârcolit puțin, până s-a sufocat de fumul gros ce se ridica, apoi vipia l-a mistuit, răspândind un miros plăcut de carne arsă.

Mithra simbolizează binele, soarele; taurul negru-noaptea și Luna; răpunerea taurului înseamnă posedarea întunericului de lumină, înseamnă fecunditate.

În aceste vremuri sunt rari cei care se încumetă să se mai lupte cu taurul la ceremonialul focului! Dar cel care învinge taurul în luptă își câștigă, prin tradiție, dreptul de a cuceri și de a supune orice femeie a tribului!...

Această victorie îi dă prioritate la întrecerea pentru fetele de măritat care se ține la Cornul abundenței, la echinocțiul de toamnă, de ziua recoltelor! Conform cutumei tribului, niciunul dintre tineri nu se va încumeta să se înfrunte cu el, lăsându-l să aleagă pe cine va voi!...

Alături de stânca pe care a fost înălțat rugul sacru se afla o groapă circulară săpată în piatră, cu diametrul cam de zece pași, în care se înfăptuia de obicei ritualul sacrificării taurului.

Deodată mulțimea a fost cuprinsă de delir: toți țipau și dansau și-l aclamau pe Bostes.

Cel mai așteptat moment al acestui ritual era lupta dintre Bostes, cel mai vajnic vânător, și unul dintre taurii crescuți anume pentru aceasta în grajdurile magicianului.

În general, taurul era ucis cu sulițele și săgețile sacre, de către oamenii magicianului, aflați deasupra gropii de sacrificare, iar cei de față se împărtășeau din vitalitatea regeneratoare a acestuia, mânjindu-se pe față, pe mâini, pe tot trupul cu sângele acestuia, pentru a căpăta putere fizică dar și sufletească și pentru a se umple de vitalitatea creatoare și fecundă a acestui animal teluric, despre care, spunea legenda din vechime, că din sângele scurs al acestuia au luat naștere toate plantele și animalele de pe pământ.

Legenda spune că zeul solar, Mithra, născut în ziua solstițiului de iarnă dintr-o stâncă, ar fi crescut puternic și din ce în ce mai luminos și ar fi răpus tau-

rul primordial al întunericului, taur divin, din sângele, măduva și sămânța căruia toate s-au făcut...

De data aceasta taurul nu era ucis de sulițe de sus, ci însuși marele războinic Bostes se cobora singur în groapa taurului! Avea o suliță, un cuțit de piatră și un topor tot din piatră. De acolo nu putea să iasă viu decât unul dintre ei!

Lupta era pe viață și pe moarte!...

Dacă învingea Bostes, însemna că în acesta se întorsese spiritul zeului Mithra, străvechi erou al tribului ce întruchipa chiar Soarele.

Și, până astăzi, Soarele nu a pierit!...Dacă Bostes va muri, el va rămâne doar un om care s-a sacrificat pentru trib! Nu va fi venerat pe viitor ca un zeu pământean!

Din groapa de piatră, acest sanctuar acoperit cu un grilaj de lemn, nu putea să iasă decât unul viu: Bostes sau taurul, care fornăia furios, amușinând.

Buhaiul fusese împodobit cu trei ghirlande de flori în jurul gâtului și purta pe frunte un diamant roșu prins în curele subțiri.

Taurul negru al nopții trebuia să se lupte cu taurul alb al zilei!

Moartea se lupta cu viața!...

Diamantul roșu era trofeul învingătorului!

Taurul, pentru această luptă, fusese ținut luni în șir și îngrășat în grajdurile lui Șarp, pregătit cu grijă pentru această ceremonie.

Bostes se antrenase cu îndârjire, luptându-se pe timp de noapte, în beznă, cu dușmanii din alte triburi, cu bouri, tauri ori urși.

Taurul din sanctuar fornăia și lovea cu copitele nerăbdător, agitându-se ca o furtună, scuturându-și florile cu care era împodobit.

În ochi îi sclipiră fulgere. Mugi întârâtat, nervos din cauza focului care trosnea în apropiere și a lar-

mei oamenilor. Răsuflarea taurului părea arșiță ieșită din focul sângelui său. Părea un element al naturii, focul subpământean, vulcan necontrolat care erupe. Doar rațiunea, doar spiritul îl mai putea ajuta pe Bostes și, poate, trofeul pentru care lupta: fata pe care va avea dreptul s-o aleagă la toamnă. Căci, după obicei, nimeni nu va avea curajul să-l înfrunte, dacă scăpa cu viață din lupta aceasta. Ori taurul, ori Bostes vor fi dați rugului din nouă esențe, în noaptea asta!

Când coborî în groapa din sanctuar, pe o scară săpată în stâncă, Bostes, stând față-n față cu fiara, știa, ca și toți ceilalți, că moartea coborâse acolo. Ceafa groasă și pieptul musculos al animalului, greutatea lui de cinci ori mai mare decât a lui Bostes, nu-l făcură mai puțin agil.

Părea cu neputință să câștige omul.

Înfuriat de trosnetele flăcărilor și de țipetele oamenilor, animalul îl fixă cu privirea pe Bostes, scoțând aburi pe nări, lovind cu copitele. Brusc se repezi înspre om cu coarnele. Vânătorul, nemișcat și concentrat, cu brațul puternic, îi înfipse cu îndemânare o lance cu vârful de piatră în piept. Dar sălbăticiunea, dârză, ca și când nimic nu se întâmplase, înaintă spre el amenințătoare, fără să șovăie, fără să se clatine, dar mult mai fioroasă. Lancea de lemn care rămăsese înfiptă în el împunse zidul de piatră, și în același timp se implântă și mai adânc în trupul animalului, dar se și frânse, rămânând doar ciotul cu vârful de piatră adânc pătruns în trupul fiarei. În timp ce animalul se năpusti înainte, omul, cu iuțeala fulgerului, îl trăsni în cap cu toporul de piatră care-i rămăsese înfipt în craniu, dar asta nu opri cu nimic iureșul care venea spre Bostes!

Acesta se feri ca să nu fie împuns și zdrobit de zidul sanctuarului care se cutremură. Omul sări într-o parte și scoase din perete o bucată de stâncă, ce era crăpată, și, când taurul fu la un pas înaintea lui, îl izbi cu putere cu aceasta, încât tăișul toporului i se

împlântă mai adânc în țeastă, sfărmându-i-o. Bolovanul de stâncă îi rămase înfipt între coarne preț de câteva clipe. În acest moment Bostes scoase cuțitul lui de piatră, lung și șlefuit, ascuțit bine, cu două tăișuri și-l împlântă cu dibăcie într-un loc anume știut dintre omoplații animalului, drept în inimă.

Fiara se opri strălfulgerată, cu ochii holbați, mugind. Bostes întinse mâna și smulse diamantul roșu din fruntea taurului. Acesta se scutură nervos, parcă trezindu-se din moarte. Acum îi căzu bucata de stâncă dintre coarne. Omul scoase cuțitul și sângele animalului țâșni, gâlgâind sacadat pe pieptul dar și pe spatele taurului, înroșind sanctuarul. Fiara, îndârjită, înfruntând fără nicio teamă moartea, se întoarse iarăși spre Bostes, cu ochii mari, înroșiți, ieșiți din orbite, vomitând valuri de sânge amestecat cu balele albe și se repezi din nou spre om.

Bostes nu mai avea nicio armă, așa că apucă taurul de coarne cu amândouă brațele, împingându-i gâtul cu genunchiul drept. Totuși, cu o putere și vigoare care păreau nesfârșite, animalul îl purtă pe Bostes pe sus, gata să-l zdrobească cu spatele de celălalt perete din stâncă, gata să-i înfigă coarnele în coșul pieptului. Nu mai fu decât un pas ca Bostes, purtat pe sus ca un fulg, sa fie stâlcit, când vânătorul își adună toată puterea pe care-o mai avea, îi răsuci și-i frânse grumazul cu un trosnet care-i înfioră pe toți. Într-o clipită, taurul avu capul întors, împietrit, cu ochii holbați înspre cerul nopții, cu o copită în pieptul omului. Apoi se clătină pe trei picioare și căzu peste Bostes lângă perete. Omul reuși să iasă teafăr de sub taur, înroșit de sânge. În tăcerea care se așternu deasupra sanctuarului, căci toți urmăreau cu încordare și cu sufletul la gură lupta, se auziră doar trosnetele focului sacru. Apoi,deodată, tot tribul izbucni în țipete de bucurie și de biruință!

Duhul zeului Mithra coborâse asupra războinicului și izbutise din nou să înfrângă forțele violente și

ferocitatea beznei! Iar Soarele neînvins, eroul, se dovedi iar biruitor! Lumina și înțelepciunea, înteligența și puterile spiritului învingeau din nou instinctele dezlănțuite ale nopții!...

Mulți tineri, la vârsta maturității, de paisprezece ani, dornici de botezul sângelui, aproape goi, săriră în groapă.

Aceștia trecuseră înainte anumite probe de supraviețuire, se întorseseră cu vânat din pădurea unde hălăduiseră singuri nopți întregi, sau veniseră cu captură bună de pește, ori ieșiseră învingători în luptele dintre ei.

Magicianul scoborî și el pe scara cioplită în piatră. Tinerii se așezară în jurul său și magicianul Șarp luă câte o mână din sângele închegat al taurului și îi mânji pe cap. Apoi Spuse:

-Spiritul neînfricat al eroului nostru pământean Mithra să pătrundă în inimile voastre și să deveniți tot așa de biruitori în confruntările vieții ce vă așteaptă de acum înainte!

Duhul lui Mithra fie cu voi, să vă întărească, să vă călăuzească și să vă ajute tot restul vieții!...

Și nu uitați să respectați obiceiurile și sfaturile străbunilor noștri!...

Tinerii izbucniră în urlete de bucurie și începură să se spele și să se mânjească între ei cu sângele taurului răpus!

Era ritualul botezului în care aceștia căpătau vitalitatea, virilitatea și puterea taurului, în ei pătrunzând focul și vigoarea acestuia, primind din noaptea asta sacră noi forțe pentru înfruntările cu viața!

Erau încurajați și de forța eroului Bostes care învinse puterile nopții. Taurul lucea hăcuit sub stelele roșii și albe! În mijlocul sanctuarului, în balta de sânge, tinerii nou botezați jucau și chiuiau de bucurie.

Oasele fiarei fuseră arse în focul sacru drept ofrandă, iar carnea, după obicei, fu prăjită și mâncată de cei mai săraci participanți la ceremonie.

În acest moment magicianul Șarp deschise petrecerea!... Desfundă butoaiele cu,,băutura dragostei", din vin cu miere și cu fructe tocate, ce fu împărțită în cinstea eroului care învinsese puterile dezlănțuite ale nopții!...

Prin acest sacrificiu al taurului s-a reînnodat legătura cu Mithra, eroul care a adus ,, focul sacru al cerului"învingând bezna, coșmarele, vrăjile rele, bolile, demonii... Victoria lui Mithra reprezenta victoria omului asupra forței brute, feroce și necontrolate.

Bostes deveni prin aceasta un nou erou al tribului care putea fi ridicat de urmași, în viitor, la rang de zeu muritor…

Ca un adevărat element al naturii, Bostes ieși supraviețuitor din groapa însângerată și, aproape toate fetele de măritat, îmbrăcate după tradiție la această sărbătoare în scoarță verde de copac și purtând coronițe de flori, îl îmbrățișară.

Dar Bostes se îndreptă spre Nenufar, care sta retrasă și uimită. Întinse mâna, desfăcu degetele, și, în palmă îi străluci mai roșu ca sângele și mai luminos ca o stea roșie, diamantul pe care îl smulsese de pe fruntea fiarei, ca trofeu.

Bostes își alese astfel mireasa de la toamnă. Fata, simțind că nu putea să se împotrivească acestei forțe bărbătești și că trebuia să respecte datina, luă piatra pe care toate fetele o jinduiau. Nenufar, cu mâna învești mântată în flori de salcâm, tremurândă, aplecă puțin capul, în semn de mulțumire.

Primind diamantul roșu, Nenufar era aleasă drept,,Regină a primăverii"! iar eroul învingător era implicit,,Regele acestei primăveri" care avea drept rol să o protejeze de acum înainte pe frumoasa regină pură. (Căci Nenufar încă nu avusese sângerări, deși se apropia de vârsta impură.)

Între ea și Bostes avea loc o ,,căsătorie sacră", întrucât se considera că Nenufar se căsătorea cu zeul acestei sărbători, Mithra, reprezentat prin Bostes.

Aceasta era o căsătorie pur sufletească, cei doi neavând voie să aibă legături trupești. Eroul de acum, Bostes, trebuia doar s-o protejeze cu orice preț de toate răutățile acestei lumi, până trecea primăvara, pe Nenufar. Căci zeul Mithra trebuia s-o protejeze pe Nenufar până cădeau frunzele toamnei, ci nu omul Bostes…

Magicianul Șarp spuse:

-Spiritul lui Mithra, coborât asupra eroului nostru Bostes s-o protejeze pe Regina frumuseții acestei Primăveri până la toamnă!...

Trăiască Regina și trăiască Regele acestei Primăveri!...

Toți izbucniră în țipete delirante, repetând după Șarp:

-Trăiască Regina, trăiască Regele acestei Primăveri!...

Și, celor doi, lui Bostes și lui Nenufar, le dădu Șarp să bea din primele coarne de bour umplute cu vinul dragostei!...

După care începu și petrecerea celorlalți!

Igu plânse, nevăzut de nimeni!

Fluiere, lăute și tobele cântară cu vioiciune, și tinerii, înroșiți de sângele regenerator și plin de vitalitate al taurului, dansară sălbatic în jurul focului sacru, chiuind de răsună pădurea și se întoarseră ecourile din munți.

Luna ca de jad, clipea fericită! Și oamenii se bucurară și-și trăiră din plin viața. Fu o sărbătoare de purificare a focului și a biruinței spiritului !

Totul era spălat și purificat prin foc și sacrificiu și, poate de aceea, simțurile erau și mai ascuțite. Acum se aruncau semințele de foc ale dragostei, care trebuiau să încolțească și să crească până la toamnă, când se făceau nunțile!...

Nenufar privi flăcările sacre, uriașe, și încercă să-și deslușească norocul, când îl zări pe Igu, cel cu părul ca mierea și ochi strălucitori în noapte, ca de pisică sălbatică. Îl zări printre limbile rugului aprins. Era în cealaltă parte, sau poate era doar o arătare, doar o oglindire a dorințelor ei. Atunci, concentrându-se la imaginea chipului lui zvelt și bălan, Nenufar își jertfi pe ascuns o șuviță din întunecatul ei păr ca noaptea fără de stele, dându-l flăcărilor ca ofrandă, dedicându-l zeiței Ostare, cerându-i dragostea lui Igu, dragoste pentru care, știa bine, trebuia să aibă un preț de plătit pentru a fi împlinită…

Nenufar îngână în minte un descântec vechi de dragoste, învățat de la bătrâna ei bunică, pe care-l moștenise în viu grai de la strămoșii ei pe linie maternă, din vremuri imemoriale, când femeile conduceau lumea:

„Focule sacru, fă ca Igu să umble ca nebun după mine, să nu mai vadă Soarele pe cer, dar să mă vadă pe mine!...

Focule sacru, fă ca Igu să-și uite părinții și casa părintească, dar să-și amintească numai și numai de mine!...

Focule sacru, fă ca Igu să umble ca surd în această lume, să nu mai audă nici tunetul, nici trăsnetul, să nu înțeleagă nici glasul străbunilor din foșnetul frunzelor, să nu ghicească, să nu deslușească nici prevestirile din susurul izvoarelor, dar să audă și să înțeleagă numai vocea mea!...

Focule sacru, șterge Soarele din mintea lui Igu, fă-l să uite stelele, șterge-i luna din minte lui Igu, dar în inima lui să mă aibă numai pe mine strălucind în locul lor!...

Focule sacru, fă-l pe Igu să nu mai simtă nici ploaia, nici furtuna, nici frigul, nici focul, dar să simtă pretutindeni frăgezimea apropierii mele și prezența mea, chiar și atunci când sunt departe de el!...

Focule sacru, fă-l pe Igu să uite de apă când îi e sete, și fă-l să vină la mine, ca numai eu să-i pot potoli setea, precum o fântână unică- și fă-l să nu poată bea din altele!...

Focule sacru, fă-l pe Igu să uite de fructe, de legume, de carne și de pește când i-e foame, și fă-l să vină la mine ca la o masă împărătească!...

Focule sacru, fă-l să nu mai simtă mireasma crinilor de câmp și nici pe cea a bujorilor de pădure nici, a trandafirilor sălbatici, ci farmecă-l să vină la mine, atras ca de cea mai plăcută și fragedă mireasmă de pe pământ!...

Focule sacru, fă-l pe Igu să uite frica de moarte, fă-l să nu-i fie teamă că-l vor ucide frații și părinții mei ori rivalii lui în dragoste, și dă-i curaj să vină la mine în noaptea asta, în taină, nevăzut și neștiut de nimeni!..."

După ce rosti acest descântec, neauzită de nimeni, murmurând doar, încât numai mișcarea buzelor ar fi trădat-o că se roagă, fata cu cea mai frumoasă rochie, cusută în întregime din flori de salcâm, mai privi o dată flăcăul cu părul ca mierea și ochii mari, strălucind în noapte ca ai mâțelor sălbatice, iar acesta tresări, surprins de căutătura ei mai învăpăiată decât rugul sacru care pocnea tot mai viu…

Înțeleptul Dapix profetiză, citind în flăcări, în trosnetele și vuietul acestora, viitorul tribului lor, spunând:

-Petalele focului sunt cuvintele, cuvântul este focul din gândul omului, care nu se stinge niciodată, nici după moarte!...

Iar din lumina cuvintelor se aprinde din nou focul care înfăptuiește tot ce este în jurul nostru!

În inima noastră purtăm soarele!...

Există un foc lăuntric, un foc al spiritului!

Acesta arde mai frumos și este veșnic nestins în om!

Focul spiritual ne curăță de păcate, ne purifică și ne luminează -și nu se stinge niciodată!...

Flacăra lui crește și se îmbogățește pe zi ce trece și se dăruiește tuturor!...

Lumina înțelepciunii cuprinde o mare de capete, și aceste capete se aprind unul de la altul, ca niște stele care formează o mare constelație…a oamenilor! O constelație care se rotește și luminează aici, pe pământ!...

Dragii mei, focul cuvintelor poate fi folosit, ca și focul de stejar: pentru fapte bune, pentru ajutorarea semenilor noștri, pentru dragoste, ori pentru distrugere,pentru nenorociri!...

Însă, focul lăuntric este mai puternic, el deschide o poartă pentru spiritele din lumea subpământeană, dar și pentru lumea aceasta!

Noi folosim o mică parte din zi focul de lemne, dar focul din suflete și din cuvinte, întreaga zi și chiar noaptea în vise!

Cuvintele sunt dătătoare de viață, dar și de moarte! Cuvintele pot fi ca izvoarele de viață, vindecătoare, sau ca săbiile de piatră, tăioase, însângerate! Aveți grijă, nu vă jucați cu focul cuvintelor, dragii mei! Inima omului este o vatră în care trebuie să ardă un foc blând și frumos, al dragostei și ajutorării semenului, ci nu un foc al urii și al distrugerii!

Din focul sacru al sufletului se pot naște vieți, dar pot și să se prefacă-n scrum!

Priviți acest foc sacru de stejar, frasin, carpen, brad, molid, pin, ulm și salcâm: priviți cum arde focul acesta! Iar eu vă spun, dragii mei, că voi sunteți acest foc! Și vă mai spun că tot voi sunteți și focul stelar, și cel lunar, voi sunteți floarea de salcâm și izvorul care curge din munte în cascadă, voi sunteți izvorul flăcărilor izvorâte din cele șapte esențe! Voi sunteți nemuritoarea cascadă de foc și de lumină și

de căldură a Soarelui. Dar și pădurea nesfârșită și apele cele răcoroase!...

Voi sunteți creația cea mai înaltă din Univers! Mai presus decât toate elementele, căci focul spiritului care arde numai în vatra inimii voastre vă înalță deasupra creației acestui pământ și deasupra creației întregului Univers! Voi sunteți totodată foc și apă, pământ și aer, dar și spirit în același timp! Voi sunteți și zei și oameni, și materie și spirit în același timp! Sunteți muritori, prin trupul acesta de lut, dar și nepieritori, prin duhul vostru! Voi sunteți copii ai stelelor!...

Cât despre Mithra al nostru…După cum știți, acesta a fost un oștean getic, un mesager inițiat în cultul zeului Mithra la Ctesiphon, care, la întoarcerea lui în spațiului Munților Crăpați, a introdus și aici, în tribul artacilor acest ceremonial, el însuși sugrumând un taur, imitând fapta străvechiului zeu! Acesta, devenind magician în urma acestei isprăvi, înaintea lui Șarp, și-a preluat numele zeului pe care l-a propovăduit, Mithra. Nimeni nu mai știe acum care era adevaratul nume al oșteanului mesager care a introdus acest cult în tribul acesta izolat al artacilor noștri…

Căci, adevăratul zeu nepieritor, care a zămislit viața plantelor și a animalelor și a oamenilor pe întreg pământul este Soarele, și tot în Soare se duc sufletele morților, ci nu în lumea subpământeană…

Oamenii începură să murmure, neînțelegând prea bine vorbele preotului Dapix, dar își aduseră turmele de oi, capre, bouri și hergheliile de cai pe care trebuiră să le treacă prin fumul focului sacru, ca să le ferească de boli pentru tot restul anului și să le ajute să se înmulțească. Până și cenușa acestui foc sacru era adunată cu grijă a doua zi și împrăștiată pe ogoare ca acestea să fie roditoare!

Dar, Nenufar nu mai stătu să asiste și la aceste ceremonii, ci se întoarse prin pădurea sublunară, bătută și de reflexele tot mai îndepărtate ale focului sacru ce rămâneau în urmă, tot mai stinse, urmată de un lupul ei domesticit.

Estimp, Igu îi luă urma lui Nenufar și o ajunse din urmă printre carpeni și molizi.

Igu, la care se gândea neîncetat, apăru ca o nălucă pe un cal negru, domesticit. Lupul sur, domesticit, îi sări în față, lătrându-l, dar fata-l domoli. Flăcăul îi aduse un dar, spunându-i cu glas firav și melancolic:

- Nenufar, păstrează la gât această piatră viorie de la mine, legată cu sfoară roșie ca focul acela sacru! Acest ametist violet are darul de a păstra nestinsă flacăra iubirii noastre!..O să strălucească tot timpul în sufletul tău și o să lumineze din ce în ce mai tare în inima ta!...

Atunci, Nenufar aruncă cu putere piatra de la Bostes, făcând să plescăie apa ghiolului pe lângă care trecea!...Și diamantul roșu, trofeul de pe fruntea taurului răpus, se scufundă în adâncuri…

Dar, deși coborâtă în adâncuri, sub razele lunii piatra străluci din genunea valurilor ca un fulger roșu ce-i înfioră pe amândoi, care-și amintiră de nemutul războinic și de isprava lui din seara asta.

Nenufar întinse mâna, tremurând de emoție și sufocată de fericire, primind darul lui Igu. După ce își trecu sfoara pe după cap și își ridică părul ca noaptea fără lună, pentru a putea ascunde amuleta de la Igu la piept, Nenufar se depărtă, înspăimântată și fericită de cele întâmplate. Dar ochii fetei îmbrăcată din cap până-n picioare cu flori de salcâm, ochii Reginei acestei Primăveri străluciră mai puternic și mai vii decât ametistul primit în dar …

-Nenufar! strigă flăcăul în urma ei, la toamnă, când vom sărbători Cornul abundenței, la echinocțiu, te voi câștiga în luptă dreaptă la întrecerea pen-

tru fetele de măritat! Vei fi a mea în această viață! Mă voi antrena toată vara și-l voi înfrunta, și-l voi învinge pe Bostes! mai spuse flăcăul cu glas nesigur, dar sincer.

Emoționată, fata privi speriată umbra lui Igu reflectată de lună pe iarba dintre copaci și o rupse la fugă, chemându-și mai aproape lupul domesticit, pe care părinții ei îl primiseră în dar, încă de mic, chiar de la Bostes și-l crescuseră ca să le păzească cea mai de preț bogăție a lor, pe Nenufar, frumusețea și mândria tribului artacilor!

Igu dădu pinteni calului negru și-i ieși fetei înainte chiar la intrarea în trib.

Coborî și o cuprinse de mâna înveșmântată în flori de salcâm, ce împrăștia o mireasmă molcomă și plăcută care le îmbăta închipurea amândurora și-i spuse:

-Nenufar, promite-mi că mă vei favoriza la întrecerea de la toamnă!...

Fata dădu din cap în semn că da, apoi, gâtuită de emoție, de spaimă și fericire, o zbughi spre coliba părinților ei.

Nenufar se gândi că în flacăruia gândurilor ei nu-l va sacrifica niciodată pe Igu, nu-l va preface-n cenușă pentru brutalul Bostes, ci, dimpotrivă, soarele inimii ei îl va încălzi și-l va încuraja și-i va dărui acestuia sufletul ei! Căci sufletul omului e liber! Chiar dacă, temporar, pentru o primăvară, sufletul ei fusese căsătorit din întâmplare cu spiritul zeului Mithra! Nu i-l poate supune nici măcar Mithra, nici forța nemăsurată a acestui vânător care răpune tauri, cerbi și urși!...Ea va întreține un foc sacru și viu în suflet, doar pentru Igu!

Da, până și Bostes știa că, în negurile vremurilor trecute, femeia conducea tribul! Mai târziu, în negurile vremii, forța brută a bărbaților înarmați le supuseseră trupurile, dar sufletele lor rămăseseră tot libere!

Acesta era diamantul pe care îl primeau toate femeile tribului din vremurile străvechi ale matriarhatului! Aceasta rămăsese sacru! Nici păsările, nici animalele, nici oamenii nu puteau îngenunchea și supune niciodată cu forța un suflet! Doar forța dragostei și alegerea liberă tronau în acest imperiu, chiar dacă unele trupuri erau siluite prin forță!...

Nenufar știa aceasta de la muma ei, dar puterea acestui vânător o înfiora și o înspăimânta, căci în fața lui tremura ca o frunză, toamna, de parcă i-ar fi prins sufletul într-o capcană!

Îmbujorată de promisiunea făcută, Nenufar intră spre dimineață, în coliba părinților ei, de lângă ghiol, construită în pădurice de frasini și stejari…

*

În afara sărbătorilor de la solstiții și echinocții și a sărbătoririlor zeilor muritori, eroi ai tribului artacilor, care prin spiritul lor protector lăsaseră tradiții și obiceiuri celor în viață, oamenii tribului duceau o viață obișnuită: vânau, pescuiau, cultivau orzul, ovăzul, meiul, ceapa, varza și celelalte legume, toamna culegeau fructele și umpleau butoaiele de stejar cu vin, adunau fân pentru animalele domesticite: capre, oi, bouri.

În general, viața obișnuită a tribului decurgea astfel într-o săptămână:

Prima zi se numea Muncă, deoarece începea munca.

A doua zi era dedicată rezolvării conflictelor de tot felul și se chema Cearta. Uneori mergeau chiar la magicianul tribului ca să le judece diferite neînțelegeri între ei, ori chiar se băteau ca să se stabilească cine are dreptate.

A treia zi a săptămânii se chema Trocul, deoarece mai tot tribul se aduna sub ramurile Marele Stejar

Sacru și făceau schimburi de alimente ori animale, necesare traiului zilnic.

A patra zi se numea Norocul, deoarece oamenii căutau să se împace cu cei cu care s-au certat în a doua zi a săptămânii și chiar să închege noi prietenii.

A cincea zi a săptămânii se numea Zămislire, fiind ziua prielnică de a se împreuna cu femeile, deoarece omul avea datoria sacră de a concepe noi vieți pentru înmulțirea sufletelor din trib.

În cea de a șasea zi, numită Ziua Morților, toți aveau datoria de a-și reaminti de cei din neamul lor, care trecuseră în lumea subterană a umbrelor și de a le cinsti amintirea cum se cuvine: se aduceau ofrande spiritelor celor trecuți în cealaltă treaptă a existenței omului, numită moarte!...

Iar în cea de a șaptea zi a săptămânii, numită Sărbătoarea, oamenii cântau și dansau în jurul focului de la sanctuarul de piatră de sub Marele Stejar sacru, veselindu-se împreună cu spirilele celor dispăruți, ale căror duhuri se aflau prin apropiere, sălășluind fie în crengile sau în trunchiurile arborilor pădurii, fie în pietre, ape, sau în cimitirul din apropierea Marelui Stejar Sacru!...

CAPITOLUL II-

STÂLPUL DE FOC

Această sărbătoare a solstiţiului de vară, în ziua cea mai lungă a anului, este o sărbătoare care întruchipează lumina şi dragostea… Fetele nemăritate aveau voie să participle la ceremonie numai până la miezul nopţii, până când roata uriaşă de foc, întruchipând Soarele, avea să se rostogolească de pe stâncă în ghiol.

Până la întrecerea între flăcăi pentru fetele de măritat, de la echinocţiul de toamnă, când se sărbătorea belşugul recoltelor, nu mai era nicio altă sărbătoare, iar fetele aşteptau lupta care se organiza pentru ele!

Acum însă, era obiceiul ca una dintre fete, socotită a fi cea mai frumoasă, să fie împodobită cu coroniţă de floarea soarelui pe cap, iar unul dintre flăcăi, care se presupunea că a fost părăsit de o fată, să fie îmbrăcat în straie ţesute din frunze verzi dar şi galbene, sugerând faptul că Soarele (fata) se depărtează de el, că încetul cu încetul frunzele se vor îngălbeni şi se vor răsuci, că va veni treptat frigul şi îngheţul iernii şi poate moartea. Flăcăul se prefăcea că doarme sau că e mort, iar fata îl săruta şi acesta se trezea ca intr-o altă viaţă, însemnând primavara viitoare…

Cel ales ,,Regele pădurii", Igu, îmbrăcat în frunze, îl reprezenta pe zeul Tammuz, care încheia o căsătorie sacră cu zeiţa Ostare, cea care îl iubise şi apoi îl ucisese. Chiar dacă fata care-l trezea cu o sărutare era Nenufar, de fapt, spiritul zeiţei Ostare îl trezea pe Igu, căci zeiţa se căsătorea în această vară cu Tammuz, până când îl ucidea toamna, când frunzele rugineau şi cădeau…Igu plânse, ştiind că tinerii celebrau căsătoria sacră, pur spirituală, între el şi zeiţa Nenufar, care nu numai că-l va părăsi, dar îl va şi ucide. El fuse ales Tammuz, tocmai pentru că toţi

considerau că e părăsit de Nenufar, care era destinată lui Bostes, după cutuma tribului…

Toţi credeau că Igu fusese părăsit de Nenufar la ceremonia focului sacru, când neîmblânzitul şi puternicul războinic învinsese taurul şi devenise eroul tribului, dăruindu-i diamantul roşu, lui Nenufar, ca o intenţie şi o promisiune pentru la toamnă.

Soarele roșu ca rubinul răsărise printre tulpinile copacilor când, Bostes cu calul îi ieși înainte lui Nenufar și lupului ei sur, îmblânzit, dis-de-dimineață în pădure. Roua descompuse lumina în salbe multicolore presărate prin iarbă. Bostes coborî de pe calul domesticit, zâmbi și-i spuse:

-Nenufar, se pare că ți-ai pierdut rubinul!... și scoase diamantul roșu pe care fata îl azvârlise în adâncul ghiolului, și-l legă din nou la gâtul fetei.

Bostes observă și piatra de ametist care licări în flăcărui violete, dar nu spuse nimic. Se gândi că ar putea fi de la Igu, dar nu dădu importanță, ca și când era de la sine înțeles că el o va câștiga prin luptă la sărbătoarea recoltelor.

Fata se cutremură, privind din nou rubinul atârnând la pieptul ei, se îmbujoră, se tulbură adânc, dar nu spuse nimic, căci vorbele îi pieriră de pe buze, înfiorată de această întâmplare.

Fetele o luară pe Nenufar care o închipuia pe zeița Ostare, s-o împodobească, punându-i coroniță de floarea-soarelui, căci ea reprezenta Soarele din această vară, iar flăcăii îl înșfăcară pe Igu, care începu să plângă ca o fată, îndurerat că va trebui să joace rolul lui Tammuz cel părăsit…

Nenufar nu pricepu cum ajunsese din nou diamantul roșu la Bostes. Se scufundase acesta și înotase pe fundul ghiolului și-l scosese? Căci nu putea fi un altul mai mare și mai frumos, dar nici ea nu-l mai văzuse strălucind sub lună ori sub soare de câte ori trecuse pe lângă lac, crezând că fusese acoperit de mâl…Oare Bostes trecuse prin apropierea colibei ei

și-i zărise raza roșie pe fundul apei și apoi îl scosese din adâncuri?...

Flăcăii îi înveșmântară corpul lui Igu din cap până-n picioare în frunze, închipuindu-l drept spiritul pădurii, părăsit de Soarele lui, Nenufar, care se îndepărtase de el... Fata se așeză în genunchi lângă el, rugându-l să se liniștească, pentru că flăcăul era zguduit de plâns. Nenufar se culcă apoi lângă el pe iarbă și-i șopti că era doar un joc, și că, în realitate nu el este cel părăsit, ci Bostes.

După care-i dărui sărutarea ce-l trezi din moarte.

Igu deschise ochii înviorat dar văzu la gâtul lui Nenufar piatra roșie ce străluci în soarele celei mai lungi zile a anului! Această lucire se înfipse în inima lui Igu ca un pumnal însângerat, uluit că piatra aruncată sub ochii lui în fundul lacului era la loc, la gâtul lui Nenufar! E drept că alături era și ametistul dăruit de el, strălucind de un foc violet nestins. Cele două nestemate, cel purpuriu și cel violet se împletiră într-o lumină stranie și tulburătoare în sufletul lui Igu.

Dar cuvintele ei însemnau mai mult decât aceste amulete, și Igu se ridică încurajat în picioare. Fetele și flăcăii începură să chiuie de bucurie.

Atunci Bostes spuse calm, dar glasul său, sigur pe el, sună ca o poruncă:

-Acum, toți flăcăii merg cu mine să pregătim uriașul din paie și răchită, care va întruchipa soarele nopții!

Iar fetele, estimp, vor dedica ofrande spiritelor naturii!...

Flăcăii îl urmară, ca la un ordin, pe Bostes.

Urcară după el pe stâncă, purtând diferite coșuri din răchită umplute cu paie și cu animale de sacrificiu. Magicianul Șarp aburcă și el, alături de o persoană care avea capul acoperit.

Marea roată de foc de zece-douăsprezece picioare avea o osie la mijloc, pe care flăcăii trebuiau să o direcționeze aprinsă ca să ajungă în ghiol, să nu se

rostogolească peste viile în pantă sau spre colibele cătunului.

Era o împletitură din nuiele, umplută cu paie, vrejuri uscate, crengi, fân, cărate timp de trei săptămâni de tot tribul, legată cu funii din scoarță de copac, ori din cânepă. Pentru prosperitatea tribului, toți aveau datoria să contribuie cu ceva la marea roată ce trebuia să întruchipeze Soarele la solstițiu care trebuia să scoboare înspre iarnă, făcându-se tot mai mic, pe măsură ce ardea și se rostogolea.

Alții adunară șerpii pe care-i găsiseră în acest răstimp, pisicile sălbatice, câteva vulpi și capre negre, care, în ziua aprinderii focului, trebuiau să fie ambalate în coșurile împletite, launloc cu acest conținut inflamabil și care, conform tradiției, trebuiau să ardă de vii odată cu rostogolirea roții aprinse la vale.

În trecutul îndepărtat al strămoșilor, acești ,,uriași", această mare efigie a soarelui era alcătuită nu numai din paie, fân, crengi, lemne și animale de sacrificiu, dar conținea și coșuri din răchită cu oameni vii, în speță criminali, răufăcători de tot felul ori prizonieri -sacrificii oferite zeilor muritori pentru purificarea tribului de duhurile rele. Prin arderea de vii a acestor jertfe se asigura rodnicia, fertilitatea pământului, înmulțirea animalelor și a oamenilor. Flăcăii tribului pregăteau uriașul din paie- soarele nopții, sus pe stâncă, chiar în sanctuarul de piatră unde avusese loc aprinderea focului sacru și răpunerea taurului prin luptă de către Bostes.

În timp ce bărbații pregăteau ,,soarele" ce trebuia să se rostogolească dinspre cea mai lungă zi a anului spre echinocțiul toamnei, micșorându-se apoi ca o flacără pâlpâitoare înspre solstițiul iernii, fetele dedicau ofrande cu fructe, morun uscat, prăjituri, vin din miere de salcâm, flori și lumânări de toate culorile, duhurilor pădurii, pentru cinstirea acestora, cărora le aduceau recunoștință. Multe coșulețe împletite pline cu aceste daruri, cu lumânări colorate aprinse,

fuseră așezate la rădăcina Marelui Stejar Sacru, unde pământul părea ca un cer înstelat întru preacinstirea strămoșilor!

Femeile și fetele mai dedicară coșulețe cu flori, bunătăți și lumânări aprinse duhurilor pădurii și izvorului Uji care se vărsa în ghiol, despre care se spunea că în această zi sacră are apă binefăcătoare care vindeca toate bolile precum și diferiților arbori în care se credea că sălășluiesc spiritele unor strămoși.

Apoi, s-au mai închinat coșulețe cu flori și ofrande însuși Soarelui, Lunii și Stelelor precum și bătrânei Mume a Naturii, ocrotitoare a tuturor, care-i ținea pe toți la pieptul ei ca pe niște copii.

În timp ce fetele împărțiră respectul și omagiile lor tuturor acestor duhuri ale naturii înfrățite, mulțumindu-le pentru ajutorul dat tribului să supraviețuiască, flăcăii trudiră din greu la împănarea marii roți cu crengi și animale necurate despre care se presupunea a fi vrăjitoare întrupate în acestea, pentru a nu putea fi recunoscute, și care pricinuiau tot felul de rele tribului: fie luau vitelor mana laptelui, fie le îmbolnăveau, sau aduceau stoluri de lăcuste cerealelor, ori boli oamenilor, sau îi învrăjbeau pe războinicii acestui trib izolat și pașnic între ei sau cu alte triburi…

Dacă o femeie năștea în această zi a solstițiului de vară, copilul era considerat a fi al șarpelui Tiamat.

„Copiii zeilor" erau cei care se nășteau chiar în zilele în care se sărbătoreau diferiți zei muritori ca: Ostare, Mithra, Tiamat, Baset, Nix, Thor, Geea. Acești „copii ai zeilor" primeau anumite privilegii: pământuri și animale, pietre scumpe atunci când trebuiau să întemeieze o familie. Dar, mai întâi trebuiau să slujească o perioadă din tinerețe zeilor, la templul lui Șarp: cât considera magicianul ca este nevoie, după care erau înzestrați de acesta și aveau obligația să se căsătorească și să contribuie la înmulțirea oamenilor tribului…

Cu mulți ani în urmă, copii ai zeilor erau considerați și cei concepuți în aceste nopți orgiastice regeneratoare, fertilizatoare, adevărate izvoare ale vieții, cum ar fi cea care va urma în noaptea aceasta!... Dar, cum nu se putea stabili care erau concepuți în aceste nopți sacre, Șarp împreună cu sfatul bătrânilor au hotărât ca numai acei prunci ce se nășteau în zilele sărbătorilor sacre să fie considerați copii ai zeilor și să beneficieze de aceste drepturi…Pentru că nopțile în care aveau loc orgiile sacre contribuiau la prosperitatea și vitalitatea tribului, atât femeile cât și bărbații erau considerați fără vină, împerecherile din aceste două-trei orgii sacre din an având dezlegarea și îngăduința tuturor zeilor. Nimeni nu avea voie să fie pedepsit pentru ce se petrecea în aceste nopți divine, în care singura regulă era aceea că nu există nicio regulă!...Deși, în tot restul anului, canoanele familiei erau păstrate cu strictețe și femeile necredincioase erau pedepsite aspru, umeori ucise doar pentru învinuiri închipuite. De pildă, dacă un bărbat era rănit în pădure, la vânătoare, de un mistreț sau un cerb sau de alte animale, sau dacă un pescar se întorcea acasă fără nicio captură de pește, de vină era doar femeia de acasă care era considerată necredincioasă și deci era snopită în bătaie sau chiar ucisă!...

Dar, înaintea rostogolirii uriașului de foc și înaintea începerii orgiei sacre care avea ca menire să fertilizeze și să fecundeze întreg Universul, femeile oficiau un ritual al aducerii ploii și al rodniciei pământului, dar și al înmulțirii oamenilor și animalelor.

Lângă ghiolul numit Lac se adunaseră femeile tribului, dezbrăcate, în cea mai fierbinte zi a anului, și doar pietrarului Izu îi fusese îngăduit, dintre bărbați, pentru a le ajuta la înfăptuirea ritualului ploii. Acestuia îi fusese dată sarcina de a construi sub luna care răsărea, un bărbat din lut, îmbrăcat în frunze de ferigă, plantă despre care se știa că aduce ploaia.

Omul din lut avea un falus uriaș, cioplit dinainte de Izu, din lemn de ulm. Picioarele, mâinile îi erau susținute de niște bețe legate între ele, îngroșate cu argilă. În ticva de lut avea înfipți doi ochi de safir ce sclipeau tainic în lună.

După ce construi omul din lut tapițat cu frunze, lângă mal, Izu fu bătut cu nuiele de femeile dezbrăcate, iar acesta plecă în ceata bărbaților conduși de Bostes.

Femeile băură o fiertură de mac și măselariță și dansară despuiate și desmățate, lasciv, făcând gesturi deocheate în fața falusului uriaș al omului de lut, mișcându-se ca în transă, imitând împerecherea, țipând voluptuos răcnind sălbatic și țopăind în jurul acestuia. Apoi femeile, țipând și alergând, îl stropiră cu apă din Lac imitând cu degetele ploaia, până când, încetul cu încetul omul de lut se sfărmă și fu risipit de apa curgătoare și apoi dus în lumea subpământeană, cu mesajul de a aduce ploaie și belșug tribului. Falusul de lemn fu și acesta dus la vale de torentul de apă ce venea din pârâul Uji. Femeile, ca în transă, despletite, continuară să danseze deșucheat, să cânte și să chiuie frenetic pe malul pârâului, așteptând marele eveniment al roții solare care avea să se rostogolească de pe versant și să se prăvălească în ghiolul din apropierea lor.

Asfințise soarele și femeile nu aveau astâmpăr, chicoteau și săltau deșucheate jos, lângă ghiol, în timp ce bărbații, sus, pe stânca sanctuarului Soarelui, erau gata să aprindă marele astru al nopții țesut din paie, răchită și făpturi necurate.

Flăcăii aprinseseră deja făcliile în amurgul ce se sfârșea, așteptându-l pe magician să arunce prima torță. Când bărbații de pe stâncă ridicară torțele în sus, femeile din vale chiuiră de răsuna ecoul munților. Bărbații le răspunseră la fel de plini de viață și vigoare. Și munții repetară și întoarseră ecourile înapoi de trei ori! Uriașul, împletit din nuiele și câlți,

legat cu frânghii, fu pregătit! Șerpii sâsâiră din coșul în care erau depozitați, pisicile mieunară sinistru, caprele behăiră speriate parcă prevăzând nenorocirea ce va să vină! Cu toții așteptară să se lase întunericul, ca magicianul Șarp să azvârle prima torță peste uriașul din răchită.

În amurg, magicianul Șarp, îmbrăcat în hlamida-i ce purta un soare de jad pe piept și o semilună de opal pe spate, ridică, în sfârșit prima torță și spuse cu glas puternic:

-Ziua de astăzi este Stâlpul de foc al Soarelui! Ziua cea mai lungă, cu cea mai multă lumină din întreg anul! Prin aprinderea marelui uriaș de răchită cu animale de sacrificiu, noi vrem să ardem răul, să adăugăm și mai multă lumină și căldură Soarelui, ca recoltele de cereale, captura de pește, vânatul de animale, să fie îmbelșugate! dar și copiii concepuți în această noapte sacră să ajute la înmulțirea și creșterea numărului artacilor din tribul nostru!...

Să fie o biruință a luminii asupra nopții, o victorie a vieții asupra morții, o izbândă a oamenilor care trebuie să trăiască un timp ancestral dar și prezent, un timp al zeilor, în această noapte!

Oamenii, în noaptea asta se vor purifica prin foc și prin apă și vor contribui la ritualul fecundității întregului Univers, după ce marea roată întruchipând Soarele , care ne dă viață, se va stinge în apa sacră și vindecătoare a ghiolului!

Astrul zilei apuse după stânci, doar orizontul roșietic se mai întrevăzu înspre apus, ca niște raze postume ce veneau din lumea strămoșilor, ca un semn că și spiritele acestora erau prezente la veremonie, când magicianul Șarp, cu glasul lui tunător, ca să fie auzit și de femeile din vale, țipă din răsputeri, ridicându-și făclia:

-Soare neînvins, soare victorios, să ne aduci noi vieți și belșug! Iată aprind uriașul din paie!...

Torța acestuia fu ridicată în sus! Toți ceilalți flăcăi luară lumină de la el și ridicară torțele în sus ca să le vadă femeile din vale care țipară puternic de răsunară văile și munții. Bărbații de pe versant le răspunseră cu aceeași tărie de li se împletiră ecoul munților!... Și strigătele femeilor și ale bărbaților se amestecară iarăși, pline de viață și vigoare, acest strigăt al vieții repetându-se de trei ori. Apoi magicianul aprinse marele uriaș, după care toate celelalte, zeci de torțe fuseră aruncate peste marea roată din paie. Magicianul ordonă:

-Tăiați frânghiile!...

Flăcăii loviră cu strășnicie funiile de cânepă cu topoarele de piatră și uriașul din foc, care lumina munții ți văile, se porni la vale!... Femeile răcniră încă o dată din toate puterile, iar răspunsul bărbaților se contopi din nou cu vocile lor. Flacăra care cobora devenea tot mai mare. Fu un adevărat soare în noapte, ale cărui raze luminau nu numai întregul trib al Artacilor, dar și triburile învecinate, risipite pe la poalele muntelui. Se făcuse dintr-o dată ziuă! Și de acolo, de departe, din celelalte triburi vecine se auziră țipete de izbândă și bucurie. Marea roată de foc lumină ogoarele și apele și colibele triburilor aducând prosperitate și belșug, după cum spunea tradiția. Și triburile vecine rostogoleau roți de foc în noaptea aceasta a solstițiului de vară, dar niciuna nu era așa de semeață, așa de strălucitoare în noapte ca aceasta!... Sfidând parcă însuși astrul solar adevărat, marea roată de foc pâlpâia peste tot muntele, peste toate văile cu lumina-i sacră!...

Sâsâielile șerpilor, care simțiră că rotocolul de flăcări amenința să-i pârjolească, se întețiră. Pisicile scoaseră miorlăieli sinistre, nemaiauzite pe pământ, venite parcă dintr-un trecut sălbatic de mult apus. Vulpile ori caprele negre, în pragul morții, arzând de vii, scoaseră țipete nepământene, nemaiauzite, lugubre, înfiorătoare, amenințătoare la început, dar re-

semnate la urmă, care îi răvășiră pe cei de față, tocmai pentru că veneau dintr-un trecut atavic, din noaptea primordială a începutului vieții pe pământ…

Flăcăii cârmuiră cu dibăcie osia, îndreptând-o spre ghiolul unde femeile își aruncaseră straiele și se bălăceau chiuind frenetic în apa sacră, vindecătoare, caldă.

Dintre femei, doar fetele de măritat, care asistară uluite la ritualul ploii, rămăseseră îmbrăcate în straie de in ori cânepă, împodobite cu coronițe din floarea-soarelui. După datină, acestea trebuiau să plece pe la colibele lor înainte de începutul orgiei sacre,

Pe colină, unde cobora uriașul de foc, se vedea de la depărtare cum unele dintre animalele date sacrificării țâșneau afară din flăcări, să scape cu viață. Cele mai agile fuseră pisicile care mieunară înspăimântător și se tăvăliră prin iarbă ca să scape de pârjol, unele reușind să se stingă și să alerge cu blana făcută scrum, scoțând mieunături drăcești, nemaiauzite, înfiorătoare.

Mai văzură o capră țâșnind brusc dintre flăcări, behăind înnebunită de durere, o torță vie, care sări fulgerător pe o stâncă, orbită de durere, apoi se aruncă, pierzându-se într-o prăpastie, în hăuri, tot behăind înfricoșător și tot arzând. Iar femeile și bărbații chiuiră îndelung, în delir.

Șerpii cuprinși de arsuri se târâră prin iarbă, iar flăcăii ce rămaseră în urma roții uriașe îi zdrobiră cu bâtele, pentru a ucide răul. Larma fu asurzitoare când, deodată, marea roată- o flacără de peste zece picioare, trosnind și lăsând în urmă pe colină jerbe de flăcări, se poticni într-o stâncă. Atunci se întâmplă ceva la care nimeni nu se așteptase.

Deodată apăruse din burta uriașei stele ce scuipă jerbe, o siluetă umană, o torță vie, căreia i se distinseră clar mâinile ridicate spre cer, picioarele și capul în flăcări. O clipă se arcui în picioare, făcu câțiva pași șovăielnici, apoi se răsuci, țipând înspăimântător de

răsunară văile; se împletici și căzu pe iarbă, târându-se și zvârcolindu-se ca o reptilă lovită de bâte.

Femeile din vale și cei de pe versant văzură arzând de viu o ființă omenească în noapte. În liniștea lugubră care se lăsă, magicianul Șarp își înălță din nou glasul răscolitor și răsunător și spuse:

-Este Harp! îmblânzitorul de cai! El singur s-a oferit să fie sacrificat pentru bunăstarea tribului!... N-a mai putu să reziste de unul singur, prigonit în afara tribului. A venit la mine și mi-a spus că se jertfește de bunăvoie ca sa-și spele rușinea de când a refuzat să fie ars de viu la sărbătoarea zeului Mithra, când sorții au căzut asupra lui!...Iată că mai avem încă spirite tari și curajoase ca-n trecut...

Acesta e un nou semn de belșug!...răcni din toate puterile Șarp, și toți începură să țipe frenetic și să-l aclame pe îmblânzitorul de cai, Harp, care de data asta își răscumpărase greșeala!...

Groaznica făptură umană care se zvârcolea și se târa ca o reptilă aprinsă, urlă mai rău ca fiarele sălbatice din pădure când sunt prinse-n capcană, se mai ridică o dată și cu o ultimă zvâcnire, se învârti în loc și se aruncă de pe stânca abruptă în ghiol.

Toți văzură în cădere flacăra vie ce se răsuci prin aer urlând, mâinile și picioarele aprinse, și auziră plescăitul în apă, sfârâitul ca de tăciune în apropierea locului în care femeile goale făceau baie!

Acestea fugiră speriate din apă, care încotro, țipând și risipindu-se, prin păduricea de frasini de lângă ghiol.

Între timp marele rotocol de foc, care fusese clintit și redirecționat de flăcăi, se desprinse dintre stânci, și se rostogolea gata să se sfarme în bucăți, lăsând în urmă mari pale de foc pe colină.

Dar acest soare care se micșoră rostogolindu-se la vale, nu se desfăcu, nu se risipi totuși, întrucât fusese țesut și legat cu meșteșug, înfășurat pe mai multe nivele în plase de răchită. Steaua aceasta care căzuse

pe pământ, cobora, dinspre cea mai lungă și toridă zi a anului, înspre frigul iernii, înspre ziua cea mai mică și întunecoasă a solstițiului de iarnă...

Iar soarele acesta simbolic, al nopții, ce apunea înspre iarnă, se cufundă bâldâbâc în ghiol, cu mare zgomot, sfârâind, trimițând mari valuri peste mal, scoțând fum și aburi. Mai pluti o vreme, arzând pe lac, ca o stea roșie care moare cu încetul, scoțând fum și aburi, cufundându-se, gâlgâind, în adâncuri.

După ce roata solară, sau ce mai rămăsese din ea, fu înghițită de gâtlejul ghiolului, fetele, după obicei, plecară spre colibe, să caute flori de ferigă, despre care se spunea că sunt fermecate și că înfloresc doar în noaptea aceasta, ca niște stele albe,în pădure, aducându-le noroc în dragoste, îndeplinindu-le toate dorințele, astfel ca, la toamnă, să se mărite cu cel pe care-l visau în această noapte, după ce așezau florile de ferigă sub căpătâi.

Estimp, bărbații, înfierbântați de ,,băutura dragostei''(alcool amestecat cu fructe tocate), coborâră în vale, doritori să participe la ritualul care asigura fecunditatea întregului Univers, fertilitatea pământului, rodnicia recoltelor, coacerea fructelor, înmulțirea peștilor, animalelor și oamenilor și chiar la înmulțirea stelelor de pe cer!...

Femeile deveniră sanctuare ale conceperii vieții!

Trupul femeii, templu din care porni izvorul sacru al vieții!...

Oamenii deveniră din nou, pentru câteva ceasuri, zei, gustând din miracolul veșniciei, biruind pentru câteva ceasuri moartea și trecerea timpului!...

În noaptea aceasta sacră s-au unit focul și apa, cerul cu pământul, spiritul cu materia, bărbatul cu femeia!... Țipetele și gemetele de plăcere, iureșul, descătușarea fără nicio limită și fără nicio restricție împânziseră pădurea de frasini și stejari.

Nesfârșitele opreliști și reguli, stavili și piedici, cutume și pedepse pe care le impun starea de conștiință

și luciditatea fuseseră abolite în cea de-a doua parte a nopții până la cântatul cocoșului, până la primele raze dinaintea soarelui,

Tribul se lăsa pradă vârtejului inconștient al fericirii fără limite!

Tribul se abandona câteva ceasuri vieții divine, în afara timpului care se scurgea, înaintea morții care nu exista!

Din nou, omul a fost zeu care a dus mai departe fecunditatea și extensia vieții întregului Univers!...

Cum fetele nemăritate nu aveau voie să participe la orgia sacră și regeneratoare a tribului, fetele, care aveau să fie trofeele toamnei pentru învingători, se întorceau prin pădure spre colibele părinților lor.

Nenufar, cu lupul ei domesticit, merse spre locul pregătit dinainte, știut doar de ea, ca să facă vrăjile de dragoste, care erau mai puternice în această noapte magică decât în celelalte.

Pe drum, într-un luminiș încețoșat, bătut de luna din topaz, i se păru că vede sânzienele, zânele care se scoboară pe pământ și dansează pe jumătate goale în jurul florilor de ferigă, strălucitoare ca niște stele. Nenufar știa că această floare magică ce înflorea doar în această noapte a solstițiului de vară era păzită de duhuri și era greu de ajuns în apropierea ei. Renunță să meargă spre hora zânelor cu rochii din aburi și ceață ce sclipeau în lumea sublunară. Poate că fuseră doar alte fete din trib ce făceau vrăji, și dansau despuiate în jurul florilor vrăjite pe care le implorau să le arate ursitul. Căci visele din noaptea asta erau frânturi din viitorul fetelor de măritat, erau fragmente din zilele de la toamnă, de la Cornul abundenței!...

Nenufar merse cu picioarele prin rouă și culese flori albe și galbene, flori vrăjite, de ferigă, își împleti o coroniță și o puse pe creștet. Spera că atunci când va ajunge acasă va pune coronița sub pernă și-l va visa pe Igu!... Se gândi că acesta rămăsese la ritualul fertilității, ritualul de împerechere între femeile și

bărbați tribului, în pădurice de frasini și stejari, și, cine știe cu ce femeie va concepe un copil al soarelui, în noaptea aceasta... Ecourile răcnetelor și gemetelor sălbatice de plăcere din pădurice de frasini ajungeau până la urechile ei... Fata oftă privind cornul lunii și lupul îmblânzit care o păzea.

Nenufar ajunse la scorbura unui salcâm cu flori întârziate, aromitoare și dulci ca mierea, care o îmbătă, și fu cuprinsă de o dulce tristețe.

Din scorbura salcâmului încă înflorit, scoase un vas de lut ars în care avea flori uscate de levănțică, mătrăgună, mușețel, roiniță, busuioc- cele trebuincioase, pregătite dinainte pentru vrăji…

Scoase de la gât piatra de ametist dăruită de Igu și o așeză pe fundul vasului de lut, scăpără două pietre de amnar de mai multe ori, până aprinse ciuperca uscată presărată înăuntru.

Nenufar purifica prin foc piatra pe care o considera sacră, de la Igu.

Flacăra albăstruie răspândi miresme îmbătătoare și scoase un fum amețitor și plăcut aromitor.

După ce se stinse micul foc înmiresmat, fata adună într-o altă ulcică, mai mică, rouă de pe ierburi. Scoase piatra curățită prin foc, o spălă în roua dimineții și spuse:

,,Așa cum piatra aceasta este curățită prin foc, așa să fie și dragostea mea pentru Igu!...

Așa cum piatra aceasta de ametist este curățită prin puterea magică a boabelor de rouă, așa să fie de curată iubirea mea pentru Igu!...”

Fata se spălă pe obraji cu roua rămasă în ulcică, scoase ametistul care strălucea în culori vii-vinețiii sub lună și spuse: ,,Să nu se stingă niciodată iubirea mea pentru Igu, tot așa cum nu se stinge flacăra vie a acestei pietre ce pâlpâie și joacă în nesfârșite nuanțe sacre!...”

Nenufar legă înapoi ametistul vrăjit, întărit cu puteri magice, la gât și scoase apoi diamantul roșu de la

Bostes. I se făcu frică să-l azvârle din nou în fundul lacului. I se păru că dacă l-ar arunca în orice prăpastie, Bostes ar coborî acolo și i l-ar aduce înapoi, chiar și din tărâmul umbrelor... Fata privi rubinul mare ce stătuse pe fruntea unui taur și spuse:„Sânzienelor, zâne bune, faceți ca să se stingă lumina roșie a acestei pietre odată cu dragostea lui Bostes pentru mine! Să devină rece și întunecată ca lumea subpământeană! Sânzienelor, zâne bune ale iubirii, meniți-l pe Bostes ca să nu mă câștige la toamnă în lupta pentru fetele de măritat! Mă las în puterea voastră, și vă slăvesc!"

Lui Nenufar îi veni să calce această piatră în picioare ori să o scuipe, dar i se făcu frică. Știa că va veni clipa când Bostes o va întreba din nou unde este. O așeză cu un oftat la gât. Șnurul acesteia se împleti cu șnurul celeilalte, de parcă destinele celor doi se împleteau în soarta ei. Nenufar fu adânc tulburată când o trezi din aceste gânduri lătratul lupului ei domesticit.

Când întoarse capul îl văzu pe Igu mângâind lupul ei îmblânzit. Fata gândi că numai sânzienele îl trimiseră în urma vrăjilor făcute de ea. Se bucură văzând că lupul simți sufletul bun al lui Igu și nu-l atacă. Igu îi spuse:

-Nenufar, te-am căutat peste tot prin pădure. Eu nu am rămas la ritualul orgiei sacre din hazmacul de frasini, ca ceilalți bărbați, nu am putut să te părăsersc…Bostes fornăie ca un taur încins, ajută la înmulțirea vieților din trib și la fertilitatea și rodnicia întregii naturi…

Eu nu pot să mă gândesc la alte femei, în afară de tine! Eu nu pot să văd nici luna, nici zânele care dansează goale prin pădure în noaptea asta sacră, nu pot să văd nimic, în afară de tine, chiar și când nu ești!... Tu ești Soarele pentru mine, tu ești Luna, tu ești pământul și aerul și apa pentru mine, tu ești spiritul pădurii și al izvorului și duhul stelelor din Univers!...

Mintea mea este îndreptată numai spre tine! Eu nu mai am alte amintiri în afară de tine! Eu n-am altă bucurie pe pământ, Nenufar, decât să respir aerul pe care-l respiri și tu! Iar dacă acum ai să pleci, eu am să mă întorc mereu la trunchiul acestui salcâm scorburos și am să-l prețuiesc asemeni unui sanctuar: sanctuarul iubirii noastre!... Căci unde calci tu, pământul și apa și aerul și lumina stelelor devin sacre!...

Eu am băut vin din miere de salcâm, amestecat cu fructe, ca să am curajul să-ți spun toate acestea, Nenufar!...Eu nu am brațe puternice precum Bostes! Eu mă voi întoarce aici, la acest salcâm și voi aduce ofrande în locul acesta sacru, în amintirea nopții acesteia în care am avut norocul să te întâlnesc!...

Fata asculta uimită, cu lacrimi de bucurie în ochi, dar avea și o umbră de tristețe care-i adumbrea fața. Privi cele două licăriri, violetă și roșie ale pietrelor ce se împleteau la gâtul ei.

Auziră al treilea cântat al cocoșului. Nu erau departe de colibele tribului. Igu spuse:

-Nenufar, tu trebuie să pleci!... În curând vor veni dezmățatele, deznădăjduitele femei ale tribului, învelite doar cu fâșii din hainele rupte pe care le-au mai găsit pe jos, femei rănite, bătute, prigonite de bărbații geloși... Vor alerga spre colibe ca să nu le vadă răsăritul soarelui!... Și multe vor crunt chinuite, că vor purta în pântece copiii soarelui…chiar dacă tradiția spune să nu fie pedepsite… Are dreptate preotul Dapix! Oamenii tribului trebuie să renunțe la aceste obiceiuri străbune sălbatice care lasă în urmă atâta durere!...

Deja se auzeau țipetele femeilor disperate alergând despletite și însângerate, gherănite ca de fiare, pline de răni pe tot trupul, despuiate.

Nenufar îl străfulgeră cu o privire plină de dragoste pe Igu, de parcă își abandonă sufletul în ochii lui, ca o promisiune care însemna că se vor mai vedea, deși nu știau cum și când. Fata luă coronița de

sânziene și începu să alerge alături de lupul ei domesticit spre coliba tatălui său.

Igu se lăsă în jos, așezându-se cu spatele rezemat de salcâmul care de azi era un sanctuar al zeiței Baset, pentru el.

Pe lângă el trecură înspre trib femei legate doar cu cârpe, petice, unele lovite crunt de bărbați, cu bâte. Acestea țipau de durere, încât pădurea răsuna de gemete de deznădejde. Unele vor fi mult timp pedepsite, chiar ucise, deși magicianul susținea cutuma potrivit căreia nu trebuiau pedepsite pentru că participaseră doar la ritualul sacru al fertilității și fecundității întregului Univers, din această noapte…

Nenufar ajunsese acasă și-și pusese coronița de Sânziene sub pernă. Avu un vis confuz pe care nu-l înțelese întru totul, sau poate că nu-l ținuse bine minte… Se făcea că Bostes îi furase trupul, dar sufletul îi zburase, ca un fluture de noapte, la Igu…

CAPITOLUL III -

UMBRA

Luna e mereu schimbătoare, precum Nenufar: când nouă, când plină și luminoasă, când tristă, în ultimul pătrar, când neagră, de parcă dispare în lumea subpământeană, unde îi lumină pe strămoși!...

Lumina lui Nenufar vine de la Igu, care o urmărește în toate nopțile, dând târcoale colibei și îmblânzindu-i câinii să nu latre, să nu-l dea de gol și să nu iasă afară tatăl fetei, Iru.

Atunci când Igu nu rătăcește noaptea în jurul colibei ei, ea se simte întunecată și rece, singură și absentă, precum luna neagră mâncată de licantropi. Apoi, Igu apare și aruncă cu săgeți aprinse să sperie gadinile cerești, tristețea, ca luna să licărească din nou!

Niciodată nu vorbi cu el, dar îi simți prezența! Și prezența lui îi făcu bine! Niciodată nu se apropiară unul de celălalt, dar viața ei era mai frumoasă și luminoasă, când știa că el e aproape! Iar el imita atât de bine cucuveaua, ca s-o facă atentă, încât nici tată-său nu putea înțelege că nu e o pasăre de noapte!... Iru blestema pasărea nopții aducătoare de semne rele, fără să aibă nici cea mai mică bănuială că e flăcăul!...

Iar cucuveaua cânta mereu, uneori la lună neagră, tot mai aproape de ferestruica fetei care privea umbra flăcăului mișcându-se pe după tulpinile stejarilor ori frasinilor. Fata, din bojdeuca ei, dând deoparte bășica de porc mistreț din ferestruică, distingea din ce în ce mai bine în noapte umbra lui Igu, iar acesta știa că ea îl vede!...

Doar luna știe taina lui Nenufar. Și fetei îi e drag să o privească! Nu se teme de astrul nopții!... I se umplea inima de bucurie când privea luminătorul nopții fie oglindit în apa de lângă colibă, fie atârnat de cer,

căci ea îi putea atunci întrezări chipul lui Igu, care avea părul ca mierea și ca razele lunii.

Fata era sperioasă ca un ied și o zbughise la fugă de spaimă, când îl văzuse apropiindu-se de ea! Dar luna îi era cel mai mare dar din viață, căci semăna cu Igu!... Uneori, luna era ca un corn de bour umplut cu vinul dragostei care o amețea. Nenufar a numărat atâtea faze ale lunii, de când răsărise până pierise, câte degete are la amândouă mâinile, de când Igu îi tot dădea târcoale neîncetat, de când ea nu avea curajul să-l întâlnească! Luna se născuse, crescuse și murise de două ori, și de două ori reapăruse din lumea umbrelor. La fel ca inima ei și ca speranța ei pentru Igu.

Nenufar stă singură într-un bordei, când e necurată! Numai mama sa, Uta, îi aduce de mâncare și apă.Toți fug de ea de parcă ar fi ciumată. Doar Igu se apropia de acest bordei, mai degrabă o văgăună pe jumătate scurmată în pământ, mai mica de un stat de om, în care ea intra și ieșea pe brânci. Flăcăul îi aducea fructe, mere, gutui și struguri pe care i le punea lângă ferestruică, fără să fie simțit de părinții fetei, Uta și Iru, care locuiau în colibă, departe de fata lor în perioada în care aceasta era impură.

Când apărea Igu, ea sta înspăimântată în colțul celălalt al bordeiului, speriată de moarte. Numai după ce el era departe, ea avea curajul să pună mâna pe daruri. Le mirosea îndelung, de parcă ar vrea să simtă mireasma lui lăsată în ele, și le mânca. Dar asta numai când e lună neagră, ca să nu fie observați, căci ar fi fost uciși cu pietre pentru asta, atât el, cât și ea, care îndrăznea să primească darurile!

Nu peste mult timp va avea loc sărbătoarea de la echinocțiul de toamnă, de la Cornul abundenței, când flăcăii se luptau între ei ca să câștige una dintre fete, cu care să rămână întreaga viață.

În una din nopți, când se terminase perioada de necurăție și dormea în coliba părinților ei, auzi glasul cucuvelei. Nenufar ieși afară, prefăcându-se că mer-

ge la groapa din dosul casei, între frasini. Știa că Igu trebuie să fie prin aproapiere.

Din lună parcă îi făceau semne strămoșii, îndemnând-o să se apropie de flăcăul care o pândea și o aștepta. Nenufar ieșise afară ca beată, fermecată, în bătaia lunii care stăpânea inima fetei. Luminătorul de noapte pâlpâia printre tulpinile frasinilor de lângă apă, atât pe cer, cât și în apa încreșită ușor de un vânt molcom.

Umbra fetei se reflecta clară și neagră, de parcă era desenată cu un tăciune. Umbra lui Nenufar era ca luna neagră peste pământ. Fata îl simți pe Igu în aproapiere. Se opri o clipă încremenită, cu respirația tăiată, ascultându-și bătăile inimii. Își văzu umbra neagră ca umbra morții, tremurând peste țărâna luminată de torța lunii.

Atunci se întâmplă ceva care o înspăimântă de moarte: Igu apăru înaintea ei cu o pânză din cânepă și acoperi umbra fetei proiectată pe pământ. Apoi o împături și dispăru în beznă, de după frasini, alergând întruna, fără să se uite înapoi, de parcă ar fi furat o comoară.

Nenufar știa ce însemna asta! Flăcăul îi răpise o parte din viață, o parte din suflet! Căci umbra trăia, avea viață, ca și ea! Era o magie. Ea trebuia să-i ceară partea din suflet răpită, înapoi!... Altfel nu va mai putea trăi!...

Nenufar se întoarse năucită, clătinându-se nesigură pe picioare. Îi văzuse fața și pletele ca razele lunii atât de aproape!

De atunci, fata a căzut bolnavă. N-a mai putut dormi nopțile. Când a auzit iarăși țipătul cucuvelei într-una din nopțile care au urmat, a simțit că va leșina. Nu înțelegea de ce Igu îi capturase o parte din viață!

Dar n-a mai ieșit afară, de frică. Luna a murit , a fost mâncată de vârcolaci, apoi s-a născut din nou și iarăși a crescut strălucitoare. Abia atunci i-a crescut

curajul din nou. Slăbită, palidă, cu gândul la flăcăul care-i luase cu el o parte din suflet se hotărî să iasă și să-l roage să-i înapoieze umbra, căci simțea că se sfârșește!

Aceasta era una dintre cele mai puternice și tulburătoare vrăji, care le făcea pe fete să cadă la pat bolnave.

Nenufar ieși din nou afară, noaptea, cu nesfârșită precauție, bântuită de spaime, între frasinii din apropierea ghiolului. Acolo flăcăul o aștepta.

Igu îi arătă brâul de cânepă cu care era încins și-i spuse că acolo poartă, de atunci, umbra ei captivă, împăturită! „Înapoiază-mi-o Igu! Îți voi fi recunoscătoare!" reuși să îngaime fata mai mult moartă decât vie de frică.

Într-un ochi de apă, o mică baltă plină de noroi , amândoi priviră înmărmuriți frumusețea lui Nenufar. El privi chipul ei frumos în oglinda apei: cosițele negre împletite, ochii ei ca doi tăciuni care ardeau în apă. Pieptul i se ridica și cobora când respira, căci era vie acea reflectare!..

Iar flăcăul făcu un gest și mai cumplit: deodată se aplecă peste chipul fetei reflectat în apă. Sărută imaginea feței ei reflectate, sorbi acea apă a gurii ei! Uluită, fata rămase împietrită!

După ce-și reveni puțin, Nenufar o rupse la fugă, cu inima bătându-i în piept precum copitele cailor sălbatici, înspre coliba părinților ei!..

De atunci fata căzu la pat, bolnavă de lingoaare. Iru nu înțelese ce are, dar mama-sa, Uta, pricepând, îi spuse lui Iru că trebuie s-o ducă la sărbătoarea fetelor de măritat, ca s-o câștige, prin luptă, cel mai viteaz dintre flăcăi, căci îi sosise sorocul!...

Absența lunii de pe cer o îndurera adânc pe Nenufar ca și absența lui Igu. O durea mai rău chiar decât absența unei părți din vitalitatea ei, umbra ei pe care Igu o purta la brâu. Dar gestul lui de data trecută când se aruncase în știoarnă, în pământul nă-

molit, din marginea lacului și-i cuprinsese chipul reflectat în apă o făcuse să bolească fără scăpare, căci îi smulsese încă o parte din viață: imaginea chipului!... …Iar el se aplecase peste chipul ei reflectat și-l pângărise ca un sălbatic, îi mușcase gura din mocirla bălții unde se oglindea!... De atunci ea își simțea buzele arse, fața întinată ca și întregul trup!...Se temea să nu rămână grea, deși nici nu o atinsese pe ea cea adevărată! Era oare de ajuns, ca să nască un prunc, numai dacă îi întinase imaginea din băltoacă?...Ea nu era sigură, tremura și se frământa la gândul acesta. Nenufar simțea un gol adânc în inimă: poate era golul lăsat de partea de suflet pe care i-o răpise Igu! Poate o durea chiar lipsa lui! Nici ea nu știa ce! O singurătate și un gol amețitoare care o tulburau! Poate chiar luna neagră, ca un lup intrase în ea și o mușca pe dinăuntru!... Fata îi simțea lipsa lui Igu, dar chiar prin acea lipsă el era mai prezent ca niciodată, ca un vârcolac ce o chinuia, ce o îmbolnăvea!

Dar lui Nenufar i s-au întâmplat și alte lucruri ciudate, de neînțeles! Nenufar își văzu nopțile în vis sufletul zburând, ca un fluture, la Igu!

Fata știa că, dacă în zori, când se trezea, sufletul ei nu se întorsese la ea, acesta zăbovea la Igu!...Și, dacă întârzia mult, putea muri, căci era știut că un corp nu putea să existe prea mult timp fără sufletul său!...

Oricât voia ea să-și oprească sufletul, aproape în toate nopțile se repeta același vis: îl vedea pe Igu cu părul ca spicul copt, cu mustața abia mijită, cu ochii lui viorii-întunecați, iar fluturele, sufletul ei se îndrepta spre el! Îi plăcea, dar se și speria de acest vis! Se putea ca sufletul ei, năucit de frumusețea lui Igu, să uite să se întoarcă dimineața înapoi la ea! Sau, în acest zbor de noapte, putea să fie prins în vreo plasă, ori să fie atacat în zbor și înghițit de vreo pasăre de noapte, o buhă, ori cucuvea ori bufniță!... Ori putea să-l îndrăgească atât de mult pe Igu, încât să nu mai vrea să se întoarcă niciodată înapoi, iar Nenufar să-și

aștepte sfârșitul singură, părăsită de propriul ei suflet rătăcit, zăpăcit din cauza flăcăului!...

De aceea Nenufar și-a luat măsuri, ca, nopțile, sufletul ei să nu-i mai părăsească trupul și să nu mai zboare la Igu…

Din acest motiv, fata a astupat cu grijă ferestruica, ușa, crăpăturile din pereții colibei, hornul care era așezat deasupra vetrei, crăpăturile din ușă, cu cârlți, lână, ceamur ori cârpe…Mai mult decât atâta, gura și nasul și le înfășura cu o maramă deasă și, deasupra patului în care dormea avea întinse plase dese ca pânza de păianjen și chiar lațuri și tot felul de cârlige din oase de pește sau lemn ascuțit, astfel ca să-i fie cu neputință sufletului ei să mai poată trece printre toate acestea și să ajungă la Igu!

Dar, în ciuda acestor precauții aspre, noapte de noapte l-a visat iarăși, și, Nenufar nu putea înțelege cum reușea sufletul ei să ajungă la el în ciuda poprelilor ei! Prin ce uși și ieșiri tăinuite îi pleca din nou sufletul? Avea sufletul ei taine și secrete chiar față de mintea și de trupul ei?! Nu o mai asculta, se ferea de ea și o înșela, astfel încât scăpa totuși printr-o ușiță nevăzută și neștiută de ea?! O trăda sufletul ei chiar pe ea însăși? O părăsea ca să ajungă la Igu, atrasă ca de ochiul strălucitor și hipnotic al unui șarpe? Nenufar stătea înspăimântată, plângând.

Într-o noapte cu lună neagră, când ea tremura și plângea în bordeiul în care fusese prigonită, își luase toate măsurile ca să-i fie sufletul închis și supravegheat ca într-o temniță bine păzită.

Atunci, Igu se apropie de ferestruica ei. Inima îi bătu lui Nenufar mai să-i spargă pieptul. Ea se apropie de ferestruică și îi spuse: ,,Înapoiază-mi umbra, Igu! Dă-mi sufletul înapoi! Altfel simt că voi pieri!"

-Ajută-mă să te câștig în lupta dintre flăcăi! Atunci îți voi reda umbra pe care o port pretutindeni cu mine, la cingătoare!...

-Igu, eu sunt curată! spuse Nenufar. Eu m-am curățit, dar nu le-am spus părinților mei. Eu te-am așteptat pe tine în noaptea asta ca să-mi dai sufletul înapoi! Cum să mai trăiesc dacă sufletul meu e la tine!?...

-Nenufar! Sufletul tău e la mine înfășurat în cingătoarea pe care o port la brâu! Ti-l voi înapoia, în schimbul trupului tău, în noaptea asta! Le vreau pe amândoua în noaptea asta neagră: sufletul și trupul…Altfel plec…

-Stai, Igu! Cum aș putea să-ți dau trupul, cum aș putea să scot aceste gratii de ulm..?...Ușița e încuiată...

-Eu am să le scot și eu le voi pune la loc!

-Igu, ne vor ucide cei din trib, dacă vor afla…

-Dar am îmblânzit câinii voștri! Nu ne vor da de gol! Nici luna, căci este neagră! Acum mă bucur că vîrcolacii au mâncat-o! Degeaba se văd săgeți aprinse aruncate în sus înspre cer ca să-i alunge! Sunt și nori negri!...

-Scoate gratiile, Igu!...spuse Nenufar tremurând ca varga, de parcă ar fi venit moartea. Decât să mor aici, singură, fără sufletul meu care este la tine…

- Nu vei muri…

- Zeiță Ostare! Nu mă părăsi!...

Igu se strecură cu greu, ca un șarpe pe ferestruică, în bordeiul pe care toți îl considerau impur și de care toți se fereau!... Iar șarpele o încolăci, o înfășură pe Nenufar care simți că-i reveni sufletul înapoi în piept!

Până spre ziuă cele două trupuri și suflete se întrețesură, se amestecară, se contopiră încât crezură că, mai degrabă căzură în lumea subpământeană, că muriră și înviară!... Din gura lui Igu, sufletul trecu în gura lui Nenufar și ea fu fericită încât crezu că-și recăpătă suflarea, căci trăise mult fără suflet, fără aer, fără viață.

În slaba bătaie a stelelor, piatra de ametist de la gâtul ei căpăta nuanțele flăcării vii de culoarea liliacului înflorit, până la vinețiu închis cu inflexiuni de negru pe margine. Dar și cealaltă piatră, roșie, avu sclipiri scurte, ca niște picături de sânge. Igu voi să-i spună să o scoată măcar în noaptea asta, dar nu avu curaj. Ea însă nu mai știa de ea, căzuse ca-ntr-un leșin de parcă coborîse în lumea subterană.

Nenufar avea să poarte acele două pietre la gât multă vreme, privind uneori la ele ca la un oracol, încercând să-și deslușească soarta ce o așteapta, rememorând această noapte unică a vieții ei, cea mai frumoasă dintre toate câte îi fuseseră date să trăiască pe lume!...

Înspre zori se speriară de moarte și reveniră în această lume când auziră lătratul unui câine chiar lângă ferestruica lor. Fata se chirci înspăimântată. El se desprinse din brațele ei și sări cu o agilitate fără seamăn, abia atingând îngusta ferestruică. Nenufar își dădu seama înspăimântată că flăcăul pieri în grabă și nici nu avusese timp să-i restituie umbra pe care i-o furase în acea noapte cu lună…Căci, din nou se simțea deznădăjduită, ca atunci când sufletul ei nu era în trupul ei…Cunoscu asta și după faptul că durerea despărțirii de el o cuprinse adînc. Sufletul ei, cu siguranță rămăsese acolo, la el, înfășurat în brâul pe care apucase să-l ia cu el, înainte de a fugi! Pe gură primise poate numai o mică parte din viața ei, înapoi. Acum se simțea și mai singură și mai îndurerată și fără nădejde! …Nenufar căută gratiile de ulm pe jos, prin bezna dimineții și le așeză la loc de teamă ca Uta, care venea să-i aducă apă și mâncare, să nu bage de seamă că lipsesc.

Trebuia, fără doar și poate, să-l favorizeze pe Igu la întrecerea pentru fete de la Ziua recoltei, de la echinocțiul toamnei…Numai așa, el îi va putea dărui înapoi sufletul ei care fuge la el, în fiecare noapte…

în fiecare zi…care nu o mai recunoaște pe ea de stăpână...

Iru, tatăl fetei, pusese lațuri și capcane în jurul bordeiului și în jurul izbei lor. De aceea Igu nu mai putu veni decât la următoarea lună neagră la ferestruică, și-i șopti lui Nenufar:

-Favorizează-mă să te câștig în lupta care se apropie!... Lovește-l cu biciul pe Bostes, care se laudă în tot tribul că vei fi trofeul lui!"

Apoi Igu pieri sub luna neagră, în lătratul lupilor domesticiți de curând, aduși de Iru să-i păzească izba. În ochii flăcăului, Nenufar văzu flăcări negre care ardeau de dorința de a o câștiga în luptă!

Chiar de a doua zi fata îi spuse tatălui, lui Iru, să-i facă un bici împlertit din funii de cânepă și în vârf să-i prindă o piatră cu colțuri ascuțite, ca să-i șfichiuie pe flăcăii nedoriți ce se vor încumeta să lupte pentru ea. Se antrenă săptămâni întregi pentru această ceremonie, lovind din fuga calului, diferite ținte, manechine de paie. Știa să călărească de mică, dar acum, ea și calul cel negru și lucios, trebuiau să se înțeleagă ca și când ar fi o singură ființă întru descurajarea și biciuirea celui care vrea să-i stăpânească soarta prin forță, dar și pentru favorizarea celui ales, Igu, care îi răsădise o viață ce-i răsărea în pântec!...

CAPITOLUL IV-

CORNUL ABUNDENȚEI-

Echinocţiul toamnei este momentul când, în lupta care se dă necontenit, balanţa se înclină uşor dar hotărât înspre noapte şi întunericul devine, puțin câte puțin, mai puternic decât lumina. Oamenii confundă întunericul cu răul. Dar nopțile din ce în ce mai lungi nu au nimic rău. Poate noaptea e mai roditoare înlăuntrul sufletului. Poate că omul are mai mult timp să cumpănească, să chibzuiască sau să viseze..

La cumpăna toamnei împărăţia Lunii creşte treptat învingând puterea Soarelui. Dar imperiul nopţii devine atotputernic doar odată cu începutul iernii…

E perioada în care oamenii încep să cugete cu melancolie la trecerea timpului, când îngălbenesc frunzele şi sunt dărâmate de vântul rece. Este o perioadă de cugetare, de înţelepciune, de acumulare de provizii nu numai materiale, dar şi de trăiri sufleteşti bogate, în care omul se pregăteşte intens să treacă prin beznă, frig şi prin singurătatea iernii sau poate a morţii, în speranţa renaşterii unui nou Soare şi a unei noi vieţi, în aşteptarea reînmuguririi întregului Univers, primăvara.

Dar această luptă a învingerii luminii, după marea şi lunga domnie a astrului solar este compensată de roadele toamnei, de sărbătoarea recoltei. De lupta care se dă între flăcăi pentru câştigarea fetelor de măritat- recoltă sufletească dorită de unii mai mult decât strângerea şi tescuirea ciorchinilor şi decât adunarea proviziilor de iarnă.

Aşadar, la cornul abundenţei din această toamnă sau sărbătoarea recoltei, oamenii aduc ofrande şi mulţumire Soarelui care le-a adus bucate, care le-a unplut hambarele pentru a supravieţui pe timpul

iernii: ei ard un uriaş din lemn, cu picioarele bine înfipte în pământ, neclintit în noapte, în pântecul căruia sunt aduse ofrande din bogăţia toamnei: legume, cereale, fructe de tot felul.

Alteori, uriaşul fusese cioplit ca o pirogă, umplut cu roadele pământului şi i se dăduse drumul pe apă, la miezul nopţii, arzând, plutind în flăcări pe valuri, în chiotele de bucurie ale mulţimii care- l petrecea…

Cioplitul uriaşului din lemn uscat de stejar îi fusese încredinţată anul acesta lui Izu, cel care cioplise din piatră şi zeii muritori aflaţi lângă templul magicianului Şarp. Iar incantaţia ca astrul zilei să renască la solstiţiul de iarnă, o oficia magicianul Şarp…Acestuia îi revenea şi sarcina de a organiza şi ultima orgie sacră din acest an, după miezul nopţii, îndată după arderea efigiei pline cu ofrande, drept mulţumire adusă Soarelui care de acum înainte îşi pierdea încetul cu încetul puterea…

Cum Luna devenea stăpâna nopţilor, orgia sacră era dedicată zeiţei Lunii, Baset, care era întruchipată de sculptura lui Izu, cu trup de femeie însărcinată, cu cap de pisică și ochi fosforescenţi, care se furişa sub o lună plină din piatră….Era un simbol al fecundităţii, al victoriei şi frumuseţii nopţii, a puterii și frumuseții morţii regeneratoare!

Urma o perioadă în care omul îşi adună forţe psihice dar şi provizii pentru a răzbate prin bezna iernii, asemănătoare cu moartea, şi a spera într-un nou început, într-un nou Soare care va renaşte…Dar acum trebuia să i se acorde cinstea cuvenită nopţii şi reginei care patrona cerul în această sumbră şi frumoasă perioadă, Luna.

Oamenii veneau, după legea veche, cu căruţe pline cu recolte bogate pentru a le oferi magicianului pentru întreţinerea templului, și pentru organizarea orgiei sacre din noaptea asta, dar şi pentru supravieţuirea pe timpul iernii a celor care se chemau ,,copiii zeilor", cei care se născuseră în zilele în care

erau sărbătoriţi diferiţi zei şi care slujeau un număr de ani în tinereţe la intreţinerea templului, fiind caşti în această perioadă, după care primeau pământuri, animale, izbe şi aveau dezlegarea şi îngăduinţa magicianului să se căsătorească în trib şi să aibă copii.

Pentru femeile pe care le alegeau în această noapte, bărbaţii care veneau şi din alte triburi, aduceau daruri: cereale, fructe, legume, animale. Dar aruncau în poala femeilor pe care le alegeau şi pietre scumpe, pe care acestea le dăruiau tot pentru îngrijirea templului…

Ceremonia aprinderii uriaşului din lemn ca ofrandă de mulţumire Soarelui era la miezul nopţii şi numai după aceea începea ritualul fecundităţii dedicat stăpânei nopţilor, zeiţei Baset, în poiana din dosul Templului magicianului Șarp, unde se aflau toate statuile zeilor muritori sărbătoriți în întreaga roată a anului!

Dar înainte, încă de cu ziuă, avea loc mult aşteptata luptă a flăcăilor tribului pentru fetele de măritat, precum și unirea spirituală a perechilor de către magician, sub ramurile Marelui Stejar Sacru, martori ai acestei solemnități fiind atât cei în viață cât și spiritele strămoșilor.

Căci această ,,recoltă" de fete pe care Geea o oferea fiilor tribului era aşteptată de toţi pentru fericirea, înmulţirea şi supravieţuirea tribului pe timpul iernii!... Iar flăcăii se luptau pentru a culege cele mai plăcute roade ale toamnei și ale vieții: fetele!...

Gospodinele se întrecuseră în coacerea plăcintei de dovleac unse cu miere, nelipsită la sărbătoarea recoltei, alături de vinul nou, încă nelimpezit, amestecat cu fructe tocate!...

Când frunzele stejarilor cădeau galbene și ruginii, se dădea o luptă aprigă pentru fetele de măritat ale tribului!

Omul se simțea mai singur și mai trist ca niciodată, văzând cum soarele pălește tot ca o frunză galbenă, gata să fie dusă de vât, departe, undeva la marginea întunecată a cerului. Acum, omul își dorea cu disperare să trăiască!

Igu voia ca Nenufar să-i zămislească o viață, pornită în taină din viața lui. Voia să învingă iarna, nămeții, bezna și spaimele întunecării solare alături de Nenufar, în coliba lor!...

Magicianul, îmbrăcat în hlamida-i galbenă ca frunzele ce cădeau precum un susur, dărâmate de vânt, având pe piept Luna, din sidef galben, ce răspândea o lumină blândă, delicată, mai mare decât Soarele de pe spate, din rubin, deschidea sărbătoarea.

Acesta sună dintr-un corn, în fața mulțimii adunate să vadă spectacolul din poiana de lângă Marele Stejar Sacru, unde se afla și cimitirul strămoșilor. Aici erau martore și spiritele străbunilor care locuiau lumea subpământeană. Acestea, în zilele de sărbătoare urcau prin rădăcinile Marelui Stejar Sacru, prin tulpină și crengi, pentru a lua parte la viața tribului!... Frunzele verzi și galbene ale arborilor fremătau de emoție, de amintiri din viețile trecute și de dorințe și de dorințe din această viață.

Flăcăii erau îmbrăcați în piei de animale, cu câte o căciulă din piele de lup, țuguiată pe cap.

Aveau drept arme de luptă doar bâte de lemn, fiind interzise cuțitele de piată ori metal, arcurile, topoarele sau lăncile. In mijlocul lor intra câte o fată călare, cu un bici ca să-i alunge pe pretendenții nedoriți. Întrecerea se termina atunci când fata era doborâtă de pe cal iar învingătorul o lua în brațe și fugea cu ea. Apoi intra în arenă altă fată. La sfârșit, toate perechile erau unite prin ritualul căsătoriei sacre de către magician, în fața oamenilor și a spiritelor Marelui Stejar Sacru, adică a tuturor strămoșilor.

Șarp, magicianul, sună din corn ca să se adune lumea, după care cuvântă către tinerii dornici de întrecere:

-Tineri războinici ai tribului artacilor! Acum veți trece prin acest foc, veți trece prin această luptă, veți trece prin această încercare, veți trece prin această moarte, veți trece prin acest portal al vieții!... Poate veți muri în această confruntare!... Dar, cei care vor fi biruitori, vor trece într-o altă etapă a vieții lor! Într-o lume cu mai multe bucurii, dar și cu mai multe responsabilități și griji! Va fi ca trecerea într-o altă viață, mai frumoasă, mai bogată!... Iar din această nouă viață se va zămisli o alta!…în drumul vieții și al morții fără sfârșit...

Se auziră strigăte și bătăi de tobă care marcară începutul luptelor din această toamnă.

Flăcăii se grupară în două tabere, susținând pe câte unul din pretendenți, încercând să-l ajute pe acesta să ajungă primul la fată, în timp ce ceilalți căutau să-l împiedice.

La sărbătoarea fetelor de măritat, băieții se luptau între ei, și nu prea!... ,,Zarurile" fuseseră aruncate dinainte și fiecare fată știa să favorizeze flăcăul ales. Doar rareori erau mai mulți pretendenți care se luptau pe viață și pe moarte pentru câte una din ele! Ceilalți mai mult mimau lupta, pentru spectacol!... În toamna aceasta numai Nenufar semănase vrajbă în rândul tinerilor dornici să o câștige. Dar, măsurându-și puterile, aceștia înțeleseră că nu era posibil să-l învingă pe Bostes. Așa că, cei mai mulți se lăsară păgubași și cuceriră, mai mult mimând lupta, alte frumuseți ale tribului…

Înfierbântați de vinul cel nou, flăcăii se luptară cu poftă, majoritatea căpătând cucuie, ochi și buzele tumefiate- mai mult ca să le facă fetelor pe plac, deoarece totul era hotărât dinainte.

Doar când apăru Nenufar pe calul ei negru, lucios, flăcăii se înflăcărară, ea fiind frumusețea care provocase întotdeauna vrajbă între ei.

Încă de la prima lovitură, bâta lui Bostes, ca un șarpe cu gura căscată, își înfipse colții în ticva rivalului său cel mai înverșunat, Igu, încât acesta căzu la pământ, zbătându-se de moarte și gemând. Ceilalți flăcăi nu i se mai împotriviră, și Bostes se îndreptă înspre Nenufar care călărea pe calul ei ca un vârcolac negru. Dar fata-l șfichiui cu venin și înverșunare, plesnindu-l fără milă cu biciul țintuit peste față.Dar Bostes nici nu se apăra, nici nu se ferea, ci se îndârjea să pară că nu simte durerea. Se apropia tot mai mult de fructul cel mai râvnit al acestei toamne. Deși Bostes avea fața însângerată, nu pierdu nicio clipită, se repezi spre calul lui Nenufar, îl apucă de frânghie și, dintr-o smucitură, o dădu fata jos. Tocmai atunci veni din spate Igu, care-și reveni ca prin minune, și-l trăsni cu măciuca în ceafă. Bostes se clătină și se prăbuși, de se cutremură pământul, îngrozindu-i pe toți. Horcăia ca un bour, iar sângele i se scurgea pe gură.

Igu se îndreptă spre fată, iar aceasta întinse brațele spre el. Dar, ca un demon revenit din lumea umbrelor, Bostes, numai o rană vie, se trezi, își șterse fața plină de sânge, făcu un salt sălbatic de câteva picioare și-l strânse pe Igu de gât, lovindu-l și trăgându-l sub el, gata să-l sugrume. Igu leșină, se lăsă moale ca o cârpă, cu ochii holbați, ficși, și cu nasul și buzele zdropșite. Mulți crezură că murise. Fata urcase pe cal și fugise la marginea poienei în care se luptau, ca să nu fie prinsă, dar Bostes puse opinca din piele de mistreț pe pieptul lui Igu, apoi ridică ghioaga, gata să zdrobească țeasta rivalului. Atunci răcni înfiorător Nenufar, apropiindu-se cu calul în galop, coborî, îl prinse pe Bostes de mână și spuse:

-Lasă-l să trăiască!... Nu-l ucide! Sufletul meu e la el, și voi muri și eu!...Merg cu tine, Bostes! Lasă-l să trăiască!...

Nenufar se sperie, crezând că Igu murise, se aplecă și-și puse gura ei pe a lui Igu, ca să-și soarbă sufletul înapoi. Dar atunci Igu se trezi din leșin. Nenufar începu să verse lacrimi de bucurie.

Bostes o luă de mână și o ridică. Pe fața însângerată a lui Bostes se citi fericirea. O duse în fața lui Șarp.

Magicianul le spuse să aștepte ceremonia prin care îi va uni, Sarbătoarea fetelor de măriat se sfârși repede după lupta dintre Bostes și Igu, căci celelalte perechi nu făcură decât să alerge unul către celălalt, după cum erau înțelese dinainte!

Magicianul Șarp chemă toate perechile, aproape o duzină, sub ramurile Marelui Stejar Sacru și spuse:

-Aici, sub ramurile Marelui Stejar Sacru, în fața spiritelor strămoșilor, în fața tuturor celor în viață, drept martori, în fața soarelui, a pădurii, a apelor și a pământului și apelor, a aerului și focului sacru unesc trupurile și sufletele voastre atât în viață cât și în moarte!

Iar dacă cineva va încălca această legătură, în afara dezlegărilor care se dau la orgiilor sacre, ce au ca scop prosperitatea și germinația întregului Univers, voi scoate pietrele sufletelor vinovaților, păstrate și ascunse de mine pe fundul albiilor apelor, și le voi macina, si astfel va pieri cel ce va încălca această legatură sacră!

Fie ca trupurile femeilor voastre să fie roditoare ca strugurii din această toamnă și să se înmulțească viețile tribului artacilor precum șoarecii și iepurii!...

Și magicianul deschise în chip ritual primul butoi cu vinul cel nou amestecat cu fructe tocate! După ce umplu primul corn de bour și-l bău în chiotele de bucurie ale tuturor, umplu cornul perechilor care le goliră împreună.

După această ceremonie de sub Marele Stejar Sacru, buciumele începură să cheme și pe cei din alte triburi la ceremoniile de noapte, care vor avea loc în poiana din dosul Templului magicianului, unde sta-

tuile zeilor muritori, cioplite în piatră de Igu fuseseră curățate, și, în mod deosebit statuia zeiței Baset, cea sărbătorită în această noapte, fusese împodobită cu coronițe din crizanteme și cu lumânări colorate aprinse.

Buciumele chemară îndelung și pe cei din alte triburi, la ritualurile de noapte care avea să țină până dimineața.

Toată suflarea se strămutase în spatele Templului lui Șarp unde se deschideau rând pe rând cepurile butoaielor și veselia, cântecele din fluiere și cimpoaie se porniră.

Bostes părea fericit alături de Nenufar, deși simțea că victoria lui fusese numai pe jumătate, întrucât ea era rece, palidă și tristă. Igu fusese dus la coliba lui de doi flăcăi, ca să fie îngrijit. Pentru Bostes, Nenufar era pământul care trebuia arat și semănat, dar nu știa că în acest pământ încolțise deja o nouă viață…

La aceste petreceri fură sacrificați bouri, berbeci, țapi, pârpăliți la foc încet și dăruiți tuturor, pentru a sărbători rodnicia toamnei, la echinocțiu! Era ultima sărbătoare veselă din an, căci aveau să urmeze Sărbătoarea strămoșilor și a tuturor zeilor muritori, apoi renașterea Soarelui la solstițiul iernii, sărbători care trezeau spaime și incertitudini că Soarele s-ar putea să nu mai renască și anul acesta, iar planeta să dispară într-o noapte veșnică precum un sloi de gheață în Univers. Până la sărbătorile Mumei Geea, dacă Soarele nu se stingea după solstițiul iernii, oamenii nu vor mai fi liniștiți, nici fericiți!

Dar, în noaptea aceasta în care patroana zeița Baset, oamenii se eliberau, își goleau și își spălau sufletele de dorințe ascunse, de suferințe, își arătau inimile ca pe niște rufe pe care le întindeau la lună în adierea vântului nopții...

Oamenii mai simțeau că trăiesc, înaintea neliniștii spaimei stingerii totale a soarelui, căci numai dacă

reușeau vrăjile magicianului, aveau cu toții noroc să nu se sfârșească lumea, iar pământul să nu intre în beznă și îngheț de la solstițiul iarnii!...

După această sărbătoare, oamenii începeau să fie măcinați de îndoieli, vâzând cum astrul luminos e tot mai bolnav, neputincios, cum se ridică tot mai puțin deasupra orizontului, cum frigul nopților tot mai lungi se întețește!...Își adunau cu deznădejde lemne de foc, să mai trăiască atâta cât vor putea, dacă nu se va mai ridica niciodată astrul luminii și al căldurii pe cer!... Își aduceau aminte poveștile din vechime, din noaptea istoriei, auzite și transmise din bătrâni, potrivit cărora astrul solar fie se năștea mort la solstițiul de iarnă, fie prin anumite vrăji ale magicienilor era furat de pe cer și ascuns în peșteri ori în lumea subpământeană, ca o feștilă a strămoților, uitându-i pe cei vii...

Căci acest echinocțiu de la care puterea nopții biruia puterea luminii era tulburător și trezea spaime atavice în sufletele tuturor: de aceea în această noapte oamenii petreceau cu sălbăticie, ca să uite de puterile soarelui care scădeau treptat....

Căci gândurile grele se amestecau cu bucuriile recoltelor toamnei, totul se învălmășea în minte la vreme de cumpănă. Grijile și bucuriile îi măcinau deopotrivă.

Dacă descreșterea zilei era semn că soarele care începea să se îmbolnăvească de la echinocțiul toamnei va muri?...

Dacă secara, orzul si meiul aveau să se sfârșească, vinul, la fel, dacă animalele vor pieri și ele, căci fânul adunat se va sfârși și nu vor muri de foame în noaptea veșnică și în frigul mortal care se va lăsa...Iar oamenii vor începe să se mânce din nou între ei, ca în vremurile sălbatice despre care vorbeau strămunii lor în poveștile în care soarele nu mai renăștea… La fel și luminătorul cel mare al nopții murea din când

în când, și nu se mai știa sigur dacă va mai apărea vreodată…

De aceea trebuia îmbunat și cinstit soarele prin aducerea ca ofrandă a uriașului din lemn cu pântecul plin de bunătățile acestor recolte, trebuia implorat ca să renască, să nu ne părăsească planeta la solstițiul iernii...

Dar acum , în timpul sărbătorilor fetelor de măritat și a vinului nou, a belșugului recoltelor, oamenii se simțeau din nou asemeni zeilor, uitând o noapte de viitorul sumbru ce se apropia!

Niciodată visele și iluziile oamenilor de a se crede zei nu erau mai puternice decât la această sărbătoare a zeiței Baset! Oamenii se simțeau descătușați de reguli, de constrângeri, de sărăcie, de tabuuri, de timpul care trecea! Oamenii s-au simți în această noapte ca și stelele: nemuritori, strălucitori și liberi!...

Sub luna de toamnă înflori imaginația lor!

Închipuirea lui Nenufar alergă la Igu, deși fusese nevoită să bea din același corn cu Bostes, pe care-l simțea ca pe un pumnal înfipt în inimă. Dar vinul băut și bucuria acestei ceremonii fuseră mai mari și durerea începu să se estompeze!

Luna de toamnă era mare cât roata de lemn a unei căruțe în flăcări și presăra vise și halucinații din lumea spiritelor printre cei vii. Căci, în aceste nopți, luna era măreață, ceața ce o învăluia o făcea tainică, sau își lega un curcubeu strălucitor în jurul capului, în noapte, făcând-o și mai fermecătoare, răspândind o magie în care totul părea posibil!... În aceste nopți, iluziile deveneau mai mai puternice decât realitatea, iar suferința și apropierea iernii erau izgonite tot mai departe în adâncul creierului.

Departe de petrecerea de la templu stă Igu, rănit și paralizat mai mult sufletește de durerea pierderii lui Nenufar! Privea luna pe care o vedea și ea, gândind că, măcar privirile lor se vor întâlni! Pentru el luna arăta ca un mormânt frumos, poate sufletele lor se

vor înălța acolo și se vor întâlni într-o altă viață! Căci, în această lume, nu-l putea răpune pe Bostes, acesta fiind un războinic mult prea iscusit! Sau poate că-l va răpune, doar folosind un vicleșug…Acum îi veni mai întâi gândul s-o trimită pe sora sa, Nefele, cea care îi tămăduia acum rănile, la Nenufar, când Bostes va fi plecat la vânătoare, s-o întrebe cum l-ar putea răpune pe acest uriaș care învinsese până și taurul sălbatic, de la sărbătoarea zeului Mithra…Igu, deși avea capul umflat, s-ar fi putut duce la sărbătoarea zeiței Baset, dar îl țintuia deznădejdea pierderii lui Nenufar…

Pentru el , luna strălucitoare din această noapte, care îi fermeca pe toți cu înșelătoare și puternice amăgiri, era o lună neagră, a tenebrelor morții, o înfricoșătoare lună a planurilor de răzbunare! Dar, deodată, Igu uită de Nefele și se gândi la magicianul Șarp!... Numai acesta ar putea să-l ajute! Da, magicianul! El este maestrul iluziilor și al viselor mai tari decât viața!...

În apropierea templului, nu departe de poiana unde va avea loc ultima orgie sacră din acest an, magicianul Șarp aprinse cu o torță uriașul din lemn care avea pântecul scobit plin cu coșuri de răchită în care se aduseseră din toate roadele pământului: fructe, cereale și legume, toate drept mulțumire și ofrandă Soarelui care le-a copt, adresându-i rugămintea ca acesta să renască la solstițiul iernii ca să mai dăruiasă fiilor Geei încă o primăvară, și apoi o vară fierbinte și încă o toamnă bogată anul care vine!...

La miezul nopții, magicianul aprinse rugul din crengi uscate și paie din jurul uriașului din lemn, de cinci picioare înălțime, și, în timp ce pălălaia trosnea și se întețea, făcând ca flăcările să încolăcească precum niște șerpi pe trupul de lemn plin cu ofrande, spuse:

-Îți suntem recunoscători, Soare pentru toate roadele pământului pe care ni le-ai dăruit ca să putem

supraviețui în iarna care vine și te rugăm să renaști din nou la solstițiul de iarnă! Aceasta ne este rugămintea și speranța pe care le înălțăm către tine! Fără tine, Soare, lumea este moartă! Tu aduci strălucire, căldura și viață! Tu ne coci recoltele! Tu ai făcut ca sămânța să încolțească în pământ și să crească, tu ai pârguit roadele, tu ai înmulțit animalele, tu ai îndulcit ciorchinii pe care i-am zdrobit în teascuri pentru ritualul aceasta, când Luna zeiței Baset devine încetul cu încetul mai puternică decât tine, Soare!...

Soare, nu coborî în lumea subpământeană! Nu ne părăsi!...Adu-ți aminte de noi și încălzește-ne și luminează-ne cu razele tale ca să nu pierim! Căci cheia vieții noastre se află la tine! Nu ține ușa vieții închisă, ci deschide-o cât mai larg să pătrundă lumina și căldura ta, ca să nu pierim!

Atunci când te îndepărtezi de noi, moartea crește! Dar când te apropii de noi, crește viața! Noi te vom ajuta la naștere, te vom moși, te vom înfășa ca pe un prunc, te vom sprijini ca pe copilul nostru ca să faci primii pași, să crești mai mare, dar nu ne uita pe noi, oamenii!... Întoarce-te și luminează-ne pământul acesta minunat pe care viețuim datorită ție! Nu sta prea mult timp în lumea subterană! Slavă ție, Soare!

Îți mulțumim, te preacinstim și te prețuim prin ofrandele aduse în noaptea asta în pântecul uriașului de lemn!...

Estimp, uriașul arsese până la jumătate, răspândind pretutindeni miresmele îmbătătoare ale pământului, sub stele, mirosurile tuturor cerealelor, legumelor și fructelor care-i învăluiau pe toți ca niște ametitoare buchete de flori!

Mai încolo, magicianul puse să se sacrifice pentru Soare din animalele aduse la templu de cei care veniseră chemați de buciume : viței, oi și porci sălbatici, iar carnea coaptă la foc o dărui pentru a se hrăni poporul!

Fluierele, cimpoaiele și tobele răsunau neîncetat, cepurile butoaielor cu vin nou fuseră destupate și oamenii umplură coarnele de bour! Șarp turnase în vinul cel nou nou fiertură de măselariță și de cânepă. Femeile și bărbații se înfierbântară, dansând în jurul uriașului de lemn care se prăbuși deodată la pământ, numai jărăgai și tăciuni aprinși, cu miros de fructe, legume!

Când jeraticul fu pe sfârșite ca un soare când apune, Șarp adună mulțimea întărâtată de oameni la o altă petrecere, care avea loc în poiana din dosul templului său, unde începea orgia sacră în cinstirea zeiței Lunii, Baset, care din acea noapte devenea mai puternică decât Soarele.

Izu o sculptase pe Baset sub forma unei pisici uriașe, cu trup despuiat de femeie însărcinată, stând în patru labe, având coadă și cap de mâță, ochi strălucitori din apatit, furișându-se parcă pe sub o lună plină, din marmură:

-O, tu, zeiță a nopții, Baset, care faci să rodească trupul de femeie lumina vieții, chemându-i în tribul nostru pe cei nenăscuți! Din această noapte, tu biruiești încetul cu încetul puterea solară! Noi ne închinăm ție, stăpână a nopților! Fă ca să se plămădească în noaptea asta sacră copiii Lunii, copiii tăi, iar viețile lor să biruiască moartea!...Tu, Lună, în noaptea asta semeni cu cornul de bour plin cu vinul cel nou! Tu ne îmbeți cu farmecul tău noptatic!...

Umpleți cornul de bour și beți în cinstea zeiței care aduce veselia, alungă grijile și plămădește viața! Zeiță cu ochi de mâță, treci printre noi și urmărești perechile în noapte, făcând ca sămânța bărbatului să răsară în trupul de femeie sub forma unei noi vieți! Beți și bucurați-vă în cinstea zeiței nopții, Baset!...

Zeița Baset era împodobită de către slujitorii templului cu o constelație de lumânări colorate aprinse și de coroane și buchete cu flori de toamnă, îndeosebi cu crizanteme.

Magicianul Șarp mai spuse:

-După ce am adus mulțumire Soarelui, acum vom preaslăvi Luna, puterea și frumusețea nopților, care fac să răsară noi și noi vieți, precum stelele de pe cer! Declar deschisă orgia sacră care preacinstește zeița Baset în astă noapte!...

Mulțimea chiui în delir și slujitorii templului mai împărțiră o căruță de coarne de bouri, apoi scoaseră celelalte cepuri și băură din butoaiele cu vin nou amestecat cu tot felul de fructe tocate, dar și cu plante aromitoare.

Fluierele, cimpoaiele și tobele răsunară mai tare acoperind susurul frunzelor care cădeau din păduricea de frasini din apropiere.

Femeile întărâtate și amețite de băutură începură să-și rupă hainele de pe ele și să le arunce prin poiana luminată blând și tainic de lunia vrăjită a lui Baset; unele răcneau de plăcere, altele țipau și râdeau, furișându-se în păduricea de frasini, lângă pârâul Uji ce cobora leneș din munte. Vinul tulbure și vraja lunii de toamnă îi metamorfoză pe toți, făcând să nu mai existe hotare între animal, om și zeu, făcând din aceste trei stadii de dezvoltare o singură ființă!

Totul era permis în aceste ultime ceasuri ale nopții de toamnă, la sărbătoarea zeiței cu trup de femeie rămasă grea și cap de pisică agilă ce se furișa tainic sub lună!

Oamenii se încărcau de viață, de amintiri, de fericire și vise încât să le ajungă să supraviețuiască iarna care urma!

Uitară de trecerea timpului, de durerea înăbușită a Soarelui care începea să se stingă, de nesiguranța că acesta va mai renaște și va mai prelungi viața pe pământ cu încă un an!...

Oamenii umblară ca liliecii sub lună, ca-n transă, și orice nelegiuire fu îngăduită! Orice dorință ascunsă se împlini, orice coșmar se șterse, frica de moarte dispăru: toți se închipuiră nemuritori!...

Femeile, delirând și țipând sălbatic, posedate de duhul pisicii lunare, se auziră strigând și chemând bărbații, ademenindu-i cu mișcări convulsive ale șoldurilor și sânilor și gemetele lor fuseră repetate de ecoul muntelui. Acest delir colectiv fuse în acea noapte un iureș cu totul în afara rațiunii. Zeița nopții, Baset le insuflase această energie tumultoasă a vieții, aceste simțuri ascuțite duse peste limitele omenești.

Intreaga pădure fuse un singur trup convulsiv, mințile tuturor se contopiră într-una singură, colectivă, de necontrolat. Era furia erotică a zeiței nopții ce pusese stăpânire pe toți! Nimeni nu mai era răspunzător de faptele lui, nimeni nu era pedepsit nici atunci, nici mai târziu! Doar zeița nopții era răspunzătoare de tot ce se întâmpla! O putere mai presus de ei îi stăpânea pe toți: era doar voința zeiței Baset!

Valuri de țipete isterice și descătușări colective se dezlănțuiseră în pădurica de frasini din dosul templului magicianului Șarp!

Sub luna toamnei oamenii învinseră moartea și timpul care trecea!...

Pentru aceste momente trăiau pe pământ: pentru clipele când le era dat să simtă o fărâmă din viața zeilor!

Femeile erau niște caracatițe care atrăgeau cu tentaculele lor și posedau bărbații, înfierbântate. Văpaia din ele se aprindea ca fierbințeala unei boli care creștea fără leac. Totul se desfășura în afara minții omenești: zeița nopții îi stăpânea pe toți după voința și puterea ei!..

Oamenii acumulară resurse și energii psihice ca să supraviețuiască iernii ce va urma și încercărilor la care vor fi supuși!

Zorile îi treziră ca un trăznet rece din această nălucire!...Când trupurile fuseseră sleite, începuse deznădejdea unei vieți trecătoare, plină de frustrări, vinovății, de boli și de nenorociri omenești!...Trupu-

rile și sufletele rămaseră doar o ruină și o dovadă a nimicniciei și a neputinței omenești!...

Zeița nopții se întoarse înapoi în tribul negurilor ei, oamenii rămaseră deznădăjduiți odată cu primele raze ale soarelui, alergând disperați, răniți, rușinați, spre colibele lor, căutând să-și acopere goliciunea trupurilor cu zdrențe aruncate și rupte, scâncind de durere și de deznădejde ascunzându-se printre copaci.

Cerul nopții acesteia era o clepsidră golită de stele și de năluciri, în zori.

Timpul reveni ca un torent vijelios de munte înecându-i pe cei mai semeți, aducându-le aminte că nu erau zeități, ci doar niște muritori tot așa de trecători ca susurul frunzelor galbene ce cădeau din stejari!...

CAPITOLUL V-

MOMÂIA

Colibele de piatră, de lemn sau din os, cu câte un ochi de ferestruică astupată cu bășică de porc mistreț, erau niște vizuini strâmte și întunecoase, încălzite cu vetrele în care ardea lemn de stejar zi și noapte. Aceste izbe stăteau ca niște neclintite fantasme în bezna viorie a iernii, bântuite de vântul aprig dinspre nord. În aceste adăposturi mici și intime, viețile oamenilor se legau pe vecie, sprijinindu-se unele de altele ca să supraviețuiască viforului iernii. Ba uneori trăiau împreună și cu moartea, de care erau tot atât de atașați și de care nu se puteau despărți, căci, în cazul în care pierea un copil, acesta era îngropat în casă, în apropierea vetrei...

Lupii și șacalii urlau și atacau nopțile, de foame, în haite, animale costelive din grajduri.

Viața omului era mai statornică. Deși unii ieșeau la vânătoare în vifornița pădurilor nesfârșite, cei mai mulți se hrăneau cu proviziile de orz, secară și mei, fructe ori rădăcini uscate. Erau mai puțini cei care se încumetau, ca Bostes, să vâneze pe această vreme mistreți ori capre negre, urși ori alte sălbăticiuni ale pădurii.

Nicicând n-a fost Bostes mai fericit decât în acea iarnă!

Nenufar a trebuit, pe această vremea rea, cu troiene cât gardul, să stea lângă el, în coliba îngustă, cu pat de lemn acoperit cu piei de animale sălbatice, lângă focul ce trosnea veșnic. Lui Bostes i se părea că trăiește într-un basm fericit, într-o altă lume unde erau numai ei doi pe pământ!

Bostes se simțea ca un animal sălbatic care devoră în fiecare noapte aceeași pradă, pe Nenufar. Iar ea

purta în pântece o nouă viață, care avea să se nască în preajma sărbătorii stejarului înflorit din anul ce va urma, dacă vor avea cu toții norocul ca Soarele, acum din ce în ce mai lipsit de putere, bolnav, aproape pe moarte, să renască din nou după solstițiul iernii!...

Dar Bostes avea totuși o durere: Nenufar era rece cu el, fără suflet, deși el era stăpân pe trupul ei! Sufletul ei zburase la Igu. Auzise de câteva ori în apropierea colibei lor un ciudat cântec de cucuvea, chiar și în perioada în care nu cântă aceste păsări de noapte! Bostes ieșise și trăsese cu săgeți aprinse înspre acel loc întunecat din pădure, asmuțise câinii, și o umbră îndepărtată fugise printre tulpinile plopilor și stejarilor, albe de zăpadă. Nenufar tresărise adânc și suspinase, când auzise întunecatul cântec, chemarea morții…

Din când în când tribul nu mai putea suporta bolile, jafurile, foametea, demonii care bântuiau în miezul iernilor grele- și tribul avea nevoie de o spălare, de o purificare ca să poată supraviețui în continuare, căci altfel s-ar fi împotmolit în suferință de netrecut!...

În nopțile din apropierea solstițiului iernii, tinerii ,,scoteau moartea afară din trib".

Flăcăii construiseră o momâie din paie care reprezenta moartea ce trecuse peste lume în timpul iernii!

Într-o pânză de bumbac, oamenii adunaseră semnele pe care le lăsă moartea în urmă: părul și unghiile celor care decedaseră în iarna asta, resturi de oase rămase în urma lupilor ce sfâșiară animalele din grajduri,

Mai aduseră oase ale animalelor vânate, astfel ca spiritele mistreților, zimbrilor, urșilor, cerbilor să se reîntoarcă în viitoarele animale care se vor înmulți în proxima primăvară, sau ouă din care trebuiau să iasă viitorii pui, dacă va renaște Soarele, acum muribund, după solstițiul iernii...

Toate acestea fuseră adunate într-un sac mare și vârâte în burta momâiei de paie ce reprezenta ,,moartea".

Răchita și paiele fuseseră împletite și legate într-un simulacru de momâie cu capul mare.

Acestă efigie, reprezentând toate nenorocirile iernii, era purtată pe brațe de flăcăi.

Femeile și copiii ieșeau afară din colibe și biciuiau momâia cu ură, o blestemau și o alungau din cătun, bărbații o împungeau cu sulițe ca să gonească departe duhurile rele , demonii, sărăcia, frigul iernii, într-un cuvânt ,,moartea", care fusese atoatestăpânitoare și provocase atâtea dezastre era izgonită!

Bolile, tristețile, foametea, lacrimile- toate fuseră întruchipate în momâia cu ochii mari, negri, din tăciune, cu pieptul înroșit cu sângele de la caprele sacrificate și de la pisicile negre, ca și când tinerii i-ar fi scos momâiei inima!

Oamenii aprinseră făclii pe ulițele tribului, țipând, împungând cu obiecte ascuțite aerul, făcând un zgomot asurzitor ca să izgonească demonii, spiritele rele și momâia din trib, gonind-o dinspre soare răsare înspre soare apune, trăgând cu arcuri, plesnind din bice, chiuind și blestemând, bătând din tobe. Oamenii ieșiră din colibe și dăruiră celor care goneau moartea carne uscată, vin, fructe uscate drept mulțumire pentru fapta lor, blestemând la rândul lor și alungând mumia înspre soare-apune!...

În alți ani, moartea fusese ucisă în diferite feluri: momâia fusese arsă și cenușa i se împrăștiase pe apă, alteori fusese pusă într-un coșciug, într-o pirogă și, când vântul fusese prielnic, fusese trimisă spre alte triburi care, îngrozite de groaznicul dar, se grăbiseră să o huiduie și să o trimită și mai departe pe ape, și așa, din trib în trib, până se pierdea în marea cea mare!

În acest an, pentru că pământul nu era așa de înghețat, hotărâră, la îndemnul magicianului Șarp, să

facă o groapă, cu uneltele din piatră și lemn, și s-o îngroape noaptea, la marginea tribului!...

Acolo trebuia îngropată moartea, cu toate relele din timpul iernii, care au fost și care aveau să vină, cu spaimele, coșmarele, fricile, tenebrele și întunecimile iernii acesteia.

Acest obicei se repeta atât la începutul, cât și la sfârșitul iernilor!

Întregul cătun trebuia să spele durerile și nenorocirile iernii… Oamenii trăgeau cu săgeți în moarte, îi sfârtecau membrele cu săbiile de piatră, o împungeau cu țepoaiele, o băteau cu ghioage și bice!...

Bostes lua parte și el la îngroparea momâiei, la alungarea turturor relelor.

Magicianul Șarp, înconjurat de oameni cu făclii, în înserare, la locul unde trebuia să îngroape momâia, puse mâinile pe capul mare din paie și răchită al acesteia ca să transmită toate relele tribului asupra ei și spuse:

-Ia cu tine toate nenorocirile tribului: boli, frig, secetă, foamete, vrajbă, demoni și duhuri rele și du-le în lumea subpământeană! Și să nu se întoarcă nici în vise, nici în gânduri, nici măcar în amintiri să nu-i chinuie pe cei rămași!

Fie ca moartea să plece și din suflete și din coșmarele tuturor!...

Tu, Momâie, ne iei o parte din viețile tribului! Fie ca să răsară alte vieți și pântecele femeilor noastre să rodească din nou! Și numărul vieților din tribul nostru să crească!...

Fie ca ziua să înceapă să crească peste mormântul nenorocirilor noastre!...

Fie ca Soarele să renască și să strălucească tot mai tare peste mormântul nenorocirilor noastre!...

Cu făcliile aprinse în noapte, la mormântul Momâiei, oamenii blestemau și aruncau pământ peste efigia ciopârțită, rănită de moarte.

Apoi își urară să reînvie Soarele și apoi natura și să aibă un an ploios și roditor, să se înmulțească, sfidând moartea, oamenii și animalele!

După aceea plecară pe ulițele tribului cu făcliile aprinse , secătuiți de puteri, dar cu speranțe.

În acea noapte, după cum se înțeleseseră cu Șarp, Igu și frații săi dezgropară momâia. În beznă, Igu cu încă două umbre săpară groapa, dezgropând moartea ce fusese pentru totdeauna acoperită cu pământ, cu toate relele! Această muncă putea fi de rău augur pentru tot tribul, căci deshumarea nenorocirilor și reîntoarcerea acestora printre oameni putea duce la dezastru: foamete, secetă, lupte între triburi sau în interiorul acestui trib!...Această acțiune era prevestitoare de mari nenorociri!...

Igu îi slujise lui Șarp toată iarna, vânase pentru acesta, ducându-i atât carnea animalelor cât și pieile tăbăcite. Asta numai și numai ca să-l sfătuiască cum să-l răpună pe Bostes! Se știa că magicianul avea puteri nelimitate asupra vremii, asupra ploilor roditoare ori asupra secetei, că putea porunci furtunilor și vârtejurilor viscolului, ba chiar avea puteri asupra soarelui, despre care se spunea că era reaprins în fiecare dimineață, în zori, de la un foc viu al acestuia, și că, prin magia sa, făcea să renască Soarele la solstițiul de iarnă, când lumea amenința să reintre în beznele primordiale și să se stingă odată cu astrul care murea…

Dacă nu-l putuse învinge în luptă dreaptă pe Bostes, cu siguranță că, doar cu ajutorul magiei, va reuși!

În beznă, doar sub licărirea stelelor, fără să aprindă făcliile, ca să nu dea de bănuit, Igu și cu ai săi munciră ceasuri din noapte, plini de nămol, într-un vânt sec și rece, și traseră afară cu cârlige din os și frânghii de cânepă groaznica momâie, stâlcită de ura

și loviturile celor loviți de soartă. O așezară pe o cotigă trasă de un cal domesticit și o duseră spre coliba lui Bostes, aflată la o margine a tribului!...

Zăpada se topise, dar pământul noroios nu se zbicise peste tot. Erau bălți din loc în loc și roțile se împotmoliră în mocirlă, așa că cele trei umbre întunecate se opintiră să scoată cotiga și s-o împingă mai departe. Nimeni nu și-ar fi închipuit așa ceva.

Lumea curățită de toate nenorocirile pe care tocmai le alungaseră, adormise visând o primăvară ploioasă, cu cereale, legume și iarbă, mângâiate de soarele așa de mult așteptat!...

Dar cele trei umbre se opriră cu cotiga la mai multe aruncături de săgeată de coliba lui Bostes. Urcară groaznica momâie pe cal și Igu porni singur înainte, pentru că reușise să îmblânzească din vreme lupii domesticiți ai lui Bostes, care nu-l mai lătrau. Le aruncă bucăți de carne uscată, pregătită dinainte, pârpălită la foc. Porni înainte. Dădu jos întunecata momâie chiar lângă ferestruica colibei lui Bostes. Apoi se depărtă cu calul.

Bostes, trudit după ce întreaga ziuă prigonise momâia și-i săpase împreună cu ceilalți mormântul, nu simți apropierea dușmanului.

Un lup începu să urle lugubru! Lupul acesta urla a pagubă, prevestind noi nenorociri!

Nenufar ciuli urechile și se înfioră când, printr-o spărtură a bășicii de porc, văzu îngrozitoarea arătare cu capul mare, de strigoi venit din altă lume, cu trupul bombat, cu pântecele deschis, chiar lângă ferestruică.

Ciudata arătare părea mai neagră decât moartea, mult mai întunecată decât noaptea de afară. Nenufar rămase împietrită! Această culoare întunecată a momâiei era așa de intensă de parcă muriseră pentru totdeauna stelele și ziua de mâine și toate speranțele, de parcă îi murise ei, lui Nenufar, copilul nenăscut din pântec! Mai înspăimântată ca niciodată, Nenufar

îl scutură de umăr, înfiorată, pe Bostes, care dormea dus după truda de peste zi dar și după drojdia de vin de pe fundul vasului de lut. Țipând îngrozită, reuși să-l trezească.

La lumina slabă a tăciunilor încă roșii din vatră, Nenufar, nereușind să îngaime nici un cuvânt, îl trase de mânecă și-i arătă îngrozitoarea arătare întunecată de la ferestruică! Bostes crezu că este în mijlocul unui coșmar. Își dădu palme peste ochi, se spălă cu apă rece, dar degeaba, îngrozitoarea imagine întunecată, pe care o recunoscu, era acolo! Era acolo, dar tot nu putea fi adevărat! Nu era cu putință ca toate nenorocirile cătunului să fie aduse la el la ferestruica colibei!...

Bostes auzi lupul cenușiu urlând înfricoșător, tot mai aproape de coliba lui și câinii arțăgoși care-l goneau. Mai privi încă o dată, dar crezu că o parte din coșmar persista într-un colț al minții lui, că pe jumătate era treaz, văzând pereții, vatra, pe Nenufar, ferestruica, vântul rece ce bătea afară, dar, cu siguranță, momâia venea din vis și se fixase acolo lângă coliba lui.

De aceea, ca să verifice, ieși afară cu un opaiț aprins, acoperit cu căușul palmei, dar acesta se stinse. Până la urmă aprinse o torță și ieși în spatele izbei. Deși era cel mai curajos războinic al tribului, Bostes se sperie, și torța îi căzu din mână într-un ochi de apă. Bostes merse mai departe și pipăi: era adevărată, era chiar momâia pe care o îngropaseră chiar în seara aceea!

Si nu era nălucire! Ridică torța și o aduse mai aproape: burta momâiei, cu sacul plin de oase, păr, unghii, copite, ochi de fiare, gheare, cucuvele moarte și alte nenorociri de care oamenii voiseră să scape erau toate acolo, revărsându-se sinistru din pântecul momâiei…

Lupul cenușiu, pe jumătate sălbatic, pe jumătate domesticit, hăulea tot mai aproape. Bostes îl chemă

și acesta veni chiar lângă fereastra colibei, gudurându-se. Bostes privi îngrozit, cu părul măciucă, groaznica arătare adevărată!... I se păru că tot neantul, tot răul întregului trib, tot răul morții din lumea cealaltă se revărsă peste coliba lui! Nenufar sta împietrită, fără să mai poată îngăima nimic.

Era știut că, în trecere, în goana în care oamenii izgoneau momâia, dacă aceasta era oprită numai o clipă și privea pe fereastra unei cocioabe, cineva din acea locuință murea în timpul anului care se scurgea. Dar, niciodată nu se mai pomenise, din răstimpurile apuse în care oamenii trăiseră în peșteri, ca o astfel de nenorocire să se abată chiar în ferestruica unei colibe!

„Numai Igu putea să-i pricinuiască o asemenea nenorocire, datorită deznădejdii pentru că i-o câștigase în luptă pe Nenufar!" gândi Bostes. Se răzbună pentru nopțile de desfătare pe care le petrecea el cu femeia care sperase că va fi a lui! Dacă nu l-ar fi oprit chiar ea în toiul luptei, cu acel țipăt disperat, acum n-ar fi fost nevoie să mai îndure toate acestea…

Bostes intră în colibă, aprinse din vatră o săgeată și trase cu arcul înspre șirul de sălcii de la marginea tribului. I se păru că zări niște umbre mișcându-se în depărtare. Lupul urlă într-acolo, iar umbrele se depărtară…

Vântul rece dinaintea dimineții era tăios! Bostes gândi că trebuie să facă ceva ca oamenii tribului să nu afle de existența momâiei la coliba lui, căci altfel l-ar ucide cu pietre pentru că toate năpastele s-au întors înapoi din pricina lui!...Si nu mai era mult până se lumina! Șarp ar fi putut spune că e un blestem și că momâia se întorsese singură la fereastruica colibei lui, ca cei dinăuntru să piară!... Lipsa acestei momâi însemna viața! Prezența acesteia era moartea lor fără nicio speranță! Bostes se gândi la spiritele strămoșilor lui și le ceru ajutorul, să-i transmită ce era de făcut. Oare era timpul să plătească bucuria de a sta o iarnă împreună cu Nenufar?!...

Bostes se duse înăuntru să liniștească întâi femeia care plângea în hohote. Aceasta îi spuse că vor muri în acel an! Dar Bostes o încurajă:

-Tu nu vei putea muri! Mi-ai spus că sufletul tău se află la Igu!... Va trebui să naști copilul!... Vom ascunde ,,casa copilului", la rădăcina salcâmului cel înalt, noaptea, în mare taină, ca nimeni să nu știe, nimeni să nu-i poată face vreun rău: iar acolo va fi ascuns sufletul lui și va fi păzit de noi ca să nu poată fi ucis!...

-Și când va înflori salcâmul cel mare, vom ști numai noi că sufletul copilului nostru va fi coroana înflorită a salcâmului!... spuse Nenufar tremurând…

-Dar tu, Bostes? Sufletul tău nu va pieri, dacă a privit momâia înăuntrul colibei noastre?! întrebă Nenufar.

-Îți voi mărturisi ție, care porți în pântec copilul nostru, cea mai mare taină a vieții mele: sufletul meu nu e la mine! Nu e nici în stăpânirea magicianului Șarp! Nu se află printre pietrele lunguiețe ascunse pe fundul apei, unde spune Șarp că le ține și că le are în puterea lui!...

-Dar unde? întrebă, cu ochii mari, Nenufar.

- Tu poți păstra taina asta cum păstrezi copilul în pântece?..

-Da! Spuse Nenufar, înfiorată.

- Eu sunt înfrățit cu lupul cenușiu care veni chiar acum lângă colibă, ca să ne anunțe! Eu am băut din sângele acestui lup pe care l-am crescut! Iar lupul a băut din sângele meu! Astfel, sufletul meu a trecut în lup. Iar lupul își are viața în mine! De aceea, momâia nu mă poate răpune! Oamenii și fiarele mă pot răni, dar nu mă pot ucide decât dacă mai întâi omoară lupul cenușiu!

Acum nu mai e timp! În curând va răsări soarele. Trebuie să duc momâia! Îi umplu burta spartă, înapoi, cu nenorocirile revărsate, o leg cu frânghii și …o car înapoi în groapa ei! Tu să mă aștepti! Anspre dimineață mă întorc!...

Bostes scoase atelajul lui cu două roți de lemn, înhămă calul negru, domesticit. Adună măruntaiele îngrozitoare în burta monstrului de paie și o legă la loc, urcă momâia în haraba. Luă cu el într-un vas de piatră tăciuni aprinși, unelte de săpat, ghioaga, arcul și porni, nu înainte de a-i porunci lui Nenufar să mă-ture cu atenție toate urmele aducătoare de nenorociri și să le ardă în vatră.

..

Bostes dădu bice calului. Din fericire, dușmanii lui nu astupaseră mormântul gol al momâiei. El o rostogoli la loc și aprinse momâia cu tăciunii din vas, de teamă să n-o mai aducă înapoi cineva în altă noap-te. Apoi tăie cu uneltele de piatră bolovanii înghețați și-i rostogoli peste cenușă!

Umbrele pe care le zărise Bostes fugiseră, dar încă se vedeau mișcându-se foarte departe pe după copaci, privindu-l…Nu aveau curaj să se apropie de arcul lui Bostes!

Estimp, la ușa căptușită din piele de mistreț a co-libei lui Bostes bătu cineva. Nenufar se înspăimân-tă. De dincolo de pielea tăbăcită în care sufla vântul rece, se auzi glasul lui Igu:

-Nenufar!

Femeia simți un nod în gât când îi deschise.

-Bostes va muri! Tu vino cu mine! Am sufletul tău înfășurat în brâu! Ți-l voi dărui înapoi!

-Igu! Bostes nu va muri! Nu-l va putea omorî nici momâia! Căci viața lui se află în lupul sur, cu care s-a dus să ardă și să îngroape momâia la loc!

-In lupul sur!...

-L-a crescut de mic. Au făcut schimb de suflete! Nici magicianul Șarp nu știe!...

-O! Spirit al Marelui Stejar Sacru! Asta e! Trebuie ucis lupul acesta sur!...Dar tu, Nenufar, poți veni cu mine în noaptea asta! Ne vom ascunde în peșteră!...

-Nu, Igu! Port în pântec rod!... Bostes ne va găsi! Trebuie să pleci, Igu! Ai grijă, să nu te atace chiar lupul acela sur!...

-O, Spirit al Marelui Stejar Sacru!...O, zeiță Baset! O, zeiță Ostare! Credeam că porți în tine viața pruncului meu și vei veni cu mine! mai spuse Igu, privind pântecul bombat al femeii!

Și Igu ieși năucit de surpriză și de durere, înțelegând că nici măcar momâia cu toate nenorocirile ei nu-l va putea răpune pe rivalul său!...Așadar, trebuia să urmărească, să prindă în

capcană și să ucidă lupul sur al lui Bostes, ca să-l poată omorî pe vânător!...

Era clar că unul dintre ei doi, ori Bostes ori Igu va intra în lumea spiritelor, în lumea umbrelor subpământene, căci se vor urmări unul pe altul până la moarte!

Poate că pruncul ce se va naște din Nenufar îl va împietri de durere pe Igu! Și apoi vor veni și alții și viața și lumina va crește în jurul lui Bostes și întunericul vieții îl va pierde pe Igu, cel care acționa pe departe, pe ocolite, prin puterea magiei, și care nu avea curajul să se confrunte direct cu rivalul său!... Căci el, Bostes, avea un adevăr lângă el, pe Nenufar, iar Igu, din labirintul întunecat prin care umblă, ca un demon al peșterii, voia să transforme un vis în ceva real! Zorile vor veni pentru Bostes când se va naște viața din Nenufar! Dar, pentru Igu nu va veni niciodată răsăritul.

Într-o confruntare din realitate nu va putea să i-o răpească pe Nenufar! Poate doar prin puterea și urgia magiei întunecate i-o va lua înapoi! Căci viața lui Bostes va fi luminată de pruncul care se va naște!... Ultima speranță a lui Igu în lumea aceasta era să ucidă lupul sur!...

Se văzură fâșii de lumină părelnică atunci când Bostes, după ce arse și îngropă cenușa momâiei, se

îndreptă cu cărucioara cu roți de lemn, trasă de calul domesticit și urmați de lupul sur, înspre coliba lui Igu. Bostes aprinse de la jarul care încă mai mocnea o săgeată al cărei vârf era înfășurat în câlți și bumbac și o trimise de departe în acoperișul dușmanului său. Coliba lui Igu fu cuprinsă de flăcări în zorii zilei. Dar nimeni nu ieși afară. Bostes se apropie și văzu că grajdurile erau goale, nici câinii nu păzeau. Așadar, lașul de Igu părăsise coliba dinainte, așteptându-se la venirea lui! Pesemne se refugiase în peșteră, ca în vremurile străvechi, să se adăpostească acolo, de frică!...După ce aprinse și grajdurile, Bostes se întoarse spre izba lui, unde îl aștepta Nenufar, cu pântecul la gură.!...

CAPITOLUL VI -

LUPUL SUR

Igu pândise lupul zi și noapte. Ii dibuse vizuina, sub rădăcina unui stejar bătrân și noduros, cu ramuri pline de vâsc verde în iarnă, cu boabe mici și aurii, ascuns în hățișul unui hasmac înțesat cu arbuști de cătină plină de ghimpi prin care era greu de pătruns.

Igu știa că nu-l poate prinde decât în toiul iernii, când lupoaica sta în vizuină, iar el aducea hrană puilor. Îi întinsese tot felul de capcane, dar lupul cenușiu, cu blana ca spicul, le ocolise pe toate. Avea mirosul așa de ascuțit că-l simțise de fiecare dată pe Igu apropiindu-se și punându-i lațuri, săpându-i gropi, atârnându-i pietre ori țepoaie ascuțite de crengi. Dar acum, Igu avea un plan.

Pândi când lupul plecă după hrană pentru pui. Acum duse în apropierea vizuinei un miel tăiat, cald, despicat și se depărtă. Ca să nu fie mirosit, se îmbrăcă în piei de lup din cap până-n picioare. Știa că lupoaica e flămândă, pentru că se făcuse o iarnă cumplită, iar el vânase cât putuse viețuitoarele din jurul vizuinei, tocmai ca să înflămânzească lupii din bârlog, astfel ca lupul sur să plece cât mai departe de vizuină, după pradă. Igu înțelesese că era greu de prins, dar avea de gând să-l atragă, până la urmă-n-tr-o capcană.

De la un timp, din cauza troienelor viscolite, Bostes nu mai dăduse pe acolo, de când luna se făcuse neagră, mâncată de jivinele cerești.

Igu lăsă mielul lângă ieșirea făcută prin zăpadă de lupul care scurmase cu ghearele și rosese crusta zăpezii ca să iasă.

Igu se ascunsese în scorbura cât un stat de om, a unui frasin bătrân, care scârțâia și trosnea din rădă-

cini când șuiera viscolul, astfel ca să fie în partea opusă din care bătea vântul rece dinspre miază-noapte, să nu fie mirosit de fiară. Știa că lupul acesta nu mânca niciodată din prada pe care i-o aducea el drept momeală. Dar lupoaica, deși nu-și părăsea puii în această perioadă, cu toate că era hămesită, în această iarnă în care părea că îngheață pământul și se sfârșește viața, ar fi putut să iasă afară din bârlog, nu ca să supraviețuiască ea, ci să-și scape puii de la moarte, dacă lupul întârzia prea mult să se întoarcă cu pradă…Ea era doar o lupoaică…sălbatică, și nimic mai mult…nu ca lupul sur, domesticit pe jumătate, inteligent, deoarece în el sălășluia spiritul lui Bostes. Iar războinicul nu putea fi răpus, decât dacă era acest lup ucis, căci în acesta sălășluia și sta ascuns de primejdii sufletul lui Bostes…

Însă planul pe care-l făcuse acum Îgu, nu putea da greș!

Igu aștepta sub un corn de lună ros de spiritele potrivnice, ascunse după norii grei care se învălătuceau ca niște șerpi ai viscolului ce sâsâiau furioși. Viforul mârâia întârâtat dinspre partea cea mai întunecată a cerului. Daca altădată se temea de posibilitatea ca osul de lună să nu mai apară niciodată pe bolta nopții, acum nutrea o bucurie tainică, deși îi degerară degetele pe arc și pe săgeată în așteptare: cugetă că furtuna de zăpadă îi va duce mirosul în partea opusă a frasinilor, de unde pândea, și, poate că nu va fi simțit. Se temea că, în ciuda precauțiilor pe care și le luase, fiarele s-ar putea să-i descopere scorbura de îndată ce apăreau! Deși era beznă, deși vântul spulbera zăpada asupra lui, încât arăta mai degrabă ca un om de zăpadă învelit în blană de lup, Igu nu ațipi, ci fu atent în fiecare clipită. Se putea întoarce în orice clipă lupul plecat în căutarea pradei, dar era sigur plecat, deoarece firele pe care le țesuse ca o plasă de păianjen în jurul frasinului scorburos, erau rupte și observase și urme, deși fuseseră acoperite cu zăpadă.

Gadinele cerului, care se luptaseră și se sfâșiaseră între ele, vărsară din mațe, doar o așchie din lună, și asta numai ca s-o înghită și s-o sfârtece din nou.

Mielul de sacrificiu, adus jertfă și momeală de către Igu, înghețase. Dar speră că lupoaica, hămesită, își va părăsi puii ca să-l înșface, iar atunci Igu trebuia s-o săgeteze. Apoi , avea de gând să scoată puii afară din bârlog, înainte de venirea lupului cenușiu ce purta spiritul lui Bostes, și să-i lege de tulpina stejarului la rădăcina căruia își aveau bârlogul. Atras de schelălăitul puilor legați, gata să degere ori să fie mâncați de alte jivine, lupul cel sur trebuia să apară ca să-i apere! Atunci Igu trebuia să-l străpungă cu săgeata muiată în venin de năpârcă!

Igu sta în așteptare în frigul de moarte. Avea impresia că-i îngheață sângele în vine. Însă rămase neclintit. Totuși, căută să-și înfierbânte mintea, gândindu-se la Nenufar, pe care Bostes o câștigase prin luptă dreaptă, pe câmpul unde se dăduse bătălia pentru fetele de măritat…

Deși Nenufar îl favorizase pe el, deși, de pe cal, ea îl biciuise crunt pe Bostes, șfichiindu-l cu piatra tăioasă dein vârful biciului încât îi făcuse fața chisăliță, numai sânge și cicatrice, acesta reușise totuși, cu îndârjire, gonindu-i pe toți pretendenții din jur, să se apropie de ea. Igu fusese zdrobit, pe jos, încât crezuse că va muri pentru frumusețea tribului! Dar, tot ea țipase, de frică să nu fie ucis, implorându-l pe Bostes să-l cruțe, promițându-i că va fi a lui, salvându-i astfel viața într-un chip rușinos și umilitor! Doar așa scăpase cu zile Igu!

Dar, în acel moment, cu încălțările din piele de mistreț ale dușmanului său pe piept, jurase să se răzbune și s-o recâștige pe Nenufar! Acum era timpul: trebuia să ucidă sufletul lui Bostes prin săgetarea lupului sur! Astfel, Bostes va cădea bolnav și va muri!...

Vuietul vântului deveni mai aprig decât urletul unei haite de lupi! Unele crengi uscate ale frasinilor

și stejarilor se rupseră cu trosnet amarnic din pricina crivățului, prăbușindu-se. Luna fu când neagră și rece, când abia licărind ca o scânteie din vatră, sub cenușă.

Rebegit de frig, Igu aștepă cu înverșunare, dar lupoaica nu îndrăzni să iasă. Igu aștepă pe viață și pe moarte, simțind că se poate transforma într-un sloi. Dar trebuia să-și urmeze planul chiar cu prețul vieții.

Igu se temea ca să nu-i sară lupul prin surprindere la grumaz, de aceea sta neclintit, precum un trântor al albinelor înfășurat în ceară, vârât în scorbura frasinului înfășat în zăpadă și bătut de vifor, pândind în continuare atent…

Îgu căută să-și alunge înghețul din vine prin amintirile lui fierbinți, din vară… I se urcă sângele la cap, când își aduse aminte noaptea când îi capturase umbra lui Nenufar, sub lună…

Pândise nopți întregi de departe, privind bucata de bășică de porc mistreț din mica ferestruică, luminată de opaițul pâlpâitor, cu seu de oaie. Îi îmblânzise câinii care, după lungi săptămâni nu-l mai lătrau, ba, chiar veneau bucuroși la el ca să le dea câte o bucată de capră pârpălită la foc.

Și, în una din nopți, Igu avusese noroc. Văzuse silueta fetei înfășurată într-o pânză albă de bumbac, mergând spre groapa îngrădită cu stuf din fundul grădinii, având acoperiș cerul cu stele. Igu, care pândise de după copaci, multe nopți, se strecurase mai aproape, încălțat în opinci din piele moale de căprioară, ca să nu facă zgomot, și văzând umbra fetei, alungită sub luna mare și roșie, sărise asupra ei, înșfăcând-o. Trupul fetei era la câțiva pași depărtare! Când văzuse miază-noaptea sărind asupra umbrei ei, fata se speriase de moarte, dăduse un țipăt ascuțit și o rupsese la fugă înspre coliba tatălui ei. Dar Igu acoperise deja umbra fetei cu brâul pe care-l împăturise și cu care își încinsese mijlocul la repezeală. Până să iasă părinții fetei afară cu ghioagele, crezând că e

vreo fiară ce venise să le sfârtece oile din grajd, Igu dispăruse, cu umbra fetei, fericit, cu pletele galbene în bătaia lunii. Fusese una dintre cele mai fericite nopți din viața lui, când reușise să-i răpească o parte din suflet! Dar, fata înspăimântată îl recunoscuse după mersul legănat, după pasul apăsat și iute, după pletele în vânt ca razele lunii. Știa ce însemna asta! Flăcăul îi furase umbra, adică o parte din viață! Dacă nu i-o înapoia, fata cădea la pat bolnavă de lingoare și nu mai avea liniște până nu i-o va înapoia!...

Le spusese părinților că văzuse un demon care alerga înspre ghiolul din apropierea lor, numit Lac.

Dar, de atunci, Nenufar căzuse la pat, bolind. Nu-i trecuse fierbințeala nici cu fiertură de salcie, nici cu muguri de plop negru, plini cu propolis. Într-o altă noapte, când îl simțise prin preajma colibei, se apropie de el și, cu buze arse de patimă, îl rugă să-i înapoieze umbra, adică o parte din viața ei. Dar el era fericit ca nimeni altul pe pământ. Știa că nu-i va da umbra niciodata, decât numai dacă ea îi va dărui în schimb, trupul. Iar ea căzuse bolnavă și nu se gândea decât la el!

„Înapoiază-mi umbra, Igu!" îi spusese ea, parcă fără nădejde. Atunci el se aplecase și-i sărutase din nou umbra capului reflectată într-un ochi de apă, de pe jos, de sub luna plină! Și fata tresărise de un dor aprins, suspinând. Iar el îi mai sorbise încă o parte din viață, înghițând apa în care i se oglindea chipul: și ea nu mai avea scăpare! Atunci, plângând, îi spusese că-l va favoriza la lupta dintre flăcăii tribului care se va da pentru fetele de măritat, la sărbătoarea Cornului abundenței, la echinocțiul toamnei…

De atunci umbra ei îmbrățișată și sărutată pe țărână, sau în mocirlă, sub lună, rămăsese la el, în sufletul lui Igu, deși trupul ei fusese câștigat prin luptă dreaptă de către Bostes… Iar ea tânjea să-și recapete sufletul înapoi, de la Igu!... Nopți în șir se tânguise, bolnavă, chiar și atunci când fusese femeia lui Bostes!

Căci sufletul ei rămăsese la Igu, din noaptea aceea cu lună!...

Și apoi, ea îl primise în bordeiul îngust, pe jumătate săpat în pământ, unde ea se prefăcuse a fi în continuare necurată, ca să aștepte cântecul cucuvelei, semnul lor…

În vuietul viscolului care aproape-i oprise inima-n loc de atâta ger, Igu își dezmorți trupul cu amintirile fierbinți din noaptea de neuitat petrecută în bordeiul de lut, poate cea mai frumoasă a vieții lor pe acest pământ…

Chiar și acum, în această cumplită noapte albă, de iarnă păgână, el îi purta sufletul înfășurat în brâul cu care era încins! Chiar dacă ar muri înghețat, Igu se sfârșea simțindu-i sufletul aproape!...

Pesemne că acum ei îi e frig în brațele lui Bostes, chiar dacă trupul ei poate e încins la focul de lemne nestins în vatra din coliba războinicului! Dar, pesemne că trupul ei simte frigul de moarte din scorbura frasinului, de aici!...

Igu distinse, printre vuietul în rafale al vântului dinspre miază-noapte, urletele unei haite de lupi care se apropia! Gândi că lupul în care se afla spiritul lui Bostes adunase o haită, ca să-l sfâșie în bucăți! Acest lup cenușiu fusese învățat de mic de către Bostes să se ferească de toate capcanele oamenilor și se dovedise de multe ori mai șiret decât el! Igu simți frică, după urletele tot mai apropiate, sălbatice și amenințătoare. Igu își ținu și respirația. I se păru că aici se sfârșește viața lui!

Igu auzi și mai aproape haita urlând în vijelia viscolului nopții. Nu erau nici stele, nici luna, de parcă le sfârtecară și le înghițiră gurile de lup care se apropiau hăulind. Deși se mascase și se camuflase atât de bine în piei de fiare, purtând chiar și urechi de lup, ca să nu i se simtă mirosul, Igu știa că acest

lup e cu totul și cu totul deosebit, căci poartă spiritul lui Bostes în el! Iar Bostes moștenise sufletul de la un adevărat erou al trecutului, care știuse să vâneze fiare sălbatice și era neîntrecut în luptele dintre triburi. Dar omul Bostes avea spiritul acestui lup în el, și, de aceea era atât de curajos în lupte, încât îngenunchease taurul la Sărbătoarea Stejarului înflorit, amintind tuturor de zeul biruitor asupra nopții, Mithra!...

Igu își aminti cum Nenufar îi povestise, în noaptea în care Bostes plecare să ducă iarăși la groapă înfiorătoarea momâie, cum

Bostes își schimbase sufletul cu al lupului sur!...

În trecut, după ce Bostes vânase o familie de lupi -și se știa că lupul și lupoaica stau împreună până la moarte!- după ce fusese atacat atât din spate cât și din față de cele două fiare care-și apărau puii, fiind aproape să-l sfârtece, Bostes reușise să aprindă acel stejar care avea, ca si acesta, la rădăcină, bârlogul cu cățelandri de lupi. În timpul acestui pârjol, lupii bătrâni săriseră în flăcări să-și scape puii. Atunci, Bostes reușise să tragă două săgeți ce aveau vârfuri ascuțite, din piatră, nimerind cu una din ele în lupoaică și cu cealaltă în ceafa lupului. Patru pui arseseră atunci de vii împreună cu lupoaica rănită , dar lupul bătrân ieșise prin flăcări cu săgeata în gât și cu un pui în gură, ca să-l salveze.

Bostes aruncase un pietroi colțuros zdrobind capul lupului bătrân, dar acesta îndurase și această lovitură și se târîse mai departe, cu gâtul răsucit și cu puiul schelălăind în gură. Dar Bostes sări asupra lui și-l înjunghie cu cuțitul de piatră, îi descleștă dinții și îi smulse puiul pe care-l băgă în tașcă.

După ce jupuise cele două fiare și le luase pielea, crescuse timp de doi ani acest lup cenușiu, dându-i să sugă lapte de la o cățea care fătase de curând, apoi aducându-i tot felul de sălbăticiuni vânate, să-l hrănească.

Îi crestă și o ureche ca să-l cunoască mai târziu. Îl luă pretutindeni cu el la vânătoare, și-l învățase cum să se ferească de toate șiretlicurile și capcanele oamenilor.

Când împlinise doi ani, omul își transferă sufletul în lup, ca să fie în siguranță, să nu poată fi ucis în lupte! Omul mușcă din gâtul lupului tânăr și-i sorbi sângele. Lupul simți pentru întâia oară durerea . Dar Bostes se crestă singur cu tăișul de piatră și lăsă lupul să-i leorpăie sângele. Așa sorbi și lupul sufletul omului și deveniră de nedespărțit.

Dacă ucidea careva lupul, murea omul. Altfel omul nu putea muri, căci sufletul lui era păstrat, în mare taină, în inima lupului sur. Bostes îi mărturisie lui Nenufar că, deși magicianul tribului pretindea că deține toate sufletele oamenilor în niște pietre lunguiețe, ascunse pe albia râului Uji, și că poate face oricând ce voia cu viețile lor, Bostes știa că nu este așa, că, cel puțin spiritul lui nu e în stăpânirea magicianului, ci în acest lup sur cu o ureche crestată. Atunci omul lăsase liber lupul, în sălbăticie! Uneori, în iernile grele, se ducea la bârlogul acestuia și-i ducea carne crudă, de vânat. Așa îl urmărise Igu, îl văzuse de departe cum ducea în apropierea acestei vizuini câte un miel ori un iepure sacrificat, iar lupul le trăgea sub rădăcina acestui stejar, în scorbură. De aceea Igu știa cum poate fi înfrânt Bostes, cel mai iscusit dintre vânători și cel mai viteaz războinic al tribului!

Dar, în noaptea aste se hotăra soarta lor! Ori murea Igu înghețat, în scorbura frasinului, ori pierea sfâșiat de haita de lupi care se apropia tot mai întărâtată, ori el reușea să răpună lupul și, totodată pe Bostes!...și s-o câștige pe Nenufar, cea cu ochii lucioși, galbeni-verzii, de pisică sălbatică, în noapte…

Lupul, așadar și Bostes văd bine în beznă. De aceea, un om obișnuit, fără aceste puteri, cu greu l-ar fi putut birui…

Numai cingătoarea cu sufletul lui Nenufar, cu care se înfășurase Igu îi mai încălzea inima ca să nu înghețe, numai gândul că acolo se află o parte din viața ei îl mai ținea și pe el în viață!

Igu observă că lupoaica nu ieșise afară din bârlog ca să ia mielul care acum era un sloi, bătut de viscol. Poate că grija ei pentru pui fu mai mare decât foamea ei, și nu voia să-i pună în pericol. Se părea că hotărâse să aștepte ca să-i aducă lupul cenușiu prada. Se părea că planul lui Igu de a ucide mai întâi lupoaica și apoi de a scoate afară, în ger, puii și a-i lega de tulpină drept momeală să atragă lupul cenușiu, nu funcționa.

Igu avea numai sufletul lui Nenufar. Bostes avea doar trupul acesteia. Asta îi făcea nefericiți pe toți. Căci, Nenufar, deși își dăruia trupul lui Bostes, simțea că sufletul ei e la Igu. Iar Bostes, deși avea parte de trupul ei, simțea că ea nu are sufletul în ea, și asta îl mâhnea cumplit.

Daca nu i-ar fi răpit Igu umbra în noaptea aceea lui Nenufar…Si dacă nu i-ar fi sorbit chipul oglindit în baltă, lăsând-o în acea dulce suferință în care tânjea…Bostes se gândea cu amărăciune că, pentru a-i captura sufletul și readuce sufletul era nevoie de o cu totul altă luptă, fără aceste arme de piatră, iar el nu se pricepea la o astfel de luptă a spiritului…

Igu nu dorea decât să i se împlinească iubirea, să stăpânească și trupul femeii al cărei suflet îl deținea strâns la cingătoare, în această noapte rea ca lumea cealaltă, ca lumea subpământeană, în care sălășluiau strămoșii…

Dar Igu e un vânător îndârjit, care nu se oprește decât dacă piere!...

El trebuie să învingă sălbăticia oarbă a lupului, dar să întreacă și mintea ascuțită și vicleană a lui Bostes și puterile iernii, demonice și magice, ca să ucidă lupul cenușiu și ca să-și recâștige femeia!

Avea săgeata otrăvită, descântată și vrăjită de însuși magicianul tribului, ca să nimerească mortal ținta! Îi dăruise pentru aceasta lui Șarp un șirag din perle pe care le adunase astă-vară din scoicile de pe fundul ghiolului numit Lac. Iar vânătoarea lui din noaptea aceasta fusese îndelung pregătită. Își luase toate măsurile de precauție, se obișnuise dinainte cu veninul de șarpe, sorbind în fiecare zi o doză tot mai mare dată de magician, căci trebuia să soarbă sângele din inima lupului sur, în cazul în care veninul i s-ar fi răspândit în vine după ce va înfige săgeata în el: căci numai astfel îi înghițea sufletul lui Bostes-mâncând inima lupului sur!...

Dar ținta lui finală era Nenufar!...

Doar pentru asta trăia!...

Haita care hăulea se îndepărtă de scorbura frasinului de unde pândea Igu spre cătunul Artacilor, poate spre grajdurile cu animale domesticite, deși acestea erau păzite zi și noapte de oameni cu sulițe din lemn, cu vârful ascuțit din piatră, și păzite de lupi care se obișnuiseră să trăiască pe lângă casa omului și care se luptau cu credință, apărând animalele acestora!...

Vântul rece, ce-i șfichiui toată noaptea fața lui Igu, se mai domoli înspre dimineață. În schimb crescu tăria gerului. Igu respira cu greu în căciula de piele de lup.

Dar, din senin parcă, se porniră din nou rafalele tăioase ale vântului dinspre miază-noapte. Noaptea se făcu deodată mai neagră.

Stejarii trosniră auzindu-se până departe. Dar Igu hotărî că, ori piere el înghețat în acea scorbură de frasin, ori dă lupta pe viață și pe moarte cu lupul sur, dar nu va fugi ca să scape! Igu știa că nimic nu poate câștiga pe această lume, decât prin luptă îndârjită, în care să-și rișteze, de fiecare dată, viața! Știa că numai prin concentrare, îndârjire și nerenunțare poate fi victorios într-un final!

Viscolul se înteți din nou. Se gândi că ar fi salvat de la îngheț, dacă freca două bețe uscate și dacă dădea foc frunzelor uscate din scorbură și apoi întregului frasin, aprinzând tot pâlcul de stejari și plopi albi dimprejur… Dar renunță repede la acest gând care i-ar pereclita tot planul pe care-l rumegase cu mult timp în urmă.

Cu pleoapele înghețate, Igu zări o umbră neagră ca un demon alungit, cu burta suptă, care se arcui și se apropie în salturi, peste crusta înghețată. ,,Lupul sur!" își spuse Igu, simțind că acum se dă cea mai grea bătălie din toată existența lui. Umbra se apropie șerpuind, agilă, pare-se cu un iepure în gură.

Igu încordă din nou arcul. Știa că numai o clipită are la îndemână. Dacă bagă lupul de seamă, sau dacă greșește tinta, niciodată nu-l va mai prinde! Niciodată Nenufar nu va fi a lui!...

Lupul sur se opri nedumerit, lăsând o clipită prada din gură, mirosi mielul înghețat cu neîncredere. Ridică ochii ca două stele amușinând chiar în direcția lui Igu! Dar, în același timp, săgeata porni, parcă nu din arc, ci din sufletul lui Igu, vâjâind scurt și tăios prin aer și se înfipse în gâtul lupului sur.

Stelele lupului sur se stinseră! Fiara se întoarse dând să fugă, dar fu ajunsă din urmă de o piatra cu colți ascuțiți a lui Igu, care o păli în cap! Cu un schelălăit înfiorător, lupul se târî cât mai departe de vizuină. Dar veninul îl paralizâ și se opri.

Igu ieși din scorbura frasinului și făcu un salt deasupra lui și-i înfipse încă înainte de a se prăbuși peste el, cuțitul lung și ascuțit din piatră. Apoi, îl despică într-o clipită și, dintr-o singură mișcare, îi smulse inima. Îi sorbi sângele cald care i se scurse pe piept.

Igu simți că e stăpânul acestei vieți, că e stăpânul lui Bostes, căruia-i sorbise sufletul aflat în lup, că e stăpânul întregii lumi!... Bău ca dintr-un corn de bour sângele inimii lupului, apoi rupse cu dinții carnea și

o mâncă, neuitând să scoată cu cuțitul de piatră și ochii lupului, care vedeau în noapte, pe care-i înghiți.

Simți o fericire atotstăpânitoare! Acum vedea în noapte ca lupul, era curajos și neînfricat ca acesta, dar era totodată și iscusit ca Bostes, al căruia suflet tocmai se transferase în el!

Acum, Nenufar va fi a lui! Îl va urma, credincioasă ca un câine!

Igu simțea că i se lumină viața deodată, că marile pericole din existența lui pieriseră, că le înlăturase prin luptă!...

Totuși, Igu își ceru iertare spiritului lupului spunând: ,,N-am avut nimic cu tine, lup viteaz! N-am vrut decât să-l înfrâng pe Bostes! N-am vrut decât să-mi recâștig femeia! Îți cinstesc duhul, lupule, pentru curajul și istețimea ta! Nu mă urmări și nu-mi face rău, duh al lupului! Căci te vei întoarce, vei renaște într-un lup mai tânăr, în curând, printre ai tăi!... Iată, eu nu-ți voi ucide nici puii, nici lupoaica! Îi voi lăsa să trăiască! Iată, le-am adus un miel sacrificat, să se hrănească! Și târăsc la gura vizuinei și iepurele prins de tine! Când mă voi îndepărta de aici, ei vor ieși și le vor mânca! Și nu vor pieri de foame!"

Sub ochiul lunii ce clipi prin plapuma sură de nori, Igu păși pe zăpada ce scârțâia în această dimineață, ducând leșul lupului sur pe umeri, mândru de parcă ducea un trofeu!

Se gândi că ar fi bine dacă ar merge cu lupul înghețat, fără inimă și fără ochi, acasă la el, să se odihnească o zi și o noapte și, mai ales, să rumege pe îndelete această victorie. Dar Bostes trebuia să afle cât mai repede! Cu siguranță că simțise un trăsnet în piept, dar nu bănuia de ce! Trebuie să moară cât mai repede, Bostes!

Parcă se domolise și vântul dinspre nord, parcă, de după nori se simțea o rază argintie de soare, poate toate acestea erau numai în mintea lui!

Drumul de la vizuina lupului până la coliba lui Bostes fu cel mai frumos drum din toată viața lui! Nu mai simți nici frigul! Parcă se făcu brusc primăvară și arborii cu crengile încărcate de zăpadă păreau că atârnă grele de flori!

Igu presimți împlinirea iubirii lui!

Igu păși curajos înainte, aruncă arcul jos, în zăpadă, veni neînarmat, ba chiar cu pieptul dezgolit, fără să-și înnoade baierele la cațaveica cu guler de vidră.

În realitate era o dimineață cenușie, iar vântul te lovea în față ca niște colți de viperă! Dar, pentru Igu ziua era mai frumoasă decât Sărbătoarea Stejarului înflorit!...

Igu aruncă lupul cu urechea crestată pe un troian, în fața colibei lui Bostes…

Deși Bostes deschise ușa colibei, căptușită cu piele groasă de gligan și ieși afară în dimineață cu o ghioagă țintuită, Igu rămase neclintit, ca o stană de piatră, cu brațele încrucișate înaintea lui, sfidându-l. Nici prin cap nu-i trecea că dușmanul lui de moarte ar putea să-i sfarme țeasta. Lupul cenușiu cu urechea crestată zăcea acum mort, la picioarele marelui războinic!

Iscusitul Bostes văzu lupul cenușiu și-l recunoscu.

Răcni sălbatic, în dimineața cenușie! Se aruncă la pământ și cercetă semnul urechii. Văzu că lupul înfrățit cu el fusese despicat și că îi lipsea inima.

Știa că Igu i-o mâncase crudă, odată cu sufletul lui care sălășluia în ea! Observă că îi lipseau și ochii, semn neîndoielnic că îi înghițise Igu, ca să vadă și noaptea, ca lupii. Bostes înțelese că era pierdut!

Se știa că un om nu poate trăi multă vreme, dacă sufletul lui a murit, sau a fost înghițit de un altul!...

În prag ieși Nenufar, învelită într-o pânză albă de bumbac. Când văzu ce se-ntâmplase, se sperie de

moarte, dădu un țipăt ascuțit și fugi în colibă! Bostes trebui să-și dea seama că Igu, dușmanul său de moarte, nu avea de unde să afle taina cea mai păzită a vieții lui, decât de la Nenufar!...

Igu se întoarse și porni încet prin nămeți, fericit, cu pași siguri, spre coliba lui. Știa că nu va trece mult și ea va veni singură la el, să-și recapete sufletul, capturat, aflat prizonier la el! Și atunci, viața lui se va împlini!

Igu se simțea ca un animal de pradă care cucerise noi teritorii. Viața lui se extindea, se îmbogățea cu o noua , frumoasă și așteptată pradă: Nenufar! Căci el, de fapt, o vânase pe ea, pe care o visase și o dorise cu ardoare din noaptea în care îi răpise umbra în care sălășluia o parte din viața ei!...

Pentru Bostes se sfârșea totul odată cu moartea lupului cenușiu: timpul, mersul soarelui și al lunii, pământul cu iarbă verde, florile, fructele, frunzele galbene și zăpezile iernii – totul intră brusc în întuneric! Nenufar pierea în lumea umbrelor și a nălucilor, pentru el! Licantropii care mâncau luna puseseră stăpânire pe cer, dar și pe el! Săgețile aprinse pe care le arunca înspre acești demoni ca să-i sperie și să fugă, să lase astrul nopții să lumineze, i se sfârșiseră! Lumea se sfârșea pentru Bostes!...

Sufletul lui umbla acum pe căi întunecate! Poate se va întoarce cândva în această lume, după ce va pieri, într-un copil al lui Nenufar și al lui Igu! Sau într-un strănepot din clanul lui…Până în dimineața asta cenușie, viața lui avusese mai multă putere ca moartea, mai multă putere decât pericolele care-l pândeau și pe care le biruise! Acum, luminile vieții abia mai licăriră și întunericul se făcu tot mai puternic: suflă și stinge luminile vieții, una câte una…Doar puțină viață îi mai rămâne spiritului în lumea umbrelor, unde se retrage, și de unde va reveni cândva!

Trădarea ei îl ucisese. Ar fi putut s-o ia cu el în lumea subpământeană, dar nu mai avea rost să-și îngreuneze sfârșitul. Trădarea ei îl durea mai mult decât lipsa sufletului său! Tot ceea ce va urma nu va fi decât un ecou al dezvăluirii tainei lui de către ea! Dar dorința lui de a o avea pe Nenufar tot nu pierea, nici în moarte: când spiritul lui va reveni pe pământ, într-un strănepot, tot o va căuta și tot se va lupta pentru ea chiar și într-o altă viață viitoare!...

Văzu privirile temătoare ale lui Nenufar, când intră, distrus, în colibă. Dar ieși din nou afară și luă leșul lupului în spate și se îndreptă spre piatra de sacrificiu a tribului, unde aprinse un rug și aduse jertfă trupul lupului cenușiu zeiței morții și a întunericului primordial, Nyx.

Bostes privi jăraticul rugului care se stinse pe piatra de sacrificiu, ca pe ultima lumină a vieții lui! Se întoarse cuprins de neliniști înfricoșătoare. Simțea cum ghearele umbrelor din lumea subpământeană îl sugrumă. Zăpada care-i scârțâi sub picioare i se păru un mare rug albastru, ce-l cuprindea pe el acum...

Sanctuarul de sacrificiu de lângă Marele Stejar Sacru era în formă circulară, din piatră. Avea un butuc de sacrificiu unde se tăiau animalele, jgheaburi din piatră prin care se scurgea sângele și un loc unde se aduceau crengi și lemne uscate din stejar pentru arderea ofrandelor aduse spiritelor. Aici era locul sacru unde se putea lua cel mai ușor legătura cu spiritele, ziua sau noaptea, în prezența magicianului, a oamenilor sau în singurătate!...

Astrul zilei se înălță deasupra liniei orizontului, roșu ca o rană deschisă în carne vie, din care gâlgâie sângele și Bostes simți încă o dată că nu Igu îi luase viața pe acest minunat pământ al oamenilor, ci Nenufar!

Ajuns înapoi acasă, îi spuse lui Nenufar să plece la Igu. Ea nu trebuia să-l atingă atunci când va muri, ca să nu se întineze, să nu se contamineze, să nu fie

izgonită din trib, să nu rătăcească prin păduri, noaptea, de la naşterea până la moartea soarelui, după cum era obiceiul de a-i prigoni pe cei întinaţi, pe cei care atingeau mortul!...

Ea trebuia să se îndepărteze de aceste locuri ce se întunecau, să plece spre lumina din coliba lui Igu. El nu-i putuse câştiga decât trupul, dar Igu îi câştigase sufletul şi, se părea că acesta fusese hotărâtor! El a pierdut această luptă pentru sufletul ei!... De aceea merita să moară!...

Ea trebuia să plece cât mai repede până nu va fi prinsă în plasa obiceiurilor şi tradiţiilor morţilor! El îi deschise uşa colibei.

Nenufar se aşează în genunchi plângând amarnic şi-i spuse că va anunţa clanul lui, să vină să-l îngroape. Dar că ea nu-l va părăsi!

Bostes se aşează în patul acoperit cu piei de animale sălbatice, se ghemui ca un copil prins de friguri, pregătindu-se să moară. Curând fu cuprins de tremurăturile şi convulsiile morţii. Ştia că, fără suflet, nu va mai putea trăi mult. Dar Bostes mai ştia că moartea era un sfârşit, dar şi pregătirea unui nou început.

Rostul lui în această lume se sfârşise aici!

Dar ştia că, după această gestaţie a morţii, care urma, în bezna în care va poposi, va prinde puteri şi va reveni cu forţe sporite în această lume, şi atunci o va căuta şi în altă viaţă şi îi va cuceri şi sufletul lui Nenufar, şi abia atunci va fi întru totul a lui!...

De fiecare dată se întâmplă la fel: când sufletul exterior ascuns cu grijă fusese ucis, murise şi omul! Şi toţi ştiau că nu se putea altfel! Asta era legea firii! Toţi mai ştiau că, dacă magicianul sfărâma piatra sufletului, omul era condamnat să moară.

Omul, oricât de tânăr ar fi fost, se aşeza pe o rogojină, era cuprins de friguri, de convulsii, asuda de durere şi, până la apusul soarelui inima i se oprea! Aşa era firea!

Toţi ştiau că nu se putea altfel!

Dacă nenorocitul cuprins de groaznice contorsionări întârzia să moară, magicianul considera că-i mai rămăsese o parte de suflet și, se așeza deasupra gurii acestuia și i-l scotea cu o pânză în formă de laț, ca să nu se mai chinuie!...

Apoi, fie cufunda rămășița sufletului prinsă în lațul de pânză într-un vas cu apă, sub ochii condamnatului care privea cu groază cum sufletul rămas i se îneacă, ori, pânza era aruncată în foc, și nenorocitul vedea cum îi arde sufletul de viu și, de data aceasta se sfârșea sigur!

Toți știau că Bostes nu avea scăpare. Izu, pietrarul, trudea din greu să-i cioplească un lup pe piatra de mormânt care să însemne locul unde trupul lui va fi dus, locul unde spiritul și fantoma lui vor fi fixate în pământ și de unde va ieși doar de ziua morților, atunci când va fi călăuzită cu o făclie și adusă noaptea acasa, unde va fi ospătată.

Sub crengile Marelui Stejar Secular Sacru, în rând cu celelalte pietre, va sta și piatra de mormânt a lui Bostes, pe care pietrarul cioplește un lup! Pentru a aminti tuturor că iscusitul vânător își transferase sufletul într-un lup sur care a fost ucis de rivalul lui, Igu, pentru Nenufar!...

Toată după-amiaza Bostes fu cuprins de zvârcolelile și de nădușelile morții și, spre apusul soarelui, când mai toate sufletele plecau spre lumea de dincolo, Bostes începu să verse sânge înspumat pe gură și nări, semn că sfârșitul îi era aproape.

Inima îi bătea să-i spargă coșul pieptului, precum unui cal istovit la capătul drumului. Rudele lui se adunărăseră și așteptau cu făcliile aprinse la căpătâiul lui, ca să-i petreacă rămășițele pământene în lumea întunecată.

Atunci intră pe ușă, înțeleptul tribului, preotul Dapix, care-l disprețuia pe magician.

Preotul îi puse mâna pe piept lui Bostes și-i spuse:

-Nu vei muri!...

CAPITOLUL VII-

–UN MIRACOL

Bostes avea ochii împăienjeniți și tulburi, nu pricepu ce-i spuse preotul Dapix, dar acesta îi repetă cu hotărâre:

-Nu vei muri! Ascultă-mă și vei trăi!...

Toți rămaseră uimiți de vorbele preotului, cel care, fără să convingă pe cineva, îi învăța pe toți să nu mai facă sacrificii umane sau animale, să nu creadă nici în spiritele care se adăpostesc în copaci, în pietre sau în lumea subterană, și nici în puterile magicianul Șarp!...Acesta venise de pe alte meleaguri și-i îndemna pe oameni să creadă în Soare!...

Preotul îi șterse sângele de pe buze lui Bostes, îl sprijini să se ridice la marginea patului din strejar acoperit cu piei de căprioară, îl privi adânc, cu înțeles în ochi și-i spuse:

-Bostes! Nu ai pierit nici când ți-au adus moașa, cu toate nenorocirile, noaptea! Nu vei pieri nici acum!

Lângă focul vetrei, înconjurat de rudele lui Bostes, Dapix spuse:

-Stingeți lumânările și făcliile! Nimeni nu-i va conduce spiritul lui Bostes la mormânt, căci el va trăi!...

Sufletul vostru rămâne mereu în voi!

Priviți-l pe Bostes: el se mișcă, respiră, își amintește, înțelege tot ce se întâmplă! Sufletul lui se află în el! Șarp nu ține sufletele voastre în pietrele lunguiețe, ascunse pe fundul apelor! Nu există aceste pietre sau, dacă există, sunt doar pietre ca toate celelalte, fără sufletele voastre în ele!

Credeți-mă, voi toți, aveți sufletele în voi chiar acum, în această clipă! Niciodată, nicicând un suflet nu a fost ascuns într-o piatră, într-un lup, într-o pasă-

re, într-un pește ori într-un arbore! Voi trebuie să fiți stăpâni pe mintea voastră! Atâta timp cât judecați, vă mișcați, respirați, aveți în voi sufletele care nu v-au părăsit niciodată! Nici în ,,casa copilului", placenta, pe care o ascundeți sub pragul colibelor sau la rădăcinile pomilor, nici în buricul uscat al copiilor nou născuți, nici în firele de păr ori în unghii nu stă niciodată ascuns sufletul nimănui!... Acestea sunt inventate de magicieni ca Șarp, ori din vremuri străvechi, ca să vă poată stăpâni! Bostes, dacă tu vrei să trăiești alături de Nenufar și de copilul tău, care se va naște, vei trăi!

-Dar lupul?!...întrebă acesta, năucit!...

Lupul a murit împreună cu sufletul lui de lup! Dacă tu ai băut sângele lupului și lupul dintr-al tău, nu v-ați schimbat sufletele între voi! Sufletul este o putere care te face să te miști, să muncești, să vânezi, să răsufli, să vorbești, să aduci vânat, să-i îngrijești pe cei din familie… Tu, Bostes, ai făcut toate acestea!... Atâta timp cât în mintea voastră sunt amintiri și dorințe și gânduri, voi trăiți viața voastră, nu pe cea a lupilor ori a păsărilor ori a peștilor!

Dacă ai înghițit ochii unui lup sur sau ai unei pisici sălbatice ca să vezi în noapte, convinge-te singur că nu vei vedea nimic în beznă: ieși afară și vei înțelege că nu ai ochi nici de cucuvea, nici de bufniță, nici de pisică și nici de lupi!...

Sufletul vostru este viața din voi! Iar voi trebuie să fiți stăpâni pe ea, ci nu Șarp!...

-Dar când corpul omului rămâne înțepenit și moare, unde se duce sufletul? întrebă uimit Bostes, care-și mai reveni.

- Când ne înțepenește trupul, spiritele noastre nu se refugiază în stejari, în păsări, în pești sau pe sub pământ! Toate sufletele noastre se duc în Soare!

-Dar când se naște un prunc?

-Din Soare vin și se duc toate: oameni, animale și plante!... Moarte înseamnă un popas al sufletelor

noastre în Soare. Iar cînd se naște cineva, sufletul unuia dintre cei care a murit se întoarce pe pământ printr-o rază de soare și intră în trupul noului născut!... Soarele este unicul zeu universal și fără de moarte! Soarele e izvorul vieții și al morții!...

Șarp nu are nicio putere!... Iată, eu fac acum minuni: îl fac pe Bostes să trăiască! Și de acum înainte nimeni din trib nu va mai muri din cauza pietrelor zdrobite de Șarp, nici din cauza păsărilor moarte, ori a lupilor ori a peștilor în care se crede că ar sălășlui sufletele voastre!...Pe toți care vor crede că pier din aceste pricini, eu îi voi învia!... Dapix spuse:

-Bostes, ridică-te și mergi!...Poți alunga moartea, o poți amâna, acum ești plin de viață!...

Bostes, care fusese convins că va pieri, încercă, cu neîncredere să se scoale singur din pat. Dapix puse mâna pe umărul lui, îl privi în ochi și-i spuse cu hotărâre:

- Ai avut putere să răpui un taur și nu poți să faci câțiva pași?!...Ai tot atât de multă viață în tine ca și atunci!...Du-te afară și adu un braț de lemne de stejar și pune-le pe focul din vatră! Poți să faci asta!...

Bostes se ridică. Picioarele îi tremurară mai mult de spaimă și neîncredere, decât de neputință. Apoi se ținu bine pe tălpi, păși cu un picior înainte, apoi și cu celălalt! Se dezechilibră, gata să cadă, ca un prunc ce învăța prima oară să meargă, dar își ținu echilibrul și ajunse la ușă. Toți izbucniră în țipete de bucurie. Apoi se încălță cu opincile din piele de mistreț, și deschise ușa căptușită cu piei de animale. Un vuiet rece al vântului dinspre nord intră înăuntru spulberând zăpada. Bostes se simți înviorat și ieși afară în măzărichea ce i se înfipse ca niște ace de pește în obraji, intră în grajd și apucă un braț zdravăn de lemne pe care le aduse înăuntru și le trânti lângă vatră.

-Ești izbăvit! Sufletul tău e în tine! Să spuneți la toți din trib ce ați văzut acum! Când vă va condamna Șarp la moarte, când vă va sfărma pietrele lunguiețe

în piuă, voi să veniți la mine! Eu vă voi scăpa pe toți, nu va mai muri nimeni de acum înainte din această pricină! Nu va mai trebui să muncească nimeni, cu teamă, pe pământurile lui Șarp, să-i crească turmele și cirezile de frică, nici măcar ,,copii zeilor".

Toți rămaseră parcă înghețați de frică, gândindu-se la puterea pe care spunea Șarp că o are, susținând că putea să lase până și soarele să se stingă, să piară astfel întreg tribul!...

Atunci, Bostes întrebă:

-Preote Dapix, dar Șarp susține că aprinde Soarele dimineața, de la un foc de vreascuri și că, la solstițiul de iarnă, când acesta e mic și palid, fără putere, aproape să moară, el îl face să renască și să prindă puteri, face să crească ziua, câte puțin, până se dă căldura și răsare iarba și înfloresc pomii și oamenii încep să are și să semene…

Dapix grăi:

-Copii ai Soarelui, Șarp nu are nicio putere! El se duce în fiecare dimineață pe stâncă la micul său altar și scapără două pietre de cremene ca să aprindă bumbacul uscat și să întețească focul sau freacă două bucăți de lemn, de stejar și de brad ca să scoată flacără și să aprindă vreascurile!

Dar acest ritual al lui nu aprinde soarele!

El aprinde doar un mic foc de vreascuri ce nu are nicio legătură cu răsăritul soarelui! iar scânteile lui de cremene, nu au nicio legătură cu stelele de pe cer!...

Soarele are două izvoare: unul e viața: razele sunt sufletele morților care vin să se întrupeze pe pământ, altul e moartea, unde se duc spiritele noastre să se odihnească și să facă popas, până se întorc, mai înțelepte, într-un alt trup! Aceste izvoare curg veșnic!...

Iar astrul solar poate fi asemuit cu o pasăre cu aripi de foc care zboară seara în ținuturi îndepărtate, așa de departe încât lumina lui nu mai ajunge până

la noi, iar dimineața se întoarce, ca la un cuib, să ne lumineze și să ne încălzească din nou!

Dar el se întoarce în fiecare dimineață singur!

Și niciodată nu va uita acest pământ minunat unde viețuim!...

Chiar dacă Șarp e bolnav sau doarme amețit de vinul din butoiul de stejar, chiar dacă fiii lui nu urcă pe stâncă să aprindă focul de la altarul de piatră, soarele tot va răsări în fiecare dimineață, la fel ca și astrele nopții, Luna și stelele, în fiecare seară... își vor urma drumul lor de veacuri și ne vor lumina, fără nicio legătură cu focul magicianului!...

-Preote Dapix, spune-ne de ce la solstițiul iernii e frig, zăpadă, și ziua e mică, iar la solstițiul verii e cald, iar ziua luminoasă și mare!?...

-Soarele e ca o pasăre de foc, care se apropie cel mai mult de pământ când e vară: atunci e cald și zilele sunt luminoase și mari, iar când pasărea se depărtează de pământ, e iarnă și zilele sunt mici, întunecoase și geroase!... Niște forțe și chemări nevăzute și neștiute pun în mișcare soarele și-l apropie sau îl depărtează de noi!...Când la noi e iarnă, Soarele pleacă să încălzească ținuturi îndepărtate, neștiute de noi, ca să răsară și acolo semințele și să înflorească și acolo pomii și să coacă recoltele: orzul, fructele, zarzavaturile…

Cam la șase învieri și morți ale lunii, flacăra soarelui se află cel mai aproape de noi, după care urmează alte sase-șapte nașteri și morți ale lunii, când focul solar este foarte departe de noi, și atunci e iarnă, zăpadă și frig. După ce trec trei renașteri și morți ale lunii, de la solstițiul de iarnă, răsare iarba, încolțesc semințele și încep să înflorească pomii, după alte trei renașteri și morți ale lunii vine căldura de la solstițiul verii, apoi, peste încă trei nașteri și morți ale lunii cad frunzele galbene, și după încă trei luni, este ger și miezul iernii!... Dar eu știu sigur că va veni iarăși pri-

măvara și că roata anului se învârte așa la nesfârșit și n-o oprește nimeni în loc!...

Iar Șarp nu are nicio putere să oprească această roată a timpului, nu poate opri nici iarba să răsară, nici pomii să înflorească, nici orzul să se coacă, nici frunzele să cadă, nici zăpada să se adune în troiene!...

Nimic nu depinde de el! Chiar dacă el crede că, prin magia lui, provoacă toate acestea!...

Dar nu Șarp rotește stelele în drumul lor, și nicio femeie din templul lui nu naște soarele! Ea naște numai un prunc! Și pruncul nu are legătură cu creșterea zilelor ori a luminii!...

Voi trebuie să vă închinați doar Soarelui!...

Soarele ne hrănește, soarele ne luminează, el vede gândurile noastre, ca un ochi mereu deschis, din soare ne naștem și în soare ne ducem când murim!...

Eu am să vă învăț ce trebuie să faceți! Am venit să vă salvez de la pieire, atunci când cineva sfarmă o piatră sau săgetează un lup, un vultur ori arde un copac! Eu am venit din alte ținuturi , tocmau ca să vă învăț în ce să credeți și cum să trăiți mai bine! Este bine că nu ne mai mâncăm între noi, ca fiarele pădurii, precum în vechime, când oamenii viețuiau în peșteri și prin crăpăturile stâncilor! Dar nici sacrificii de oameni nu trebuie aduse de acum înainte!

Bostes era din ce în ce mai vioi și înțeleptul povestitor îi fermecase pe toți cu vorbele lui nemaiauzite! Afară vântul dinspre miază-noapte mușca întărâtat din coliba lui Bostes ca dintr-o pradă, dar focul de stejar, cu trosnetul flăcărilor dătătoare de viață, le dădea noi speranțe! Iar înțeleptul preot își continuă povestirea la lumina vetrei și a opaițelor:

-Cei care vă veți încrede în mine, veți învăța să munciți pământul cu unelte mai bune, recoltele vor fi mai bogate, armele mai puternice, din metal! V-am observat timp de treisprezece rotiri ale lunii, ca să vă cunosc! Iar acum vă învăț!...

Am să vă învăț să plantați semințele de floarea-soarelui și să faceți ulei din ele, bun pentru hrana voastră!

Căci lanurile de floarea-soarelui își întorc capetele după Soare, din zori până când apune astrul zilei, căci le place lumina, iar uneori, când e lună plină și strălucitoare se întorc și după lună, crezând că e un alt soare, mai mic!

Prin cultivarea acestor lanuri, voi veți venera astrul!...

Vă voi învăța să faceți un plug cu lama din metal -un material mult mai bun decât lemnul de stejar, iar uneltele voastre cu care scormoniți pământul să fie mult mai rezistente și ascuțite. Vă voi învăța să înfrângeți seceta! să nu vă mai bazați pe vrăjile și magia lui Șarp! Ci să săpați fântâni, să faceți jgheaburi și rigole, să strângeți apă în bălți și să udați legumele și grânele când e secetă! O, frați ai mei, copii ai Soarelui! Vă voi învăța să trăiți mai mult și să muriți mai puțini în timpul secetelor și a foametei sau în iernile grele!...

Vă voi învăța, că Soarele bate ca o inimă a Universului care nu se oprește niciodată, chiar dacă vara bate mai repede, mai aprins, cu mai multă căldură și emoție, iar iarna bate mai încet și mai depărtat! Dar această inimă nu se oprește niciodată, ci trimite viață și căldură pe acest minunat pământ, pentru voi!

Soarele zboară ca o pasăre, mai departe sau mai aproape pentru voi, dar niciodată nu-și va lua zborul în ținuturi îndepărtate, niciodată nu vă va lăsa în beznă și niciodată nu veți rămâne în întuneric și ger de moarte!...

Căci Soarele vă ocrotește și vă dă viață la toți!...

Voi trebuie să vă rugați și să vă închinați soarelui, în fiecare zi la răsărit și la apus!

Căci el vă pulsează și vă dăruiește viață, pe această minunată planetă!...

Soarele niciodată nu va zbura așa de departe de voi în noapte încât să vă părăsească și să înghețe lumea, și niciodată nu se va apropia atât de mult de acest pământ minunat, ca să pârjolească și să distrugă viața de pe această minunată planetă pe care trăim!...

-Dar unde se duce în amurg, Soarele, înțeleptule?... Se duce el în lumea subpământeană ca să lumineze spiritele morților, plecate de mult din această lume?

-Frați ai mei! Soarele nu moare în amurg! Să știți că în lume există multe triburi, nu numai al nostru și cele din jur! Soarele pleacă la asfințit așa de departe, încât noi nu mai putem să-l vedem. Dacă pleacă noaptea careva dintre voi cu o făclie pe un cal, departe, foarte departe, noi îl vom vedea tot mai mic, tot mai puțin, până va pieri, până se va stinge în ochii noștri acea făclie! Dar el nu piere. Făclia aceea va lumina alte triburi în timp ce aici va fi întuneric și noi vom dormi! Dar, spre dimineață, călărețul cu făclia se întoarce și ne luminează din nou izbele tribului, pădurea, apele și stâncile din împrejurimi!

-Dar cum de nu obosește Soarele să alerge întruna și să lumineze toate triburile îndepărătate și apoi să se întoarcă înapoi în zori, și să ne lumineze iarăți pe noi, învățătorule!? Dacă Soarele va obosi și va cădea ca un călăreț de pe calul său, și nu va mai putea ajunge până la noi și ținutul nostru va rămâne în beznă, și din pământul nostru vor ieși spiritele morților și ne vor înghiți, și pământul se va cutremura și ne vom scufunda în frig și vom pieri cu toți?...

-Nu vă temeți, copii ai Soarelui!

Puterea Soarelui este fără sfârșit și existența acestuia fără de moarte! Lumina soarelui e veșnică! Soarele nu obosește niciodată! El este unicul zeu nemuritor din Univers! Doar la Soare trebuie să vă închinați!...

-Așadar, nu Șarp are această putere să miște soarele, să-l aducă înapoi!...mai întrebă Bostes.

-Dar tu ai această putere, Bostes?!...Nu! Tu ești un om muritor, ca și mine, ca și Șarp, ca și toți cei de aici de față!...Doar Soarele are o putere fără margini! Cșci el este unicul zeu nemuritor din Univers!

În această noapte, rudele lui Bostes, care veniseră să asiste la priveghiu, să pregătească mortul pentru a fi depus în sarcofagul de piatră din cimitirul de sub Marele Stejar Sacru, pentru a se odihni după furtuna și zbuciumul acestei vieți, ascultau fascinate poveștile preotului!...Utu, tatăl lui Bostes, întrebă:

-Înțeleptule, ce vom face, dacă ne vom închina la Soare, iar magicianul Șarp se va răzbuna pe noi pentru că ne vom părăsi zeii strămoșilor, și nu va mai aduce ploaia?... Recoltele se vor usca de secetă, iar noi și animalele vom pieri de foame!...

-Șarp nu aduce niciodată ploaia! Strămoșii știau dinainte că dealurile, munții și pădurile atrag ploile, de asta au întemeiat aici tribul artacilor! Dar, cu toate astea, se poate să fie secete îndelungate! Iar eu din această pricină am venit la voi! Să vă învăț să faceți fântâni și șanțuri și jgheaburi și să vă udați recoltele atunci când nu plouă!...

Va trebui să veniți la casa mea de rugăciune pe care am construit-o pentru voi, în care ne vom ruga Soarelui, și în care eu am să vă învăț tot ce aveți de făcut în timpul anului!

Cine mă va urma pe mine, își va îmbunătăți viața și va trăi mai mult! Cine își va lăsa sufletul în mâinile lui Șarp, va depinde de acesta și va pieri când va voi acesta! Eu am venit să vă ajut! Nu trebuie să munciți pentru mine, căci sunt singur! Șarp are un clan numeros pentru care slujiți fie în templu, fie pe pământurile acestuia sub amenințarea vrăjilor și blestemelor, sub amenințarea morții!...spunând că are pietrele lunguiețe în care a adunat sufletele voastre!...

Iată, eu l-am scăpat pe Bostes care trăgea să moară, și care credea că sufletul său se află în lupul sur! Vă voi salva pe toți, chiar dacă vor fi uciși vulturi, ori pești ori vor fi sfărmate pietrele lunguiețe!...Va trebui să veniți la templul de lemn al Soarelui, să ieșiți afară în fața colibelor și să vă închinați dimineața la răsărit și seara la apus, Soarelui! Unicul zeu universal, nemuritor, care vă luminează pe toți în mod egal, care vă dă viață la toți și vă cheamă în popasul morții, la el! Carp, pescarul, întrebă:

-Dar, învățatule Dapix, luna de ce crește pe cer, se face plină, apoi descrește și piere trei nopți. De unde apare ea iarăși? Este și aceasta tot ca o pasăre care ne luminează cu aripile ei întinse și apoi pleacă din ținuturile noastre și noi îi vedem doar o aripă și apoi zboară departe departe, iar noi o vedem din ce în ce mai mică până piere și ne lasă în beznă? Iar apoi se întoarce această pasăre a nopții din nou și zboară pe deasupra noastră?...

-Ai înțeles bine, Carp! Cam așa stau lucrurile și cu luna, lumi nătorul cel mai mare al nopților, dar și cu stolurile de stele care vin și pleacă, întreg anul…

Numai steaua dinspre miază-noapte își bate aripile pe loc! Ea stă acolo mereu neclintită, ca noi să ne putem orienta după ea noaptea, când suntem în pirogă la pescuit și ne rătăcim!... Căci, dacă o vedem, putem să deducem că în partea opusă este miază-zi și într-acolo este tribul nostru spre care trebuie să vâslim pe ghiolul pe care îl numim Lac.

Luna ne măsoară timpul! De douăsprezece ori și jumătate se naște și moare luna, ca să se nască o singură dată Soarele! Cele trei nopți cu lună neagră ne înspăimântă mereu și ne aduc aminte de moarte, de boli și nenorociri, avem vise rele!...După aceea, luna iarăși prinde viață și strălucire, ca o seceră de piatră!... Luna ne arată că din moarte se naște viața și că în moarte este puțină viață!

Utu, tatăl lui Bostes mai întrebă:

- Învățătorule, afară vântul de miază-noapte mugește și împunge cu coarnele ca un taur înfuriat, gata s-o dărâme! Dar o geană de zori se poate zări în aceste vârtejuri reci și întunecate! Te rog să ne mai lămurești: ce se întâmplă în timpul eclipselor, când animale și demoni întunecați înghit luna plină chiar în toiul nopții și soarele chiar în miezul zilei?!...Atunci lumea e îngrozită de sfârșitul ei! Căci, dacă acești luminători pleacă ziua sau noaptea, ei se depărtează încet, să nu ne sperie! Dar când vedem cât de repede sunt înghițite luna și soarele, ca un miel în gura unui lup, când vedem că în mijlocul zilei se face noapte, și frigul iernii începe brusc și uneori chiar în toiul verii, cum să nu credem că brusc va pieri întregul trib, că soarele a fost devorat de o fiară întunecată, mult mai puternică decât el?...

Dacă Șarp, cu magia lui nu ar aduce înapoi soarele ori luna din dinții și pântecele fiarelor cerești chiar sub ochii noștri îngroziți, nu s-ar sfârși lumea?!...

În timpul eclipselor, Șarp ne pune să jurăm , cu capetele în țărână că vom face sacrificii de animale și grâne și vom munci pe pământurile clanului lui și-i vom îngriji animalele!

Numai după aceea, Șarp începe ceremonia și bărbații trag cu săgeți aprinse în sus, îngroapă tăciuni, fac zgomote asurzitoare și țipă cu sulițele și făcliile în sus, ca să speriem monstrul care a înghițit Soarele ori Luna!...

Dapix spuse:

-Acolo, de unde vin eu, oamenii nu se mai tem de fiarele nopții care devorează luna ori soarele! Acești monștri nu există! Ei sunt numai în închipuirile voastre!

Săgețile aprinse și lăncile azvârlite în sus, țipetele către aceste gadine închipuite sunt în zadar! Credeți-mă – și o parte din spaimele voastre vor pieri și viețile voastre vor fi mai puțin îngrozite! Frați ai mei, copii ai Soarelui! Ceea ce credeți voi a fi gadine și

demoni uriași ce vor arunca întreaga lume în tenebre și pieire, nu sunt decât alte planete, ca și pământul nostru, care zboară prin fața lunii sau a soarelui.

Pe cer vedeți multe stele luminoase! Dar sunt și alte planete care primesc lumina de la stele, astre fără lumină, cum este pământul nostru ori luna, care sunt luminate de la focul soarelui! Uneori chiar luna zboară prin dreptul soarelui și lumina acestuia piere în timpul acesta! Ia priviți palma mea care trece prin dreptul opaițului cu mica lui lumină. Dacă trec palma încet prin dreptul luminii lui, ușa nu mai e luminată de opaiț! Dar, dacă am să pun pielea tăbăcită în dreptul vetrei se va face noapte în cealaltă parte a colibei! Tot așa, alte astre fără lumină zboară, ca niște păsări cu aripile întinse, acoperind lumina soarelui ori a lunii!...

Atunci se face noapte, un timp, începe să bată vântul și se face frig deodată, ba, uneori cade și grindină ori fulgi în toiul verii e frig, pentru că nu mai ajunge căldura soarelui la noi!

Dar, după ce astrul fără lumină zboară mai departe, soarele ne încălzește din nou și lumina crește!

Utu, bătrânul tată al lui Bostes, mai întrebă:

- Învățătorule, Șarp a primit învățătura lui de la moșii și străbunii noștri! Cum ar putea el să nu respecte sfaturile, obiceiurile date de străbuni?

-Tradițiile au fost născocite de străbunii noștri pentru că atunci ele erau folositoare! Adu-ți aminte că oamenii se mâncau între ei ca fiarele sălbatice, că trăiau în turme precum animalele și locuiau în peșteri! Pentru acele vremuri de mult apuse au fost inventate multe din obiceiuri! Dar azi trebuie să născocim noi alte obiceiuri care să se potrivească cu vremurile noastre de azi, ca să ne facem viața mai ușoară!

Iar eu am să vă învăț pe acele noi obiceiuri! De pildă, atunci când e secetă, nu e nevoie să aducem jertfe și ofrande ca să plouă, cum ne învață obiceiurile vechi! Ci trebuie să săpăm fântâni din timp și să

facem rezerve de apă în mari gropi pe care le vom săpa în piatră! Iar cu acea apă vom hrăni animalele și vom uda legumele și pomii și chiar grânele! Acestea vor fi noile obiceiuri pe care trebuie să le urmați, iar pe cele vechi să le părăsiți, oricât de înspăimântați ați fi și oricâtă frică de spirite și de lumea de sub pământ ați avea! Nu trebuie decât să mă urmați, să faceți ce vă spun, ca viața voastră să fie mai bună! Vă voi învăța să scoateți din munte un material mai dur decât stejarul cu care să arați, să săpați mai ușor și să vă faceți vârfuri de lănci și de săgeți, cu care să vânați animale, cu mult mai bune decât cele din piatră! Și veți secera și cosi cu acele tăișuri mult mai ușor și mai repede decât cu cele din piatră șlefuită!...

Iată că afară este dimineață și vântul aprig s-a mai potolit! Mergeți pe la colibele oamenilor și spuneți ce v-am învățat! Spuneți cum l-am adus pe Bostes înapoi la viață din ghearele morții!

Si mai spuneți-le să vină la templul meu de lemn să se închine la Soare!

Iar eu o să le vorbesc despre o viață mai bună, despre plugul din metal, despre noile arme de vânătoare, săgeți cu vârful de bronz, cu care veți răpune animalele pădurii mai ușor și de săbii care le taie pe cele din lemn și sfarmă cuțitele voastre lungi din piatră șlefuită! Și vă voi învăța despre fântâni și mari gropi cu apă adunată de la torentele care curg din munți primăvara, când se topește zăpada, cu care să udați recoltele și să adăpați animalele domesticite în timpul secetelor!...

CAPITOLUL VIII-

NAȘTEREA SOARELUI

Solstiţiul iernii este poarta spre viaţă, poarta spre lumină şi căldură, este prima treaptă din cele care duc, timp de jumătate de an la apogeul luminii, la solstiţiul verii.

Ritualul solstiţiului de iarnă începe cu aprinderea focului viu, de la care este apoi aprins, în mijlocul tribului, stejarul sacru destinat acestui ritual, ,,Trunchiul lui Thor", însemnat în pădure de un trăsnet. Acest trunchi e târât pe zăpadă de flăcăii tribului, cu cai domesticiţi, şi adus până la sanctuarul de piatră, de lângă cimitirul tribului, nu departe de Marele Stejar Sacru!

Aprinderea focului viu la solstițiul de iarnă, după tradiție, impunea mai întâi stingerea tuturor celorlalte focuri din vetrele tribului, focuri ce trebuiau reaprinse la început de an, tocmai din acest foc viu. Iar de la această sărbătoare deveneau posibile toate celelalte din cursul și rotirea anului, deoarece aprinderea rituală a acestui foc sacru la solstițiul iernii însemna, de fapt, reaprinderea Soarelui! pentru încă un an pe pământ!

Slaba și nedecisa pâlpâire a focului solar îi îngrijora pe toți, căci neaprinderea și neîntreținerea acestuia putea duce la sfârșitul întregii lumi.

Noile idei răspândite de preotul Dapix, după care Soarele ar avea un drum al lui precis și nestrămutat, și că acesta nu ar obosi, nu ar îmbătrâni și nu ar fi în primejdie să se stingă, păliră deodată în fața spaimei de sfârșit de lume care se retrezi cu putere în sufletele oamenilor în fața stihiilor iernii și a pâlpâirii solare tot mai incerte…

Aprinderea focului viu la solstițiul de iarnă era sacră și strictă: oamenii se purificau înainte, țineau post, nu mâncau carne și pește, nu întrețineau relații trupești și se rugau ca Soarele să nu moară.

În seara aprinderii publice a focului viu, în ajunul solstițiului iernii, la sanctuarul de piatră de sub Marele Stejar Sacru, loc cu reverberații ale trecutului, unde se făceau uneori sacrificii de animale și unde se sacrificaseră în trecut oameni, locuitorii tribului artacilor se adunau cu mic cu mare, ca să asiste la miracolul aprinderii focului viu. Acesta nu trebuia aprins cu amnar sau cremene, ci numai și numai prin frecarea a două lemne uscate. Lucru greu la această vreme, căci era viscol, ger cumplit și uneori furtună de zapadă, crivățul urla a pustiu și a moarte printre crengile stejarilor și, în aceste condiții părea aproape imposibil să aprinzi un foc viu.

Ziua era mică, cenușie și viscolea întruna. Înainte de apus, tot cătunul, după obicei, era obligat de către magicianul Șarp să stingă toate focurile din vetre. Căci, numai după ce va fi aprins rugul din stejarul trăsnit, însemnat de Thor, toți aveau voie să ia jăratic sacru și să meargă pe la colibele lor să aprindă focurile din vetre cu foc sacru din noul an, din noul Soare care trebuia să se nască…

Apoi, în fundul vetrelor oamenii așezau câte un butuc din stejar care era aprins de la acest foc sacru și care ardea mocnit luni în șir, poate întreg anul.

Acesta era considerat a fi aducător de noroc, vindecător de boli, deoarece era aprins din primul foc viu al Noului An.

Anul acesta focul viu se bănuia că va fi aprins foarte greu, deoarece viscolea și sufla un vânt aspru de la miază-noapte.

Dar trebuia aprins cu orice preț, pentru a ajuta nașterea Noului Soare. Căci din tăciunii acestuia trebuia aprins Noul Soare, de către magician și slujitorii acestuia, care trebuiau să urce cu jeratic pe stânca sa-

cră, de unde, prin tradiție, se aprindea în zori Noul Soare al unui Nou An pe acest pamânt!...

Fiind vreme rea, orice rafală de vânt sau pală de viscol putea stinge firava scânteie a focului viu. De aceea s-a hotărât să-l aprindă cel mai puternic războinic al tribului, Bostes!

Bostes și-a pregăti un mecanism care, spera el, îl va ajuta să aprindă mai ușor focul viu, anul acesta! Era o roată din lemn de stejar uscat pe care o învârtea cu toată puterea în jurul unui drug, trăgând-o de o funie.

Bostes învârtea cu putere roata.Nenufar, fiind una din femeile măritate de curând, aștepta cu un fuior din câlți să capteze scânteile ce săreau din roată, ca apoi să aprindă trunchiul lui Thor…

Bostes învârtea roata din toate puterile, schimbă brațul, nu se mai văzu, de întuneric și viscol, decât fumul alb și slabele licăriri de scântei care ieșeau de la baza drugului, dar fuioarele de bumbac nu se aprinseră. Uruitul roții se auzi împletit cu gâfâitul puternicului războinic care tot învârtea roata, asudând, dar flacăra vie, flacăra sacră din seara aceasta nu înflorea.

Atunci Șarp spuse că pesemne, pe undeva focul nu fusese stins în trib, poate în bronzăria nouă a lui Dapix mai ardea încă vreun foc, sau prin vatra cuiva încă mai mocnea vreun tăciune, de aceea nu se aprindea focul viu.

Câțiva trimiși săriră în săniile trase de cai domesticiți și porniră în căutare.

Bostes însă asuda din greu, nu putea să lase soarele stins, nu putea să lase tribul lui și toate triburile învecinate fără lumină, nu puteau să piară toți din pricina neputinței lui de a aprinde focul chiar în ajunul Noului An! Iar viitorul lui copil, viața ce trebuia să se nască din Nenufar trebuia să se bucure de soarele de pe cer!...

Se ridica fum greu din drug, osia se înroși, dar, din pricina vântului și viscolului scânteile se stinseră.

Nu după mult timp veniră cei care cercetaseră vetrele tribului și spuseră că, într-adevăr, la casa lui Dapix se văzură lumini la bronzărie, dar nu putuseră intra din pricina străjilor care ieșiseră la ei și-i amenințară cu noile arme din metal! Dar și în vatra lui Igu găsiseră tăciuni licărind sub cenușă. Îi stinseră cu zăpadă, iar pe Igu îl snopiseră în bătaie și-l aduseră în sanie, să fie de față.

Nenufar nu-și putu reține un oftat pe care-l auziră toți. Lui Bostes îi aduseră pânză uscată din bumbac pe care o legară de drugul încins, aproape carbonizat, căci roata nu se oprise nicio clipă.

Bostes, cu noi speranțe, începu să învârtă roata pe viață și pe moarte. O jerbă de scântei pocniră, iar femeile măritate de curând săriră și le prinseră în fuioare! Nenufar fu cea care aprinse prima fuiorul, pe care-l ținuse la sân, ca să nu se umezească de viscol.

Imediat puseră deasupra hălăciugă uscată care începu să trosnească, să scoată mici flăcărui peste care aruncară ciuperci uscate care luară imediat foc, paie și surcele sub rugul unde era așezat stejarul însemnat de trăsnet al zeului Thor!

Oamenii chiuiră și strigară de bucurie că vor avea cu ce să reaprindă Soarele și anul ce începea de mâine, că mai aveau de viețuit încă un an pe această frumoasă planetă a Geei!

Curând marele rug de cinci picioare trosnea în fuioare uriașe, albastre-roșietice, care înveseliră pe toată lumea. Oamenii începuseră să danseze și să cânte, unii băteau tobele, alții suflară în fluiere și cimpoaie. Oamenii dansară și chiuiră de bucurie până când trunchiul lui Thor ajunse doar jărăgai.

Atunci, fiecare luă în vase de lut bucăți din jeratic, din stejarul sacru și se împrăștiară pe la colibele lor, ca să aprindă în vetre focul din acest stejar sacru.

După obicei, toți își pregătiseră dinainte și își așezaseră în fundul vetrei câte un butuc masiv de stejar, care trebuia să fie incandescent în fiecare zi, arzând

câte puțin, tot anul, deoarece ferea casa de trăsnete, de boli, apăra de urgii și vrăji!

Se spunea că, atâtea scântei câte săreau din acest butuc, în noaptea solstițiului iernii, atâția miei, viței și puișori va avea omul în ogradă. De aceea toți se erau fericiți de câte ori trosnea butucul. Cenușa și tăciunii acestuia erau împrăștiate pe ogoare pentru a fi roditoare. Focul sacru din butucul aprins pentru prima dată de la focul viu de la trunchiul lui Thor va fi folosit mereu ca o perdea între oameni și boli, între casă și vrăji, ori duhuri rele! Dacă un membru al familiei era bolnav, sfărma un cărbune din butucul sacru într-o cană cu apă și bea. Se credea că vindeca orice boli și alunga orice nenorociri!...

În timp ce tot cătunul căra bucăți aprinse din stejarul trăsnit, magicianul Șarp și Bostes își luară o parte din flăcări, cu amfore de lut în care puseră tăciuni aprinși, și cu torțe, plecară prin nămeți și prin iureșul viscolului să urce pe vârful stâncii de pe versantul pe care se oficiase ceremonia zeului Mithra, pentru a reaprinde Soarele a doua zi dis-de-dimineață, la orizont, pentru a-l întâmpina cum se cuvine și a-l saluta cu făcliile aprinse, de bun venit pentru încă un an…

Îl luară și pe Igu, mai mult cu forța.

Aceștia trebuiau să îi dea viață din focul viu ,,noului născut", să-l încălzească cu torțele, să-l legene și să-l întâmpine cu dragoste și respect, să-i dea putere și speranțe că va ajunge un voinic strălucitor și puternic ce va salva din nou lumea cu căldura și lumina lui.

Urcușul începu de îndată, deoarece până în zori trebuiau să întâmpine cu torțele de pe stânca noul răsărit de soare și întreg tribul să ia aminte, ba și triburile învecinate să se bucure de vestea minunată a reaprinderii și renașterii soarelui și de un nou an, de un nou început de lume!…

În timp ce magicianul Șarp cu flăcăii cu amfore pline cu tăciunii aprinși și făclii continuau urcușul prin troiene și viscol, oamenii în trib făceau pregătiri pentru întâmpinarea noului an.

Semnul începerii sărbătorii trebuiau să fie făcliile aprinse ale flăcăilor de pe culmea stâncii, înaintea răsăritului. Acestea prevesteau că soarele a renăscut, iar ei îl întâmpină cu dragoste și respect, îl salută, dându-le de veste celor din tribul Artacilor, dar și celor din triburile învecinate că Anul Nou a început.

Aprinderea ceremonială a focului viu fusese înfăptuită, oamenii se întorceau pe la colibele lor să pregătească sărbătoarea de a doua zi, a începutului de an nou, odată cu răsăritul…Toți sperau că vor mai trăi încă un an, că de la butucul lui Thor și a butucii din vetre și de la opaițele cu untură, Soarele va prinde putere să răsară din nou!...Soarele trebuia ,,moșit'', trebuia ajutat să se nască. Oamenii făceau pregătirile, știind că de fiecare dată magicianul și cu flăcăii reușiseră să reaprindă Soarele și să le facă semne de bună vestire cu făcliile de pe stâncă…

Vinul se limpezise de mult în butoaiele de stejar. Se sacrificau animale, oi, viței, iezi, pentru a compensa lipsa legumelor și fructelor. Orzul, ceapa, peștele sărat și uscat, fructele și rădăcinile uscate erau provizii ce așteptau în pivnițe această sărbătoare. Toate aceste pregătiri erau în toi, lumea aștepta doar semnele cu făclii aprinse de pe stâncă, în zori.

Oamenii nu credeau în nemurire, nici măcar zeii nu erau considerați nemuritori, ci niște eroi care de mult au pierit, pe care ei îi comemorau și-i sărbătoreau.

Nici măcar soarele sau stelele nu erau considerate nemuritoare!

Tocmai de aceea oamenii erau mai fericiți, toți își trăiau din plin zilele vieții, se bucurau de femeile lor, de copii, de soare, de lună, de apele curate care se

scurgeau din izvoarele muntelui, de aerul parfumat de mirosul cetinilor și al pădurii înflorite sau nu, de focul care-i însoțea la toate ceremoniile și care le salva viețile iarna.

Dacă în această zi se năștea o fată, odată cu Soarele, aceasta era menită ,,căsătoriei sacre". Ea slujea mai târziu, un număr de ani, în templul lui Șarp, apoi primea dotă, pământuri și animale, și avea dreptul să se căsătorească în trib și să aibă copii…

În viscolul aspru ce șuiera printre cetinile înzăpezite, îmbrăcați în piei de animale, cu amforele de lut ars pline cu jeratic, tinerii tribului, în frunte cu Bostes urcau prin nămeți înfruntând viscolul și răceala de gheață a vântului dinspre miază-noapte.

Trebuiau să aprindă Soarele și anul acesta, ca să se nască din nou încă un an! Altfel lumea ar pieri în întuneric și frig tot mai aprig, soarele din ziua trecută ar deveni tot mai mic, până s-ar stinge precum o lumânare, bezna tot mai groasa s-ar întinde, moartea ar nimici viața pe această minunată, ospitalieră și primitoare planetă, care e casa noastră a tuturor!...

Gerul și oboseala îi sleiră puterile lui Igu, care înainta tot greu prin nămeți. Bostes îi spuse să se grăbească, căci soarele nu-l așteaptă pe el. Trebuiau să dea semnalul celor din trib, pentru începerea sărbătoririi Noului An. Dar Igu căzu istovit, la rădăcina unui molid uriaș și îi spuse că preferă să moară acolo decât să meargă mai departe, că nu mai are putere. Atunci, Bostes îl luă în spate și-l duse la gura peșterii Bourilor, acolo unde trăiseră oamenii înainte de a se strămuta și a întemeia tribul artacilor, punându-i alături și amfora acestuia cu jar. Îi spuse să aprindă înăuntru focul, din frunze uscate, crengi, dar să nu fie văzută această flacără de cei din trib. Îi mai dădu și un cuțit din metal, de la bronzăria lui Dapix, să taie crenguțe sau să se apere, până se întorc ei.

Bostes și cei care-l slujeau pe Dapix purtau cuțite și topoare din bronz sau aur sau argint, spre deosebire de ceilalți, care încă aveau arme din piatră și lemn.

Dar furtuna de zăpadă se înteți, vântul dinspre miază noapte se porni și mai tăios, urlă mai puternic decât o haită de lupi. Începu și o măzăriche, o furtună de gheață care se înfigea ca acele de gheață în ochii oamenilor ce nu mai vedeau nimic înainte, învăluiți de vârtejurile și fuioarele viscolului.

Bostes se gândi că așa cerea tradiția, că Soarele trebuia întâmpinat, chiar dacă preotul Dapix îi asigurase pe toți că oricum va răsări, și nu depinde nici de magia lui Șarp, nici de întâmpinarea plină de respect și voioșie a oamenilor.

Dar nu era sigur, nu putea să riște: dacă greșea preotul? Mai bine era să îndeplinească ritualul străvechi, să salute cu făcliile, să arunce cu tăciunii din ulcele înspre astru ca să reaprindă plăpândul soare care se ivea incert, să-l încălzească, să-l reaprindă cu torțele lor și să-l întâmpine cu respect, cum se cuvenea răsăritului unui nou început de lume în dimineața Noului An!...

Dar pe această vreme câinoasă, Bostes risca să nu ajungă la timp pe creasta stâncii sacre. De aceea se gândi să-i lase pe unii în gura peșterii, luând cu el doar pe Naumi, fiul cel mare al magicianului și pe Azap, fiul mijlociu- totodată puternic și credincios sfetnic al lui Șarp, care se întorcea cu toți ceilalți la peșteră, în timp ce Bostes trebuia să urce cu cei doi creasta stâncii: altfel riscau să piardă răsăritul datorită vremii rele.

Bătrânul magician cu ceilalți coborâră înapoi la gura peșterii, alături de Igu, care, înăuntru încropise deja un foc, de la care doar unele slabe pale de lumină răzbăteau afară prin viscolul cumplit.

Cei trei temerari grăbiră pasul prin vuietul viscolului, ca să prindă răsăritul, să încălzească și să aprindă astrul de la torțele lor, să-l întâmpine cu respect,

astfel ca Soarele să nu fie nemulțumit din pricina lipsei lor de venerație…și să vestească lumii începutul unui nou an. Poate că totuși era nevoie ca ei să moșească acum micul prunc luminos, să-l încurajeze ca să crească mare mai târziu și să ajute și acesta la rândul lui oamenii tribului cu căldura și lumina lui la încolțitul recoltelor, la înfloritul pomilor și la coacerea fructelor, legumelor, holdelor, viilor…

Poate avea dreptate magicianul Șarp că trebuia respectată tradiția lăsată de strămoși, că trebuiau să trăiască în armonie și respect față de astre, de întreaga natură...

De aceea Bostes cu Azap și Naumi, prin pâclă, prin fuioarele tăioase ale viscolului care-i orbeau, înaintau pas cu pas spre creasta stâncii. Însă în pădure se auziră urletele haitelor de șacali și de lupi.

Platoul de stâncă pe care se înălțase focul ritual din luna lui Mithra, nu era departe, dar trebuiau să treacă printr-o râpă în care se adunase o cantitate mare de zăpadă. Mergeau pe crusta înghețată a zăpezii care scârțâia. Țineau amforele de tăciuni în câte o mână și bâta ce trebuia folosită și ca torță, în cealaltă. Stânca din apropierea platoului era teșită și se temeau ca, din cauza viscolului și a furtunii de zăpadă, să nu pornească de pe acea pantă înclinată o avalanșă. Ei trebuiau să ajungă pe culmea stâncii și de acolo să facă semn cu torțele aprinse către cei din toate triburile apropiate, aflate înspre poalele muntelui.

Acum însă era o noapte rece și vijelioasă. Naumi și Azap fuseră de părere că anul acesta, din cauza viforniței care bătea, să semnaleze răsăritul de acolo, doar ei trei, chiar înainte de a-l vedea, să nu mai urce clinul stâncii până pe coamă... Era posibil să nu ajungă la timp până pe vârful versantului și Soarele să le-o ia înainte, să răsară și fără ajutorul lor, ca un prunc care se năștea singur, fără moașă, și astfel să se facă de rușinea întregului trib.

Ei ar fi trebuit să se uite de pe creasta stâncii, să vadă dacă Soarele răsare, și, de acolo, să facă semnul stelei cu cinci colțuri cu făcliile, ceea ce însemna că și anul acesta se născuse luminătorul zilelor și că puteau începe petrecerea noului an. În cazul nenorocit în care Soarele nu mai răsărea, ei aveau să vestească sfârșitul lumii făcând doar semnul crucii, în repetate rânduri, cu făcliile!

Dar Bostes nici nu luase în calcul acest dezastru. E drept că preotul Dapix îl asigurase că nici nu era nevoie de așa ceva, deoarece Soarele va răsări și fără ajutorul lor! Dar, ca un semn de respect și ca să dea vestea cea bună a începutului de an nou, era bine, conform tradiției, să se împlinească datina străbună a întâmpinării!...

Totuși, Naumi și Azap cumpăniră lucrurile și hotărâră să nu mai urce pe muchea stâncii. Bostes gândi că, dacă a învins taurul sălbatic, va fi în stare să învingă și această vijelie întunecată care sufla dinspre miază-noapte și să reușească să urce pe stâncă…

De aceea, spuse celor doi că va încerca de unul singur să se cațere pe vârful stâncii, sperând să fie la timp acolo, ca să le facă semn cu făclia, înștiințându-i de existența unui nou răsărit pe această miraculoasă planetă!...

Vântul fluiera pe versantul pe care Bostes trebuia să-l urce acum singur. Se hotărî să treacă prin desimea jnepenilor și a brazilor care opreau troienele cu cetinile lor ca niște plase, făcând tunel prin ele, tăind crengile, la nevoie, cu cuțitul de bronz, dar mergând de-a dreptul. Se temea ca vijelia furtunii de zăpadă să nu pornească o avalanșă.

Bostes urca cu greu prin iureșul rece și întunecat, cu amfora plină cu jeratic, sprijinit în torța stinsă cantr-un toiag. Ochii îl dureau prin vârtejul de măzăriche.

Pe o astfel de vreme, gândi Bostes, nici haitele înflometate nu cutezau să atace!

Stratul de zăpadă avea cam cinci-șase palme grosime, dar troienele erau de câteva picioare înălțime.

Din cauza gerului, zăpada fusese așternută în mai multe straturi înghețate și nu exista riscul ca crusta să se spargă sub tălpi. Totuși, viscolea continuu, și noua zăpadă nu se lipea peste stratul înghețat de deasupra, făcând ca picioarele omului să alunece.

Ca să nu alunece, mută bâta în mâna stângă, în care ținea amfora și scoase cuțitul de bronz, pe care îl înfipse în gheața de sub stratul nou de zăpadă, ca să poată înainta.

Cu toate astea, se poticni și se pomeni într-o groapă cu zăpadă nouă, adunată de viscol. Îi păru rău că-i dăduse lui Igu celălalt cuțit, căci s-ar fi putut sprijini mai bine cu amândouă și ar fi ieșit mai repede din groapă.

Iar timpul nu aștepta.

Clipele treceau. Totuși, Bostes reuși să arunce amfora deasupra. Vântul suflă risipind o parte din tăciunii aprinși. Omul se folosi de coada torței pe care o înfipse în stratul de zăpadă înghețată, apoi înfipse și cuțitul cu lama groasă în gheață, se târî și reuși să iasă din groapă.

Nu departe văzu, pe crestele stâncii, cornișe de zăpadă, formate de vânt, ca niște spinări ce urcau și coborau din loc în loc ondulate de vântul tăios dinspre miază-noapte. Lui Bostes i se păru că întrezărește, dincolo de creasta zimțată, o strălfulgerare de lumină, ce putea veni de la un arc de soare roșiatic.

Dar, tocmai atunci, haita de lupi pe care o auzise hăulind cu ceva vreme în urmă, se apropie de el și începu să se rotească în jurul lui, mârâind înfometată, cu ochi răi și sclipitori ca niște mici stele albăstrii.

Pe Bostes îl cuprinse deznădejdea. Nu-i păsa de acești lupi arțăgoși cu pântecele supte de foame, gata să sară la el. Se gândi că timpul va trece, până îi alungă. Își aduse aminte de lupul cenușiu pe care i-l ucisese Igu și care acum i-ar fi fost de mare ajutor ca

să-i alunge pe ceilalți. Nu mai avea decât o sută de picioare până pe creastă.

Urletul fiarelor se amestecă cu vuietul tăios și rece al vântului de miază-noapte!

Bostes privi în sus și văzu că lumina roșie de dincolo de stâncă se înteți!...Acum nu putea aprinde făclia nici măcar aici, căci fiarele îl înconjurau din toate părțile și în orice clipă de neatenție puteau să-l atace!

Bostes nu mai avea timp.

Se hotărî să meargă înainte, cu orice preț. Ținea în mâna stângă amfora și bâta, iar în cealaltă cuțitul. Bostes urca, dar haita, nervoasă, îi dădea roată, pândind momentul să sară asupra lui. Omul privea în toate părțile, să ghicească de unde venea primejdia. După încă vreo câțiva pași, un lup mai îndrăzneț sări de pe vârful unui troian la el, chiar din față, iar altul îl atacă, în aceeași clipită dintr-o parte, înfigându-și dinții în mâna cu care ținea vasul de lut cu tăciunii aprinși.

Deși lupii vedeau mai bine noaptea decât Bostes, ochii omului se obișnuiseră cu luminozitatea zăpezii, suficient să simtă pericolul.

Pe cel din față, omul îl primi în lama ascuțită care-i rămase înfiptă în grumaz. Fiara urlă scurt și căzu însângerată, zvârcolindu-se. Omul se întoarse la cel care-și înfipse colții în mâna lui stângă, apucă bâta cu cealaltă și-i trosni capul. Dar, după ce-l zvârli și pe acesta, amfora, pe cate o ținuse cu brațul rănit, îi alunecă și restul jeraticului se răsturnă în zăpadă, sfârâind.

Haita îl lăsă pe el, dar tăbărî pe cele două fiare răpuse, să le sfârtece.

Omul fu năucit de această întâmplare. De acum înainte, orice s-ar mai întâmpla, nu mai putea aprinde torța.

Bostes se simțea înfrânt.

Deși, în vară, răpusese un taur sălbatic, acum nu putuse învinge crivățul!

Forțele potrivnice ale întunericului, ,,taurul" acestei nopți îl învinsese! Lupta lui Bostes nu fusese cu lupii, nici cu viscolul iernii: fusese lupta cu întunericul, lupta pentru nașterea soarelui, luptă pierdută acum! El nu putuse aprinde Soarele cu făclia lui, nu putuse nici măcar să-l întâmpine, să-i ureze bun venit din nou în această lume în noul an!

Omul privi în sus.

Arcul roșu se ridica deasupra stâncii. Cu siguranță, cei din vale îl văzuseră!

Dar Soarele de anul acesta nu fuse salutat și întâmpinat cu onoarea ce i se cuvenea, cu toată cinstea, ca în ceilalți ani care trecuseră! Chiar dacă mica lui făclie nu-l ajutase să se aprindă și să-și întețească puterile, Soarele se născuse, totuși!...

Ca un prunc ce venit pe lume fără moașă!

Un soare ce păru palid-roșiatic, trist, mâhnit parcă de lume.

Semn rău prevestitor!...

Poate că soarele acesta se va răzbuna pe oamenii lipsiți de respect, care nu-i întâmpinaseră venirea pe lume cum se cuvine!...

Era vina lui Bostes!

Era bine, totuși, că se născuse și așa, că nu se sfârșise lumea.

Dar, o astfel de lipsă de venerație nu se mai întâmplase niciodată în tribul artacilor! De aceea toți se așteptau la un an greu, cu nenorociri, cu arșiță care să-i pârjolească și secetă, un an răzbunător pe oameni!

Lui Bostes nu-i mai păsa de lupii din jurul lui.

Infuriat, se ridică și aruncă cu amfora goală înspre unul din lupi, ocupat să roadă rămășițele semenului său. Apoi, abătut, privi cu jale cornișa peste care se ridicase pe jumătate soarele, și începu, abătut, scoborâșul…

În tribul artacilor se adunaseră oamenii în jurul Marelui Stejar Sacru, ce acoperea cu ramurile sale

pierdute în negura vremilor altarul de sacrificiu, unde încă mai mocnea, în spuză ce rămăsese din trunchiul lui Thor.

Oamenii erau mai disperați ca niciodată din cauză că magicianul împreună cu Bostes și cu toți ceilalți nu reușiseră să salute și să întâmpine Soarele cu respect, de pe culmea stâncii. Erau descumpăniți de acest semn prevestitor de nenorociri în anul ce venea.

În mijlocul lor venise, să-i îmbărbăteze, preotul Dapix, cu barba lui albă ca fuioarele de nea de afară, care le cuvântă, în lipsa magicianului Șarp, rămas în gura peșterii, cu Igu și ceilalți care nu putuseră urca panta.

-Frați ai mei! își începu preotul Dapix cuvântarea, cu glas blând dar hotărât, ce nu arăta nicio șovăială! Nu fiți îngrijorați! Totul e în ordinea universală, care nu se schimbă niciodată!

Ați fost derutați de neștiința unora, care se lăudau că ei aprind Soarele cu slabele lor puteri! Dar Soarele e veșnic nestins! El nu moare niciodată! Știți voi că există lucruri nemuritoare și zei care nu au moarte?... Soarele nu are moarte! Soarele e nemuritor! Este un zeu universal, care are drumul lui pe cer! El nu e ajutat nici de cai sălbatici care să-l tragă pe cer, nici de păsări cu aripi de foc, nici de săgețile voastre aprinse, nici de opaițele voastre cu untură, nici de acest stejar trăsnit, târât de voi cu greu din pădure! Soarele răsare oricum, după cum ați văzut! Dacă îl întâmpinați cu venerație și îl salutați cu respect, el își revarsă căldura și binefacerile asupra voastră, dacă nu-l întâmpinați, vă luminează, vă iubește și vă încălzește la fel! Căci el iubește deopotrivă de mult toți oamenii, nu numai pe cei din tribul nostru, ci și pe cei din triburile învecinate și din toate cetățile mari și cătunele de pe pământ!...

El își revarsă razele lui și lumina dătătoare de viață asupra tuturor: oameni, animale și plante, deopotrivă! …El este unic, este zeul suprem nemuritor! Voi

știți că toți zeii voștri au trăit, au făcut fapte eroice și au murit! Eu vă vorbesc de un zeu etern, veșnic!

Acesta este Unic și în afară de acest zeu nepieritor, nu mai există altul! Căci toți ceilalți zei au fost pieritori, de aceea nu mai există. Doar Soarele există veșnic: îl puteți vedea cum răsare deasupra voastră! Închinați-vă Soarelui!...

Faceți cu toții semnul stelei cu cinci colțuri înspre răsărit!

Oricine, de pretutindeni, bărbați și femei, să se închine și să venereze acest Unic zeu nepieritor! Eu am început deja să construiesc templul acestei mari zeități solare, din care izvorăște viața, care vă dă și vouă din viața și lumina lui nemuritoare!

Veniți la templul meu și închinați-vă acestui zeu!

Preotul făcu semnul stelei în cinci colțuri, reprezentând cele cinci elemente, înaintea Soarelui ce răsărea printre crengile Marelui Stejar Sacru și ceilalți din trib, adunați acolo, bărbați, femei, bătrâni și copii făcură și ei semnul stelei cu cinci colțuri și-și aplecară capetele înaintea Soarelui roșu, dintre crengile înzăpezite ale Marelui Stejar Sacru.

Vântul se oprise și parcă și cerul se înseninase înspre răsărit!...

Preotul Dapix mai spuse:

-Frați ai mei, copii a Soarelui! După cum vedeți, marele și Unicul Zeu nepieritor strălucește pe cer! Ne-a dat speranță și viață! Închinați-vă acestui nemuritor zeu, în fiecare dimineață, în fața izbei voastre, spre răsărit! Și în fiecare seară, la apus! Și nu vă temeți! Soarele nu se oprește niciodată din drumul lui, el se îndepărtează de noi, ca să-i lumineze și să-i încălzească și pe alți oameni de la capătul pământului, și iar se întoarce la noi! Când este iarnă la noi, la ei e vară! Când e la noi ziua cea mai lungă și luminoasă, la ei e ziua cea mai scurtă! Când la noi înflorește salcâmul și e primăvară, la ei ruginesc frunzele,

vine vântul rece al toamnei și le dărâmă! Când se îngălbenesc frunzele la noi și cad, la ei e primăvară și pomii sunt încărcați de flori!... Când este lumină la noi, la ei e întunericul nopții! Când e noapte la noi, la ei, în depărtări nevăzute, este ziuă!...

Soarele are drumul lui, neschimbat și etern!... Când înverzesc frunzele aici, acolo ninge!... El îi iubește și pe ceilalți oameni îndepărtați, de la capătul pământului, la fel cum ne iubește pe noi!...Nu este adevărat că soarelui îi scad puterile și îmbătrânește și moare! Este doar departe de noi, la alți frați ai noștri, tot copii ai Soarelui!... Azi, de pildă, Soarele care aici la noi este depărtat și abia s-a născut, și e zăpadă pe jos, acolo e strălucitor și puternic, e solstițiul verii și holdele și fructele se coc!

Dar, de astăzi, Soarele se întoarce și se apropie de noi, zi de zi vine mai aproape! Nu trebuie să vă înspăimântați că el piere și noi murim odată cu el în beznă și îngheț! Trebuie să aveți credința și siguranța în suflete că el nu vă va părăsi niciodată!

Dovadă este ziua de astăzi când bărbații noștri, din cauza viscolului, n-au putut ajunge pe creasta stâncii să-l întâmpine, dar el, totuși, a răsărit!

Și, vă mai spun încă o dată, frați ai mei, că acest zeu Universal care îi încălzește și-i iubește pe toți oamenii de pe pământ în mod egal și că sufletele morților noștri se duc în Soare și de acolo, ca niște raze luminează și încălzesc viețile noastre!...

De aceea trebuie să vă închinați la Soare, căci acolo se află sufletele strămoșilor voștri!...

El construiește viața, și nu e adevărat că o va distruge!

Nu e adevărat că s-ar putea stinge, că s-ar putea să nu mai renască și că s-ar putea să rămână captiv în lumea subpământeană!

Oamenii se nasc, îmbătrânesc și mor sub Soare! Dar Soarele e mereu deasupra și luminează pe rând viețile tuturor care se nasc și mor sub soare, ale celor

care au fost și înaintea noastră și ale celor care vor fi în urma noastră!...

Și nu uitați, că Soarele ne iubește pe toți la fel, și ne luminează pe toți la fel, și ne încălzește pe toți la fel: de aceea trebuie să vă închinați cu toți la el, pentru că pe toți vă iubește!

Ați văzut om care să nu fie luminat, care să nu fie încălzit? Nu! Răsplătiți-l cu venerația voastră și închinați-vă numai lui!

Iar sufletele noastre se duc în Soare când murim, și când ne naștem ne întoarcem din Soare!...

Mergeți așadar, frați ai mei, pe la izbele voastre, sărbătoriți ziua Noului An pe care ne-a dăruit-o acest zeu unic și nemuritor, și închinați-vă la el pentru a-l venera!...

Estimp, Șarp, care nu mai avea putere ca-n tinerețe, coborî versantul împreună cu ceilalți, sleiți și abătuți. Ajunși lângă sanctuarul de lângă Marele Stejar Sacru aflară cele propovăduite de preotul Dapix în legătură cu unicul zeu al Universului, care are un drum al lui, nepieritor, care nu depinde de magia lui Șarp și care nu se va stinge niciodată…

Magicianul clătină amarnic din cap și spuse că anul acesta începuse prost, că fuseseră multe semne rele, că, fără doar și poate, Soarele, pe care oamenii nu-l putuseră întâmpina și respecta cum se cuvine, ca în trecut, urmând tradiția, se va răzbuna pe oameni și-i va pârjoli cu arșiță, și-i va lovi cu secetă de moarte…Iar lumea nu trebuia să aibă încredere în Dapix…Viitorul e sumbru pentru întreg tribul, după cum citise și el însuși în stele…Se vor convinge și vor constata singuri, pe pielea lor toate nenorocirile ce se vor abate asupra tribului artacilor!...

CAPITOLUL IX-

SĂRBĂTOAREA PĂMÂNTULUI,

MUMA GEEA

În prima zi a lunii a doua, Geea, întreaga suflare a tribului, dar și toate triburile învecinate sărbătoreau această frumoasă și primitoare planetă pe care trăim, o adorau și o cinsteau cum se cuvine, îi urau mulți ani și toți îi mulțumeau Mumei Geea pentru că era muma lor care le-a dat viață, îi mulțumeau pentru frumusețea apelor, a pădurilor și a munților și pentru roadele pământului pe care le dăruia oamenilor și pentru bucuriile acestei lumi.

Geea, muma care avea grijă de oamenii, plantele și animalele, adică de copiii ei!...

Pentru aceasta, oamenii o sărbătoreau și o slăveau în această zi! Pietrarul Izu o cioplise ca pe o mamă ce alăpta la sân planeta reprezentată ca un prunc.

Viața tururora răsare din pântecul mumei Geea și apoi se întoarce tot în pântecul ei, în pământ, după ce trăiesc înălțătoarea și sacra dramă și fericire a vieții!...

La această sărbătoare, care se oficiază în pădure, pe zăpadă, oamenii se adună cu mic cu mare, cântă și dansează, respiră aer curat, beau din apa izvorului sacru de munte și chiar mâncară argilă neagră, care le ține de foame și le vindecă bolile!... Pentru că pământul, de ziua mumei Geea, devine miraculos și le aduce noroc și sănătate tot anul ce urmează!

Geea se hrănește cu copiii ei morți, dar dă naștere ființelor noi, plantelor primăverii, holdelor noi, pruncilor și animalelor, căci pământul este leagănul care-i crește pe toți, primăverile! și leagănul care-i adoarme pe toți!...

Geea, ca o mumă roditoare, cu pielea albă de zăpadă, întinsă cu fața-n sus, cu cerul albastru deasupra ei: tot ce exista între pământ și cer sunt doar copiii zămisliți din dragostea lor!...

Iar odraslele ei o sărbătoareau azi, o preaslăveau, o adorau și-i urau sănătate și mulți ani, frumoasei lor mume!...

Pentru această sărbătoare, Geea se împodobise într-un voal alb ca de mireasă, își însăilase broderii din chiciură, cusute cu acul fin al gheții!...

Boabele fine ale ceții se condensaseră pe diferitele forme ale frunzelor, florilor și buruienilor uscate, pe colibele din lemn ori piatră ori pe gardurile de nuiele, sau chiar pe grămezile de bălegar din grajduri- toate deodată înfloriră brusc, acoperite cu flori de chiciură coborâte din stele!

Frunzele care mai rămaseră verzi în toiul iernii- ale cetinilor de brazi, molizi ori de vâsc- erau și ele tivite pe margini cu nesfârșite flori din promoroacă!...

Dar aceste flori de gheață, la răsărit, sub mângâierea primelor raze ale soarelui, se prefăcură în rouă, pierind ca niște năluciri cerești, după ce străluciseră în nesfârșite nanțe vii de curcubeie coborâte printre copacii pădurii! Si florile de chiciură fuseseră mai frumoase decât toate pietrele scumpe: acestea erau brățările pe care le purta în această dimineață, Geea!...

Căci bijuteriile chiciurei pieriseră repede!

Însă ochiul fermecat doar o clipită, nu le putu uita niciodată!...

Dar Geea se-mpodobise de sărbătoare încă din seara din ajun, când își schimbase pe rând straiele, ca o femeie care se privea și se farda în oglinda lunii!...

Probase mai întâi cămașă de noapte, o țesătură din ceață, ca un abur violaceu, ca o perdea de fum și nori pe care o dezbrăcă ți o lăsă pe pământ.

Colibele tribului, încetul cu încetul, se șterseră în pâcla violacee în care dispărură una căte una, încetul

cu încetul, pe nesimțite. Contururile stejarilor, ale colibelor, marginile fantomatice ale grajdurilor din care se mai auzeau doar mugetele animalelor domesticite, pieiră acoperite de marama ceții.

Repede însă, coborî noaptea! Totul se făcu cenușiu și nu se mai distinse numic, negura înghițind întâi partea dinspre răsărit a tribului, unde se scoborâse Soarele în lumea subpământeană a morților.

După care se așternuse un întuneric gros, de puteai să-l tai cu cuțitul de piatră!

Doar lupii se auziră urlând înspre pădure și răgetele înspăimântate ale bourilor din grajduri.

Oamenii ieșiră pentru a le păzi și le mai aruncară cu furcile de lemn câte o căpiță de fân, pentru a avea ce rumega peste noapte.

Bezna se înteți. Curând nu se mai distinse nimic în jur, mai departe decât o aruncătură de băț!

Doar lătratul rar al câinilor mai aminti că există viață în acest trib. Niciun opaiț de la vreo colibă nu mai răzbătu până la ochii vecinului său.

Geea ațipi o clipită.

Dar negura ce se coborâse peste lume nu ținu mult, căci înspre partea de miază-zi a tribului, cerul deveni fosforic: dincolo de nori se bănuia că se deschise ochiul hipnotic al zeiței nopții, Baset!

Luna se întrezărea ridicându-se deasupra tribului, după șuvițele gălbui ale cerului, ca niște burți de șerpi cu solzii de jad, ce păreau să se furișeze spre trib, cu jerbe șuierătoare în vântul noptatic care începu să adie.

Lumina nopții, însă, se înteți și colibele tribului părură acoperite cu zăbrele de zăpadă și cu pietrele lunii, de o luminozitate albastră-verzuie, învelite încă în ceață…

Dimineața se făcu mai frig și bolta se întrezări ca spuza sub cenușă, ceața se subție și se așeză broboadă de chiciură peste lume!

Iar luna se văzu mare și rumenă coborând înspre apus: zburase ca o pasăre Phoenix cu penele-i de cenușă și foc, întreaga noapte, pe după cețuri, coborând pe pământ, de parcă ar fi vrut să intre în cimitirul de sub Marele Stejar Sacru, în timp ce, la răsărit, se înălța deja Soarele roșietic, pe cerul aproape senin, violaceu!...

Norii de după astrul dimineții erau făuriți din rubine ce luaseră foc, niște ruguri plutitoare, ce-și împrăștiară pulberea de diamante roșii, dinspre răsărit, pe zăpada de pe crengi și pe jos!

Dar, astrul zilei se deschise deasupra stâncilor și neaua de pe tulpinile arborilor păru o dungă gălbie reflectată din ochii unei pisici sălbatice care pândea, clipind mereu, trimițând în valuri solare lumina spre pădure.

Încă din zori, ca să fie părtași la aceste frumuseți ale Mumei Geea, oamenii porniră în grupuri către pădure!...

Chiciura făcuse adevărate miracole: parcă dintr-o dată, brusc, bântuia primăvara, căci pădurea parcă înflorise în noaptea asta, în cascade de flori înghețate!

Până și pietrele de mormânt din cimitirul pe lângă care treceau, păreau acoperite de flori!

Și ziua aceasta era un dar vrăjit pe care-l făcea Muma Geea tuturor copiilor ei care se adunaseră să o slăvească!...

Pădurea se umplu de oameni, unii îmbrăcați în culorile soarelui, alții în culoarea cerului și a apelor!

Toți respirau aerul curat, degustau cu cornul de zimbru apa binefăcătoare de la izvorul sacru din pădure și mâncau argila vindecătoare de boli, mușcând din trupul Geei.

Această sărbătoare era de o puritate extremă, o zi a împăcării, a păcii și a curățeniei.

Oamenii mâncau doar câteva fructe uscate. Nu erau îngăduite băuturile alcoolice. Nici carnea ori peștele.

Oamenii nu aveau voie să facă rău niciunui animal în această zi, nici să mănânce din carnea acestora, azi nu aveau voie să pună capcane, să vâneze ori să pescuiască.

Trebuiau să asculte de sfaturile bătrânilor, mai ales a magicianului, căci era o zi a armoniei.

Hainele trebuiau să fie curate, mâinile, gura, întreg trupul erau spălate la izvorul sacru din pădure.

Tinerii sănătoși și viguroși făceau baie la cascada izvorului sacru, pe jumătate înghețat.

Apoi, oamenii săreau peste focurile de stejar ca să le fie arse toate necazurile, bolile, relele care mai rămăseseră după curățirea cu apă!...

Nu departe de izvorul considerat vindecător astăzi, cu puteri miraculoase, vindecătoare, din care oamenii umpleau coarnele de bouri și beau, se afla o statuie, cioplită de Izu, înfățișând-o pe Muma Geea, în chip de mamă care alăpta la sân un prunc, acesta reprezentând pământul, minunata planeta pe care viețuim.

Șarp, magicianul, în hlamida-i albastră, purtând Soarele pe spate- din cristale de sidef gălbui ce lucră în culori solare, deschise ceremonia sărbătorii pământului, declamând versuri tradiționale dedicate și adresate zeiței planetei, împodobită cu nenumărate lumânări colorate aprinse și cu ramuri verzi de vâsc:

,, O, Mumă printre stele,
De ziua ta îți cinstim spiritul și ființa
Te adorăm și îți urăm nesfârșiți ani!...
Celelalte planete sunt ostile și reci,
Sunt moarte, pustii și fără suflare de viață!...
În timp ce tu, Muma noastră,
Ești minunată, ești înflorită și plină de duhul frumuseții!

Noi te vom prețui și te vom iubi până la capătul timpului,

Și te vom păstra vie, roditoare și curată
Pentru noi toți și pentru copiii noștri!.."

Magicianul Șarp ridică un pahar sculptat din ametist violet pe care îl umplu cu apă din izvorul sacru, care avea astăzi, în chip magic, de ziua Geei, puteri tămăduitoare, și spuse:

-Acesta e sângele ce ne dă viață tuturor, sângele Geei: apa aceasta!

Beți și veți fi sănătoși tot anul! Astăzi, apa e magică! Luați apă sacră din izvorul acesta și stropiți animalele de acasă din grajdurile voastre ca să fie sănătoase și ele și să se înmulțească!...

Apoi, magicianul luă o mână de argilă neagră și spuse:

-În acest pumn de pământ stă trecutul nostru, ziua de azi și cea de mâine!... Ca să avem noroc și bunăstare, trebuie ca astăzi, după tradiție, să mâncăm din trupul Mumei noastre Geea!... Așa ne vom înfrăți cu toții: prin pământ!... Căci suntem toți copiii ei: oamenii, animalele, plantele, izvoarele, munții toți suntem frați cu Soarele și stelele!...

Iar eu vă îndemn astăzi să ascultați de sfaturile pe care ni le-au dat strămoșii, sfaturi transmise de la muma noastră Geea, ajunse prin negura trecutului până la noi: să respectați rânduiala și obiceiurile stabilite, să ascultați de cei bătrâni și să o respectați pe Muma noastră veșnic tânără!... Și vă mai îndemn să nu-i urmați pe cei care strică rânduielile străbune!...

Respirați aerul curat și veți simți în plămâni suflarea zeiței Geea și suflarea strămoșilor noștri care ne dau putere!...

Beți apă din izvorul sacru, căci această apă este sângele Geei care ne dă viață tuturor, la plante, la animale și la oameni!

Mâncați pământ! Mestecați din trupul sacru al Geei, din care ne hrănim întreaga viața!... Căci astfel o vom slăvi pe muma noastră pentru fiecare zi

pe care ne-o dăruiește pe acest minunat pământ! Și o mai slăvim pentru fiecare răsărit și apus de Soare sau de Lună, și pentru fiecare ceas din zi sau din noapte!

Îți mulțumim cu toții și te slăvim pe tine, Geea! spuse magicianul și toți repetară în cor, de răsună pădurea și se auzi în depărtări ecoul muntelui:

-Slavă ție, Geea!

Magicianul mai spuse:

-Ziua de azi trebuie să fie cea mai pură din tot anul, căci e ziua zeiței Geea!... Astăzi trebuie să se împace și să se îmbrățișeze dușmanii între ei, căci toți sunt fii ai Mumei Geea! Căci suntem cu toții frați între noi și copiii Geei!...Să nu ucidem în această zi nicio vietate, să nu mâncăm în această zi sacră nici animale, nici plante! Căci suntem frați și cu animalele și cu plantele! Toții suntem copii ai Geei!... Astăzi suntem frați cu stelele și cu Soarele care ne luminează viața!...Astăzi bem apă și mâncăm pământ!...

În pădurea împodobită și tivită cu flori de promoroacă, în apropierea izvorului sacru, a cărui apă azi e tămăduitoare, luă cuvântul și preotul Dapix, care arăta asemenea unui înțelept, cu părul și barba albe și fine ca firele de chiciură. Era firav, dar avea fruntea semeață și ochii senini.

Liniștit și sigur pe el, cuvântă:

-Te slăvim pe tine, Geea, cea mai frumoasă între planete, locuința noastră din timpul vieții!...Te slăvim pe tine, Geea, cea mai primitoare, mângâietoare dintre planete!...

Astăzi parcă am fi în luna lui Phoenix, când întreaga natură renaște ca din cenușă și când crengile sunt grele de flori! Acum însă, e luna Geea cu flori de gheață ca niște clopoței, ori ca niște steluțe, ca niște discuri, ori alungite precum acele, ori scobite precum niște cupe, ori ca un mănunchi de raze, ori zimțate, cu forme nemaivăzute vreodată pe acest pământ:

toate aceste flori sunt darurile pe care ni le face Geea de ziua ei!...

Parcă suntem în luna lui Phoenix, când salcâmii vor fi cu crengile îngreunate de flori!

Iar în locul unde erau frunzele acum căzute, au crescut minunate steluțe luminoase!...

Te slăvim pe tine, astăzi, Geea!

La toți le dai viață!...

Pe toți îi duci în popasul morții, pentru a reînvia!...

Izvorul vieții este nesecat. Izvorul morții, care ne împrospătează, este nesecat!...

Izvorul hranei cu care-ți crești copiii e nesecat!

Izvorul frumuseților tale, în toate anotimpurile, e nesecat!...

Tu Geea, chiar dacă ai fi lovită de o stea căzătoare și ai fi rănită, tu știi să te vindeci singură și să ne asiguri întotdeauna hrana și apa necesare traiului nostru!...

Tu te încălzești primăvara, la soare, Geea, ca să- ți arăm și să-ți semănăm trupul roditor!

Tu știi să-ți mențiii căldura ca să se coacă holdele!...

Tu știi să ne dai recolte coapte și aromitoare, din cornul abundenței toamna și știi să-ți răcești trupul iarna și să-ți curățești apele și aerul ca să fim sănătoși!...

Tu știi să-ți îmbraci diferite și multe straie de sărbătoare, Geea: straie verzi, ori bătute de flori, sau să te învșmântezi în frunzele galbene și roșii ale toamnelor, sau să porți straie din flori de promoroacă! Te slăvim pe tine Geea, te sărbătorim și îți urăm mulți ani, să ai grijă de viețile noastre, precum și noi avem grijă de tine, Geea!...

Această zi de sărbătoare a zeiței Geea este o zi a împăcării, a prieteniei și a frăției între toți fiii Geei, și nimeni nu are voie să poarte vrăjmășie.

Bostes veni la sărbătoarea Geei îmbrăcat ca un satir, având pe cap o piele de țap negru, cu coarne. Purta arc și tolbă cu săgeți cu vârful de metal și un corn

de bour la brâu. Ochii lui păreau două săgeți aprinse, fulgerându-l pe Igu, ce întoarse capul cârlionțat într-o parte, sfios.

Bostes păru mai degrabă un sclav credincios al preotului Dapix, care-l salvase de la moarte când îi spusese că sufletul lui nu se afla în lupul cenușiu răpus de Igu.

Bostes luă și el cuvântul ca să slăvească planeta pe care viețuiau:

-Te slăvesc pe tine, Geea, pentru animalele pe care mi le dăruiești la vânătoare, pe care mi le scoți înaintea săgeții: capre, mistreți, bouri, urși, cerbi! Le urmăresc cu îndârjire pe toate și le capturez!

Îți mulțumesc și te slăvesc pe tine, Geea, pentru femeia pe care mi-ai dat-o și pe care am cucerit-o prin luptă dreaptă! Și pentru viața care crește în ea, pentru copilul care se va naște și pe care îl voi îngriji și îl voi apăra cu prețul vieții! Căci, așa cum vânez fiarele, voi urmări și voi vâna pe dușmanii mei!...

Căci nu voi putea pierde femeia pe care am capturat-o prin luptă și copilul care se va naște din ea, decât dacă, mai întâi îmi pierd eu viața!...

Slăvită să fii, Mumă a tuturor, Geea! Îți mulțumesc pentru fiecare zi a vieții pe care ne-o dăruiești, cu toate frumusețile și roadele pe care ni le dai! Îți mulțumesc pentru copiii pe care ni-i dăruiești!

Bostes privi pântecele bombat al soției sale, Nenufar, care stătea alături de el, îmbujorată.

Igu, cel frumos ca o femeie, avea părul cârlionțat, ca razele soarelui la apus, obrajii rumeni și sfioși și ochii hulpavi, de lup, cu care-o privea pe Nenufar. În fața statuii Mumei, împodobite de sărbătoare, cu lumânări colorate aprinse și coroniță de vâsc, Igu cuvântă viclean:

-Te slăvesc, Geea, de ziua ta și îți urez ani fără sfârșit!...

Îți mulțumesc, Geea, pentru frumusețea zăpezii și a nopților cu lună și pentru stelele pe care ne îngădui

să le privim și pentru căldura și lumina Soarelui care acum răsare!..

Îți mulțumesc Geea pentru că ne-ai înzestrat cu suflete!... Dacă unii vânează cu îndârjire trupuri, sufletele, umbrele, visele celor mai frumoase femei vin la mine!.. Tot ce e divin, ceea ce nu se poate vâna cu săgeata și captura cu cuțitul de piatră ori cu pumnul păros…vine spre mine!...

În acest moment, Bostes îl străpunse pu privirea de parcă l-ar fi lovit în frunte cu pumnul ,,păros". Igu încremeni de propria-i îndrăzneală, și, deși știa că nu e voie să se certe la sărbătoarea Geei sau să se lupte, nu mai putu să îngaime nimic și se înroși ca o fată mare.

Numai o ocheadă ascunsă, de simpatie și aprobare, ce semăna cu o promisiune din partea lui Nenufar, îl făcu să-și mai revină. Înfiorătorul și ,,părosul" Bostes nu băgă de seamă. Nenufar își privi pântecul și apoi, cu mare drag pe Igu. Acesta se gândi că ,,viața" care creștea în ea, s-ar putea totuși să fi fost ,,semănată" de el în noaptea în care ,,se înțelesese" cu Nenufar ca ea să-l favorizeze în lupta ce va avea loc la cornul abundenței, cu învoială ca el să-i returneze umbra pe care i-o răpise în acea noapte cu lună plină… Nenufar îl biciuise fără milă pe Bostes, cu capătul de piatră al biciului, îl șfichiuise până la sânge! Bostes, plin de răni, numai carne vie, o câștigase totuși, pe Nenufar! Ea nu avea nicio vină!

Dar acea privire, mai întâi spre pântec și apoi, zîmbind, cu ochii larg deschiși și mângîietori ca o mare promisiune pentru viitor, îi rămăsese în minte, lui Igu, de neuitat!...

La sărbătoarea Geei, Nenufar era îmbrăcată toată în alb și părea că plutește ușor ca un fulg de zăpadă. Avea fața prelungă și părul arămiu, pieptănat, atârnându-i într-o parte. Fu de o moliciune de parcă visa mereu cu ochii întredeschiși. Avea șoldurile pline, ca și sânii. Iar burta îi era la gură, deși mai avea câteva

luni pânâ năștea. Privirea de pisică sălbatică îi sclipea șerpește, pândind, mereu atentă, deși se prefăcea nepăsătoare. Poate numai ochii care-i scânteiau mai puternic atunci când îl măsurase pieziș pe Igu o dăduse de gol.

Și Izu, pietrarul, o slăvi pe Muma Geea:

-Numai mâinile de zeiță pot ciopli aceste frumusețI de o clipă, Geea! Zăpada ta e mai frumoasă ca fildeșul sculptat!...Mâinile de om nu pot însăila pânza de păianjen a voalului fin de chiciură, cu florile neîntrecute și formele nepământene, colorate de buchete de curcubee!...

Geea, tu ești ca o mireasă în rochia-ți din chiciură și nea!...

Iar cerul albastru parcă dansează cu tine și te învârtește de fericire și te posedă, astfel ca să dai naștere în primăvară pomilor înfloriți, cerealelor și legumelor care vor răsări!...

Purificarea se făcea nu numai prin aer, apă, foc, post și împăcare, dar și prin sacrificiu și durere.

-Eu, mai spuse la sfârșitul cuvântărilor magicianul Șarp, voi pune mâinile pe capetele celor care au făcut fapte rele, ca să iau asupra mea toate nenorocirile și să vă purific!... Apoi, puteți vărsa câte o picătură din sângele vostru pe trupul alb al Geei drept sacrificiu, ca recolta ce va fi anul acesta să fie bogată!...Căci numai prin durere și jertfă ne putem purifica!...

Magicianul Șarp își crestă brațul și lăsă să curgă câteva picături de sânge, ofrandă pe zăpada pură, apoi își spălă mâinile în izvorul sacru, după care le așeza pe creștetul fiecărui doritor de curățire. Astfel trecură pe rând Bostes, Nenufar, Igu și mulți alții, în afară de preotul Dapix, care era împotriva acestui ritual și voia să-i îndepărteze pe oameni de durere și sacrificii!....

În diferite colțuri ale pădurii oamenii fie se îmbăiau, fie săreau peste focuri, în timp ce alții se autofla-

gelau, se biciuiau singuri sau se lăsau ciomăgiți de alții până la sânge, pentru a se purifica prin durere, iar alții își crestară mâinile sau picioarele cu cuțitul de piatră pentru a-și picura sângele peste straiele albe ale Geei, în semn de respect pentru zeiță…

Nenufar îl văzu pe Igu care se lăsă biciuit până la sînge de un alt flăcău, și se întristă. Voia Igu să șteargă păcatul dintre ei, voia să-l uite, voia ca ceea ce se întâmplase între ei să nu mai existe, să fie ca și când nimic nu s-ar fi petrecut? sau se lăsa biciuit pentru că nu putea să uite, nu putea să se elibereze de tirania acestei iubiri care-l sufoca, pe care n-o putea stăpâni?... Doar zeița Baset putea să știe!...

Aproape pretutindeni zăpada se înroșise de sângele de jertfă al oamenilor… Pădurea întreagă deveni sacră: un imens sanctuar de sacrificiu al zeiței Geea, în care curgea sângele copiilor ei, în semn de adorație...

Soarele care se ridica printre crengile arborilor făcu să se topească chiciura peste zăpada roșie, de parcă ploua cu lacrimi de sânge!...

Oamenii, în această zi sacră a minunatei planete pe care trăiau, fuseră ca frații! Și parcă se bucuraseră împreună cu ei și spiritele strămoșilor care ieșiseră din pământul Geei, amintindu-și de viață și plănuind să se întoarcă în vreun prunc ce avea să se nască în curând în tribul artacilor.

Vulturii, care începuseră să clocească, speriați de larma oamenilor, se înălțară din cuiburile lor aflate pe vârfurile stejarilor, rotindu-se cu aripile larg deschise deasupra statuii din piatră a zeiței Geea, împodobită cu lumânări aprinse, colorate, în apropierea izvorului sacru, deasupra pădurii și a Marelui Stejar Secular Sacru, de lângă cimitirul tribului artacilor și deasupra templului magicianului Șarp și a noului Templu al Soarelui, înălțat de curând de preotul Dapix… Vulturii se roteau, așa cum se rotesc sufletele

oamenilor trecând prin viață și moarte, înălțându-se tot mai sus, înspre Soare...

CAPITOLUL X-

O S T A R E

După ce natura a trecut prin moarte în timpul iernii, în luna a treia a anului, Ostare, după cântarul egal al zilei cu noaptea, se celebrează una dintre cele mai mari sărbători din roata anului, reînvierea naturii, patronată de zeița Ostare… după perioada trecerii prin noaptile lungi și înghețate…

Dis-de-dimineață, în fiecare colibă se împodobea un brăduț. Acesta simboliza întreaga existență: rădăcina, căci era scos din pământ cu rădăcină, însemna baza vieții, strămoșii cu tradițiile și înțelepciunea pe care o lăsaseră în lume, pentru îndrumarea următoarelor generații; tulpina, reprezentând timpul și spectacolul vieții de după naștere; iar coroana bradului era latura spirituală a existenței.

În brăduțul veșnic verde se agață ouă crude, mai mici sau mai mari,de la diferite păsări ori reptile și pungi cu semințe de toate felurile în care dăinuia spiritul plantelor respective.

Oul este punctul de pornire al vieții. Unii cred că întreaga lume s-a ivit dintr-un ou: universul cu stele, planete, ape și munți, ieșiră dintr-un ou primordial al începuturilor!...

În brăduții împodobiți din colibe, erau ouă de șarpe, ouă de vulturi, de corbi, de hereți, adunate din cuiburile de prin arborii pădurii, din scorburi ori din văgăunile pământului, dar și de la păsările de prin ogradă.

Unii credeau că și soarele, după echinocțiul de iarnă, se ivea dintr-un ou, deoarece seamăna cu un puișor ieșit din gălbenuș, în timp ce bolta cerului cu nori a ieșit din albuș. Pasărea care l-a clocit, își hrănește

și-și îngrijește puiul, și de aceea Soarele crește repede în putere după solstițiul iernii!...

Semințele din pungile atârnate în brăduți provin din organele genitale ale plantelor și animalelor și din ele pornește un nou ciclu de viață. Aceste semințe, care păstrează scânteia de viață și spiritul plantelor din anul trecut sunt de orz, ovăz, mei, dovleac, roșii, morcovi, dar și sâmburii fructelor! Cum trebuiau aduse și animale sacre prin fecunditatea și fertilitatea lor, care se acuplau în această perioadă, la această sărbătoare erau aduși iepuri și șoareci!...

În această zi, a echinocțiului de primăvară, când puterea zilei și a luminii inclina balanța înspre căldură și lumină, oamenii se uitau la astrul zilei și-i mulțumeau în rugăciuni:

Dragul nostru fiu și prieten, Soare!

Noi te-am ajutat să te naști, când trona imperiul nopții și al iernii, când trăsneau pietrele de ger, la solstițiu! Atunci am cărat din pădure Stejarul Sacru, trăsnit si insemnat de zeul Thor, cu feciorii tribului, cu săniile de lemn trase de cai domesticiți, pentru a-l arde întreaga noapte, ca tu sa te încălzești și să prinzi putere și strălucire de mic și să te naști! Am dat drumul la vale, de pe stânci, roților de lemn aprinse și guguloaielor din paie, în flăcări, care s-au rostogolit in vale, ca să te invățăm să mergi pe bolta cerului, să faci primii pași; ba, intreaga iarnă am aprins candele inspre răsărit, ca sa te incurajăm și să capeți strălucire din ce în ce mai mare!

Te mai rugăm încă o dată să ne ierți că nu te-am putut întâmpina cu făclii aprinse și nu te-am salutat cu respect ca în toți anii trecuți, din pricina viscolului și a furtunilor de zăpadă de la solstițiul iernii, când magicianul nu a putut urca stânca , iar pe Bostes l-au încolțit lupii și nu a putut ajunge la tine!...

Și te mai rugăm încă o dată să ne ierți că nu te-am putut moși atunci, și te-ai născut singur! Ai venit în

lume ca să ne ajuti, să ne încălzești pământul ca să-l arăm și să-l semănăm!...

În curând fetele și femeile vor purta coronițe din flori și se vor înveșmânta în straie din scoarță de copac, tivite cu crenguțe înflorite și vor cânta și vor dansa, și se vor veseli cu ceilalți tribali în padurea Lethea, ca să-ți mulțumească pentru acest mare și unic dar, pe care ni-l faci la toți pe pământ: o nouă primăvară pe această minunată și primitoare planetă, un nou anotimp înflorit pe care ni-l dăruiești ca să-l trăim!…

Toate acestea se petreceau ziua.

Dar și oamenii contribuiau în mare măsură, în această noapte sacră, la procesul de germinație al universului!

Unele femei se îmbrăcau în piei de lupoaice, în timpul orgiei sacre din acea noapte în care era venerată zeița fatală a iubirii, Ostare.

Semințele bărbătești, care contribuiau la răsăritul pe mai departe al vieții pe pământ, trebuiau semănate în brazdele trupurilor de femeie, ca într-un pământ roditor!...

Și toți aveau această datorie sacră!...

Magicianul strângea darurile pe care le primeau femeile -pietre scumpe, straie, alimente, oi și bouri de sacrificiu -pe care le folosea pentru întreținerea templului.

Slujitorii lui pregătiseră butoaiele cu vinul dragostei: în băuturile alcoolice, amestecară fructe de tot felul, tocate, plante frumos mirositoare. Se sacrificau animale pentru această sărbătoare! De asemenea, magicianul Șarp aduse muzicanți cu cimpoaie, lăute, fluiere și tobe.

Se practica orgia sacră, la care luau parte femei și bărbați, adesea mascați, din triburile învecinate.

Patroana spirituală a acestei sărbători, a cărei statuie cioplită de Izu, împodobită cu buchete de flori și lumânări colorate aprinse, era zeița Ostare, venerată

ca zee a trezirii din moarte a naturii și a germinației universale!

.

Fecioarele din trib și femeile se străduiau din răsputeri să rămână însărcinate! Acesta era un semn de rodire a recoltelor ce vor urma, a rodirii pomilor, a înmulțirii animalelor și oamenilor…

La aceste serbări, cu ajutorul zeiței Ostare, rămâneau însărcinate și unele femei considerate sterpe. Acestea aduseseră ofrande zeiței și se rugaseră fierbinte să nu fie alungate din trib, datorită infertilității lor! Acestea, după obicei, erau surghiunite, la porunca magicianului, care le găsea totdeauna vinovate atunci când era secetă, foamete, molimă ori inundație.

In schimb, femeile care nășteau mai mulți gemeni erau adorate!...

Copiii care se nășteau chiar de această sărbătoare sacră erau considerați copiii zeiței Ostare și erau foarte respectați și ajutați, având un rang social mai înalt decât copiii obișnuiți!

Cam de la vârsta de doisprezece ani, aveau parte de ceea ce se chemau ,,căsătorii sacre", adică băieții se ,,căsătoreau" cu zeița Ostare, prin ceremoniale oficiate de magicianul Șarp, iar fetițele cu zeul Tamuz. După ce slujeau templului magicianului

Șarp o perioadă de cinci-zece ani, primeau dotă, pământuri, animale și aveau voie să se căsătorească în trib și să aibă proprii lor copii…

La această orgie a fertilității participau, în mod indirect, și bătrânii și copiii: în această noapte sacră trebuiau să meargă cu toții pe ogoare și aruncau semințele de cereale, de zarzavaturi, pe pământul pregătit, arat cu plugul de stejar, astfel ca germinația să înceapă, ajutată și de creșterea lunii…

Întotdeauna, în urma acestei sărbătoriri a spiritului rodirii, dimineața rămâneau cîțiva bărbați morți ori răniți, înjunghiați de cei geloși, și uneori chiar fe-

mei gherănite și sfâșiate ca de fiare sălbatice și uneori ucise…Aceste victime erau jertfele închinate zeiței Ostare, recunoscută atât prin dragostea, dar și prin cruzimea ei!... Alte victime reușeau să ajungă în colibele lor înainte de răsăritul Stelei Câinelui, ca să-și oblojească rănile, fericite că au contribuit la rodnicia pământului, animalelor și plantelor din acel an și au scăpat cu viață.

Bostes hotărî că va merge la sărbătoarea zeiței Ostare, pentru a o venera! Dar va fi atent să-și păzească comoara, pe Nenufar, care era însărcinată, și care trebuia să dea rod! Voia binecuvântarea zeiței fertilității, ca pruncul să se nască sănătos și să aibă o soartă de biruitor. Deși era interzis prin tradiție ca participanții să meargă înarmați la această sărbătoare, totuși, își ascunsese un cuțit, în pielea de urs cu care era îmbrăcat. Nenufar, cu pântecul până la gură, trebuia să dea viață fiului lor în mai puțin de o lună…

După tradiție, dacă unele fete nu voiau să ia parte la această sărbătoare a fertilității, erau aduse cu forța de flăcăii tribului, asta numai dacă erau găsite prin ascunzișurile în care erau tăinuite de părinții lor.

Uneori erau târâte chiar și fetițe dintre cele mai tinere, care nu odată erau găsite dimineața violate sălbatic de către mascați și uneori chiar moarte în pădure.

Erau înmormântate cu ceremonial de către slujitorii lui Șarp și considerate jertfte sacre ale zeiței Ostare! Nu era nimeni răspunzător pentru aceste fapte, nimeni vinovat, căci se considera că tot ce se întâmpla la această orgie era din voința zeiței!

Deși pe parcursul întregului an regulile tribului erau stricte, totuși , de vreo două-trei ori, mai ales de reînvierea naturii, dar și în ziua cea mai luminoasă și mai mare a anului, atunci când oamenii se adună îmbrăcați în flori și scoarță de copaci, în apropierea Marelui Stejar Sacru în care sălășluiesc sufletele stră-

bunilor, oamenii parcă coborau cu mii de ani în urmă în timp, dedându-se orgiilor, sfărmând și disprețuind toate poprelile.

Dar, în afară de aceste sărbători, întreg anul, femeile respectau cu cea mai mare strictețe tot felul de reguli impuse pentru ca recoltele să fie bogate, iar vînatul și pescuitul îndestulătoare!... Se considera că din pricina necredinței femeilor de acasă recoltele erau proaste, animalele la vînătoare îi răneau pe bărbații lor ori soțul înșelat era mușcat de șarpe ori barca îi era răsturnată de furtună. De aceea, nu de puține ori, bărbații se întorceau acasă și le pedepseau cu asprime ori chiar le ucideau, chiar dacă pricina acestor vinovății era, în mare parte, închipuită.

In așteptarea începerii ceremoniei sacre care era deschisă și organizată în fiecare an la templul magicianului Șarp, femeile și bărbații respectau obiceiul de a-și dărui amulete, pandantive protectoare din pietre scumpe ori simple pietre vopsite, ori cioplite din lemn, reprezentând speranța primăverii...

Aceste amulete fuseseră ,,sacralizate" prin iluminarea lor de către Soare în prima zi a anului, după solstițiul iernii, cînd Soarele, care se născuse singur, nemoșit, dar adusese din nou speranța în trib, prin însuși faptul că răsărise și prelungise prin aceasta viața pe pământ cu încă un an. Acum, amuletele erau prinse cu șnururi albe și roșii împletite, asta însemnând zăpada și soarele, războiul dintre iarnă și primăvară, speranța și răceala eșecului.

Un bărbat mascat se apropie și-i prinse în piept lui Nenufar un mărtișor cu o minusculă figurină din lemn vopsit, ce o reprezenta pe zeița Ostare, goală. Obiceiul era că nimeni nu le putea refuza, dar Bostes se mânie și simți cu o intuiție specială că nimeni altul n-ar fi avut îndrăzneala aceasta, în afară de dușmanul lui de moarte, Igu, care trebuie să se fi ascuns sub capul din piele de cerb. Mai observă că nu era singur,

ci cu încă doi mascați în fiare sălbatice. Aceste amulete erau dăruite în toată luna Ostare, în așteptarea primăverii, dar o amuletă dăruită în seara de sabat a zeiței Ostare căpăta alte semnificații, intenții mult mai adânci ce-l răscoliră pe Bostes, care abia se putu abține să nu sară la gâtul rivalului, care se-ndepărtă repede, de parcă ar fi fost doar în trecere, întâmplător acolo…După sfârșitul lunii lui Ostare, aceste amulete arau atârnate în pomii înfloriți, ca să aducă rod bogat tuturor recoltelor din acel an.

Zeița Ostare, care trebuia venerată în noaptea aceasta, are statuia din piatră, cioplită de meșterul Izu, în dosul templului magicianului. Acolo era o poiană, lângă pădurea de stejari, frasini și de salcâmi. Zeița era sculptată goală, ținând un șarpe într-o mână și mângâind un leu, în două picioare, cu cealaltă. La picioarele acesteia fiind adunate o grămadă de cranii cioplite din piatră ori chiar adevărate, ale oamenilor care-și pierduseră viața în orgiile sacre din nopțile în care fusese venerată zeița în anii trecuți.

Căci, în aceste nopți, singura regulă care era respectată era aceea că nu se respectă nicio regulă.

Frunzele toamnei și vântul rece al iernii bătuseră aceste ticve sculptate ori adevărate, trofee ale nemiloasei zeități…

Cu o lună înaintea orgiei primăverii, a orgiei plantelor care trebuiau să germineze, să încolțească și să înflorească, a orgiei animalelor, care trebuiau să se împerecheze și să se înmulțească, dar și a oamenilor, magicianul le impusese abstinență: trebuiau să se abțină de la plăceri trupești, să nu mănânce carne, să nu bea băuturi alcoolice; chiar animalele domestice de sex opus, care se împerecheau în această perioadă-câini, pisici, capre, oi trebuiau să stea separat în grajduri, ca să-și păstreze vigoarea pentru această noapte sacră, în care era o datorie să se respecte legea germinației universale și trebuiau să contribuie cu toții la aceasta, plante, animale și oameni!

La această sărbătoare veneau și străini din alte triburi, în timp ce unii bărbații din acest trib plecau înspre alte ținuturi învecinate. Femeile făceau prostituție sacră, cele care primeau daruri, pietre scumpe, blănuri, animale de sacrificiu, butoaie cu vin și altele, le dăruiau zeiței, pentru a le administra magicianul Șarp, pentru organizarea festivității.

Unii dintre bărbați se înțelegeau dinainte să facă schimb de femei, dar, cu toate acestea se iscau încăierări și chiar omoruri pentru cele mai frumoase dintre acestea. Cei care nu participau la venerarea zeiței aveau datoria ca, în acea noapte, în colibele lor, bărbații să-și însămânțeze femeile, să contribuie la regenerarea vieții și a naturii!...în timp ce bătrânii și copiii semănau întreaga noapte, aruncau semințele sub brazde și sub stele!

Sărbătoarea zeiței Ostare începea noaptea în momentul apariției Luceafărului de seară, adică atunci când răsărea planeta Venus!...Se spunea că zeița, deși era amantă a zeilor și a oamenilor deopotrivă, era mereu virgină, deoarece se scălda într-un lac sacru, după care, de fiecare dată își recăpăta virginitatea.

Legenda zeiței Ostare spunea că, pentru favorurile sexuale oferite, zeița era neînduplecată și animalele își pierdeau vigoarea și cădeau în capcanele întinse de oameni, iar unii dintre oameni mureau trăind o iubire fatală alături în această noapte.

Mitul zeiței Ostare era repovestit de magicianul Șarp, în fiecare an, la lumina torțelor, sub luna nouă, în fața statuii dezgolite, pe care pâlpâiau lumânări colorate, la răsăritul planetei Venus, în fața mulțimilor de oameni, care stăteau pe fânul uscat presărat anume pentru a se face dragoste, în sunete de fluiere și lăute, printre butoaiele cu băutură:

-Zeița Ostare a bătut la porțile subpământene, ca să intre în lumea morților, să-și caute iubitul, pe zeul Tamuz, care murise din pricina dragostei ei. Zeița

s-a apropiat de porțile lumii întunecate amenințând paznicul:

,,De nu deschizi,
Voi sparge ușa,
Voi forța încuietorile,
Voi trezi morții să-i mănânce pe cei vii,
Iar morții îi vor copleși ca număr
Pe cei vii,
Și așa se va sfârși întreaga lume!"…

Paznicul îngrozit îi deschise, dar, după fiecare poartă, zeița își leapădă câte un obiect de îmbrăcăminte și astfel, după cea de a șaptea poartă, rămase goală. Regina lumii subpământene o închise în temniță și aruncă multe boli asupra ei! Activitatea sexuală de pe pământ fusese întreruptă. Dar ceilalți zeii îi dăruiră apa vieții și zeița subpământeană, neavând încotro i-o dădu lui Ostare, care o bău și se întoarse prin cele șapte porți, îmbrăcându-și una câte una, straiele dezbrăcate. Iar când ajunse din nou în lume, sub soare, activitatea sexuală de pe pământ reîncepu: așa apăruse din nou primăvara și pe toată planeta începuse din nou germinația!…

Timpul în care se reîntorcea zeița în fiecare an, spune magicianul Șarp, este chiar acum, după echinocțiul de primăvară!... Chiar acum, în aceste clipe se întoarce zeița Ostare printre noi, iată, acum când răsare planeta Venus...

Acum chiar, este semnul începerii sărbătorii de întâmpinare și de venerare a zeiței, de revenire a vieții pe pământ!

Ridicați toți cornul de zimbru cu vin amestecat cu fructe, băutura iubirii!... si beți în cinstea zeiței Ostare care se întoarce acum printre noi, și începeți petrecerea din această noapte sacră!...

În sunete de cimpoaie, fluiere și tobe, butoaiele din stejar, cu vin și bere, păstrate de Șarp în pivnițe, anume pentru această sărbătoare, fuseseră desfăcute

de îngrijitorii templului, care scoaseră cepurile, făcând să curgă băutura.

Lumea începu să danseze, să chiuie de bucurie în fața statuii zeiței Ostare, împodobită cu flori de primăvară, ghiocei, zambile și toporași și cu o constelație de lumânări așezate pe trupul gol al zeiței, pe lupul din piatră de care se sprijinea…

Bărbații și femeile încinseră jocul în jurul focului de stejar, ce lumina frumoasa și lasciva statuie ce o reprezenta pe Ostare goală, cu sânii rotunzi și plini și cu sexul proeminent și mereu virgin. Femeile, pe măsură ce dansau, își dezgoleau, ca și zeița, straiele, pe care le zvârleau care încotro, în muzică, iar dansul era tot mai dezmățat, până când trupurile se dezgoliseră complet și se dezlănțuiseră în răcnete de plăcere.

Focul de lângă statuia zeiței Ostare lâncezea, se stingea încetul cu încetul, lăsând să mocnească numai tăciunii...

Bărbații aduseră tot felul de daruri. Cele mai frumoase femei primiră pietre scumpe, iar ele erau obligate să nu-i refuze, mergeau cu ei în camerele ori grajdurile templului.

Dar mulțimea era prea mare! Cei mai mulți aduseră animale mici de sacrificiu, iepuri, fazani, păsări de curte sau chiar o traistă cu cereale din anul trecut. Cei mai mulți, neîncăpând în camerele templului ori în grajduri, rămaseră pe câmpul cu fân uscat și, sub luna nouă ce lumina ca un corn de jad și, sub lumina blîndă a Luceafărului de seară, femeile și bărbații se împerecheau precum șerpii, șuierând, icnind și răcnind. Se auziră doar urletele dorințelor dezlănțuite, țipetele fecioarelor deflorate, răgnete ce se înălțară până la ceruri, care binecuvântară și slăviră revenirea pe pământ a zeiței Ostare și reînceperea activității sexuale, regeneratoare ce revitaliza întregul trib.

Parcă întreaga lume se reîntorcea în prima zi a facerii, a însămânțării, a împerecherii luminii cu hăul întunecat primordial. Oameni mascați, îmbrăcați în

piei de animale sălbatice, cu capete de fiare, cu coarne, tăbărâră și se împreunară cu femeile tăvălite pe jos, îmbătate de vinul iubirii amestecat cu fructe. Oamenii cu cap de lupi, de cerbi, de tauri ori țapi erau viguroși, iar femeile răcneau de plăcere și de durere. Forțele vitale ale oamenilor și ale întregului Univers se extindeau parcă la nesfârșit! Femeile și bărbații mugeau de plăcere. Din când în când se duceau la butoaie, își umpleau coarnele de bour și sărutau picioarele zeiței Ostare, în semn de venerație!

În noaptea aceasta se întorcea pofta de viață, așa cum începe iarba să răsara, așa cum iese șarpele ori pasărea dintr-un ou. Răcnetele primare arătau o dorință aprigă de viață. Visele se împlineau! Zeița sexualității dăruia în această noapte plăcerile divine pe care le trăiau doar zeii! Era darul lui Ostare către oamenii de pe această planetă!

Oamenii trăiau una din nopțile zeilor!... Oamenilor le era permis orice, aveau voie să încerce a-și împlini orice vis, orice dorință, fiecare bărbat să facă amor cu orice femeie pe care și-o dorise în taină, și invers, fiecare femeie să alerge spre bărbatul pe care și-l dorise în secret.

Bostes și Nenufar stăteau, îmbătați de vinul dragostei pe care îl sorbeau din cornul de bour, întinși pe fânul sublunar din poiană și priveau astrul nopții! Pâlcuri pâlcuri de perechi cu țipetele și chicotelile lor desfrânate, invocaseră parcă o forță oarbă ce-i cuprinsese pe toți. Toți acționau după dorințele și instinctele lor! Un haos primordial îi cuprinse pe toți. Era o luptă, un război între forțele primare, elementare, care-i stăpâneau pe toți și conștiința care acum era învinsă și abia mai licărea într-un ungher al minții.

Deghizarea unor oameni în piei de animale, purtând coarne și cozi, le permitea să treacă hotarul de la om la fiară și să încalce toate legile, să treacă granița

de la real la închipuire și la împlinirea tuturor dorințelor tainice din subconștient, căci totul era permis la sărbătoarea zeiței Ostare, chiar și trecerea în ținutul morții: acestea fiind jertfele pe care le cerea zeița, despre care se știa că e crudă și lipsită de milă!

Căci totul avea un preț! Iar în noaptea de pomină se auzeau nu numai urlete și gemete de plăcere, dar și de moarte!...În iureșul și vacarmul general, Nenufar percepu un cântec de cucuvea, asemănător cu semnalul pe care i-l adresa Igu, ei, în nopțile când se întâlneau. Nenufar tresări, oftând.

Dar, mereu ager și atent, Bostes băgă de seamă tresărirea ei și privi iscoditor. Se ridică în picioare și i se păru că vede umbre care se furișară după tulpinile copacilor de la marginea luminișului în care stăteau. Bostes căută cuțitul de jad și-l puse la îndemână într-un buzunar. Se prefăcu a fi băut și că se clătina pe picioare. Își turnă iarăși vin în cornul de zimbru și îi duse cornul la gura lui și al lui Nenufar, care râse îngândurată.

Bostes ridică ochii spre cer și văzu cu claritate în noapte constelația care semăna cu un om sau cu un zeu ce ținea în mână un vas din care curgea apă de stele! Se gândi că probabil vor fi inundate colibele tribului în primavara aceasta…

Bostes își dăduse obolul de sămânță vitală, luând parte activ la proliferarea vieții din tribul lor, însămânțând-o pe Nut, o femeie bălană din tribul lor, despre care se spunea că e stearpă și va fi alungată dacă nu rămânea grea nici la sărbătoarea zeiței Ostare... Și asta se întâmplase chiar sub ochii lui Nenufar care înțelesese deznădejdea lui Nut care umbla rătăcită și despletită, căutând un bărbat...

Cu siguranță că dușmanii lui se bizuiau pe faptul că atingerea unei femei îl moleșise și-l făcuse să-și piardă vigilența, amețit fiind și de băutură...

Bostes privi cu coada ochiului și văzu că într-adevăr trei umbre mascate, purtând pe cap piei de țap,

de lup și de șacal, se năpustiră nu asupra lui, ci asupra lui Nut, la numai câțiva pași depărtare. Cel mascat în țap o luă pe Nut în brațe și fugi cu ea. Războinicul îi sări înainte și, cu o lovitură de ghioagă în botul de țap, îl doborî la pământ, scăpând-o pe Nut. Totuși, unul din ceilalți doi, lupul, îl trăsni pe Bostes în ceafă cu o măciucă. În cădere, acesta mai zări, amețit, că, cel de al treilea, cu mască de șacal, se repezi și o înșfăcă pe Nenufar, de unde sta jos chircită de frică și o luă în brațe, încercând să se piardă prin mulțime, în noapte, cu prada.

Bostes scoase cuțitul subțire de jad și, cu îndemânare îl aruncă spre răpitor, cam de la zece pași depărtare. I-l înfipse în pulpa piciorului drept. Răpitorul, șchiopătând, se opri să-și scoată tăișul, dar Bostes era în spatele lui, i-l smulse și i-l implântă din nou, în spate. Nenufar țipă de se auzi în noapte, ca un urlet de moarte, deznădăjduită. Bostes o luă în brațe și plecă cu ea spre coliba din cătun. Nu mai era mult până răsărea Steaua Câinelui și se sfârșea această noapte. Bostes nu-i descoperise masca celui ce o răpise , dar înțelese cine era acesta, din țipătul disperat al lui Nenufar, când îl străpunsese. N-o întrebă nimic pe Nenufar, care plângea în hohote în brațele lui.

Bostes își apărase comoara, femeia și viitorul său copil, și se întorcea acasă victorios. Dar, faptul că-l omorâse pe atacator nu îl bucura foarte mult, deoarece știa că acest rival, care-l urmărise mereu și mereu cu îndârjire în viață, îl va urmări și în moarte. Iar pe celălalt tărâm era mai greu să se lupte cu el, Bostes neavând arme eficace de luptă cu spiritele dușmanilor lui!...Va trebui ca, de acum înainte, Bostes să fie atent la fantome, la spiritul celui ucis, care-l va urmări cu aceeași îndârjire pe ucigașul său!...dacă plecase cu adevărat din această lume în această noapte, dacă nu cumva era doar rănit!...

Ivirea zorilor le aduse din nou aminte oamenilor că nu erau zei. Erau istoviți, deprimați, mulți din ei

răniți, alții chiar morți. Femeile apucau câte ceva de îmbrăcat, la întâmplare și, cu semne pe față, cu buzele mușcate , cu obrajii și trupurile gherănite ca de fiarele sălbatice, cu părul rupt ori vâlvoi, se întorceau cu ochii stinși pe la colibele lor. Străinii mascați se îndepărtaseră și ei spre triburile lor, în timp ce alții își cărau răniții de moarte. Aceștia erau tributul zeiței, care, se știa, era și crudă și neîndurătoare, iar plăcerile zeiești trebuiau plătite cu sânge, durere și, uneori, cu viața!...

Din câte se auzise, Igu, rănit de moarte, fusese luat și îngrijit de magicianul Șarp, care era și vraci și cunoștea taina buruienilor de leac împreună cu soția lui, Ino,preoteasa de la templu, ce îndeplinea și misiunea de moașă a tribului.

Mai fuseseră câțiva răniți pe care-i căraseră cei veniți din triburile alăturate, când răsărea steaua Câinelui, înainte de ivirea zorilor...

Era o dimineață rece, de deznădejde, de dezastru; vântul împrăștia fânul din această poiană a iubirii crude, ducând din loc în loc și diferite obiecte de îmbrăcăminte. O cucuvea cânta într-un stejar din apropiere. Se făcu mai frig și disperarea puse stăpânire pe toți. Oamenii știau că veneraseră zeița, dăduseră ofrandă din trupul și din sufletul lor și nu aveau voie să se revolte, dar se simțeau dărâmați, de parcă văzuseră o clipă cerul, dar se prăbușiseră cu cer cu tot în viața de aici, cea trecătoare și plină de dureri, oamenii se simțeau mai mici si mai neînsemnați ca niciodată. Boceau și-și oblojeau rănile prin colibe!...

Preotul Dapix contemplase de departe sub luna nouă barbara sărbătoare , auzise țipetele femeilor și fetelor violate și știa că vor fi și alte victime umane, ucise de sălbaticele împerecheri din noapte.

Preotul plănuia, cum să îndepărteze comunitatea tribului de aceste barbare obiceiuri.

Preotul ura Marele Stejar Sacru, aflat între templul magicianului și cimitirul strămoșilor. Ar fi vrut să-l vadă doborât la pământ și ars ca un rug de sacrificiu!

Deși nu stejarul era vinovat, ci mintea oamenilor care trebuia modelată, lucrată, în alt spirit, al rugăciunii și renunțării, și mai ales în oprirea și controlarea instinctelor atavice.

Capul preotului frământa adânc aceste gânduri, precum ramurile Marelui Stejar Sacru în furtună… Cugeta cum să scrie în mintea și sufletele oamenilor alte obiceiuri, să schimbe această sacră și nimicitoare tradiție.

Preotul voia să înlocuiască toate acestea cu o religie nouă, a Soarelui, fără sacrificii umane și fără aceste orgii sacre, cu un unic zeu universal care să-și reverse lumină și dragoste peste toate ființele, în mod egal…

CAPITOLUL XI-

NAȘTEREA ADEI

Rănirea lui Igu la sarbătoarea zeiței Ostare i-a provocat lui Nenufar o tulburare așa de mare încât o cuprinseră durerile facerii înainte de soroc.

O femeie care avea scurgeri, în general, chiar și înainte sau după naștere, era considerată impură, un adevărat pericol pentru întreg tribul.

Mai mult decât atât, scurgerile unei femei care lepădase un copil în secret erau considerate atât de primejdioase încât puteau provoca adevărate cataclisme, cutremure de pământ, secete, molime, inundații și, ca să înceteze toate aceste nenorociri, femeia trebuia să se supună unor drastice ritualuri de purificare. Iar dacă nici acestea nu opreau urgiile ce se abăteau, femeia trebuia ucisă de oamenii din trib, pentru restabilirea vremii, pentru liniștirea pământului, a cerului și a spiritelor străbunilor…

Urmând obiceiul tribului, Bostes îi construi în grabă lui Nenufar o cocioabă improvizată din nuiele de ulm și stâlpi, în afara tribului, între frasinii de la marginea ghiolului Lac, la vărsarea pârâul Uji care scobora în torent din munți, nu departe de coliba părinților ei.

Acolo, în acel adăpost, îi ducea apă și hrană doar bătrâna mamă a lui Bostes, Amun. Nimeni altcineva din trib nu se apropia de izba impură, știut fiind că, dacă cineva atingea straiele unei femei necurate sau vasele în care mânca aceasta, se îmbolnăvea sau putea să moară.

Bostes, care fusese în stare să răpună un taur, avea o spaimă de moarte în legătură cu această perioadă de necurățire a lui Nenufar și se ferea chiar și să o privească de aproape. Se apropia la o anumită dis-

tanță de adăpostul ei, o striga și-i lăsa un coș împletit din răchită cu morun uscat, fructe stafidite și vin făcut din miere fermentată. Lăsa panerul și pleca în grabă, știut fiind că, nu o dată, câte un flăcău ca bradul se prăpădise după ce, din greșeală atinsese straiele unei femei lăuze sau mâncase, fără să știe, resturi din mâncarea acesteia…

Bostes își purificase și armele, gândind că Nenufar le atinsese atunci când o dusese la noul ei locaș temporar. De aceea le lustruise, le șlefuise și le spălase de nenumărate ori în apa izvorului Uji, de teamă că în luptă l-ar răni oricine, din pricina necurăției care se transferase în ele.

Când femeia începu să aibă durerile facerii, Amun o chemă de îndată pe Ino, moașa tribului și soția magicianului Șarp, cea care ajuta la venirea pe lume a noilor născuți ai tribului.

Amurgea. Crestele valurilor ghiolului ce poartă numele Lac înaintau roșii, spre mal. Doar pirogele îndepărtate care veneau înspre colibele tribului, aducând captura de pește a zilei, păreau negre. Soarele își închidea pleoapa vărsând parcă lacrimi de sânge peste vârfurile arborilor. În adăpostul necurat din afara tribului nu erau decât Nenufar, Ino și bătrâna mamă a lui Bostes, Amun, care fiersese buruienile de leac în mica vatră, ca să-i oprească sângerarea femeii care se zvârcolea în chinurile facerii.

Nenufar gemea și-și încleștase dinții pe o pânză de bumbac, apa i se rupsese, împingea obosită, simțea că nu mai poate respira, i se părea că se rupe totul în ea, că se sfârșește lumea, dar pruncul nu se năștea.

De afară, din noapte, Bostes auzea vaierul de suferință tot mai slab, fără putere, al femeii.

În aceste cazuri în care pruncii veneau greu pe lume, cei din trib procedau în diferite feluri pentru a le ușura femeilor nașterea…

Se deschideau ușile, ferestrele, lăzile, se deznodau toate nodurile funiilor, cârpelor, plaselor, se dezle-

gau câinii, caii, chiar pirogile erau dezlegate și pluteau pe ape singure, se scoteau zăvoarele ori cepurile butoaielor, se slăbeau chiar grinzile colibelor ca pruncul să poată ieși din strânsoare...

În înserare, sub secera de jad a lunii, Bostes, la zeci de pași de coliba în care pătimea Nenufar, sta pe o buturugă, cu mâinile și picioarele desfăcute, își dezlegase șireturile de la opincile din piele de mistreț, în speranța că va ușura calvarul lui Nenufar. Văzând că chinurile ei nu încetează își aduse aminte de plasa din ghiol, merse și dădu drumul peștilor prinși și lăsă plasele vintirelor cu gura larg deschisă ca să intre și să iasă pești după voie. Apoi se îndreptă spre pădurice și dădu drumul animalelor prinse în capcane: iepuri, o pisică sălbatică, un porc mistreț. Era convins că în acest fel îi ușurase mult durerile lui Nenufar și că, așa cum scăpaseră peștii și animalele din capcane, tot așa și strânsoarea pruncului se va slăbi și acesta se va naște. Dar, ajuns înapoi pe buturuga pe care așteptase în noapte, auzi din nou vaierele secătuite și parcă fără nădejde ale femeii și se posomorî!

Trecuse de miezul nopții și zvârcolelile și chinurile ei nu încetaseră, și nicio nouă viață nu răsărise din ea!...

Bostes stătea pe buturuga de salcâm și asculta vaietele lui Nenufar care se amesteu cu urletul șacalilor din apropiere, din pădurea de stejari și frasini, de lângă pârâul Uju ce se vărsa învolburat în ghiolul numit Lac. Buhele începură să cânte prelung a pagubă, vestind semne morții!...

Mult după miezul nopții, de teamă ca Nenufar să nu piardă viața care se zbătea în ea, Bostes, mohorât, se hotărî să ia o parte din durerile femeii lui ca să înlesnească nașterea fiului sau fiicei lui!

Își desfăcu scurteica din piele de vidră și își implântă cuțitul șlefuit din piatră în pântece. Sângele începu să-i țâșnească peste pantalonii din piele de lup, dar el își lărgi tăietura în propriile-i vintre până

se făcu atât de mare încât socoti că este de ajuns ca să i se nască copilul din pântecul lui Nenufar!... Sângele îi năclăi picioarele până la opinci. Durerea ascuțită în noapte îl și alină în același timp, considerând ca a preluat-o de la soția sa Nenufar, ușurându-i astfel chinurile facerii. Bostes își strânse mijlocul cu un brâu lung, încercând să-și închidă rana și să-și oprească sângerarea. Apoi, îndoit, ținându-se cu o mână de mijloc, făcu câțiva pași în jurul butucului, sub stele, în vântul sec și rece al dimineții, simțind străfulgerări de durere în pântec. Dar era fericit pentru că toate aceste junghiuri nu le mai simțea frumoasa lui Nenufar: căci le preluase și le îndurase el în locul ei!...

În felul acesta îi ușurase nașterea!...

Se crăpă de dimineață când auzi țipetele noului născut. Bătrâna lui mamă, Amun, ieși afară în lumina slabă și pâlpâitoare a stelelor și ridică pruncul în sus arătându-l lui Bostes care se clătină pe picioare de durere, dar săltă în sus de fericire! Bostes uită de rana vie pe care și-o făcuse, când auzi glasul pruncului său care se născuse din Nenufar! Bătrâna și uscățiva lui mamă, Amun spuse:

-E fată! Ino a botezat-o Ada!...

- Slăvită fie zeița Baset! spuse Bostes.

Amun intră cu nou născuta înăuntrul izbei. Bostes, șchiopătând de suferință, se îndreptă șchiopătând către coliba lui din sat, exultând de mulțumire pentru ajutorul tăinuit pe care i-l dăduse lui Nenufar, fără ca aceasta să știe cine făcuse posibilă această naștere! Această fusese ultima soluție, pe care o știa din bătrâni, pentru a-i ușura chinurile care o puteau duce la moarte și pentru a i se naște fiica!...

Nu-i va spune niciodată!...

Bostes știa că, și după naștere, Nenufar va avea dureri până se va curăța, de aceea fiecare străfulgerare a rănii pe care și-o făcuse, o va simți el în locul ei, până i se va cicatriza tăietura și astfel vor fi transferate toate chinurile ei asupra lui! Dar Bostes simțea

înjunghierile de la fiecare pas pe care-l făcea, ca pe niște mari bucurii!...

Dacă Nenufar ar fi pierit încercând să dea naștere unui prunc, ar fi fost socotită o jertfă a tribului, iar spiritul ei invocat ar fi adus ploaie în timp de secetă.

Dar, cu ajutorul durerii pe care i-o preluase Bostes și o îndurase el în locul ei, Nenufar putuse să-i dea naștere Adei: Bostes le ajutase pe cele două ființe care-i erau cele mai dragi pe lume și era fericit!...

Dacă toți ceilalți erau înspăimântați de o femeie lăuză, Igu era însuflețit de o mare împlinire, de o mare victorie întrucât era sigur că Ada răsărise din vârtejul împreunării celor două vieți, a lui și a lui Nenufar, care plămădiseră, dăduseră viață acestei noi și minunate făpturi!...

Nașterea este un nou răsărit al celui nenăscut, un nou început al celui ce așteaptă din lumea strămoșilor, reîntruparea în lumea aceasta! Dar trecerea din lumea strămoșilor în lumea aceasta este mai grea decât trecerea din lumea aceasta în cea a umbrelor. Căci moartea e mai ușoară decât nașterea!...

Poate că un suflet a zburat ca o pasăre de noapte și a apucat răsăritul acestei lumi iar spiritul unui strămoș se întoarse tot ca o pasăre primăvara, în această lume, după noaptea și viscolul și bezna subpământeană… Trecerea din lumea subpământeană înspre Soare s-a făcut prin pântecul lui Nenufar!

Din nou lutul prinsese viață, din nou spiritul se încătușase în carne ca să vadă frumusețea și suferința acestei minunate lumi!..

Moartea e ca o creangă în întuneric, o creangă pe care încolțesc mugurii vieții în neant, iar florile s-au deschis din moarte spre viață prin pântecul lui Nenufar!...

Moartea și viața sunt surori gemene, la fel de bune, la fel de frumoase,căci din moarte încolțește viață, iar din viață încolțește și crește moartea.

Când, în neant, dorința de viață crește, ea germinează și răsare prin pântecul unei femei, înspre lumină.

Când în această lume dorința morții este mai tare, atunci lumina vieții se stinge treptat și trece prin poarta întunecată a pământului!...

Dar întotdeauna rămâne un grăunte de viață în moarte! Și întotdeauna un grăunte de moarte e în orice viață, gata să încolțească!...

Iar în spiritul celui care a pierit, viața încă mai dăinuie, ca o sămânță care va încolți, când timpul va fi favorabil.

Un suflet de strămoș s-a întors în lume prin pântecul lui Nenufar! Cine a fost acela?!...

Când într-un om viu puterea morții crește mai puternică decât viața, omul apune. Ca planta care se scutură și se amestecă cu țărâna. Dar spiritul lui nu piere! Așteaptă, precum sămânța în noapte, ca să vină o altă primăvară a vieții și să încolțească din nou!

Astăzi răsări Soarele vieții din pântecul lui Nenufar!...

Iar Igu e fericit!...

Semințele vieții încolțiseră în bezna așteptării, ieșiră la lumină în această lume, din pântecul lui Nenufar: Ada!

Luna își zbătea aripile încâlcite prin crengile grele de flori.

Vânturelul de seară, în stoluri, prăda insectele, răspândind ciripiturile stridente printre trilurile plăcute ale privighetorilor.

Rafale de vânt dărâmau mâțișorii pufoși din plopii albi, tremurători! Hereții hrăpăreți pândeau la luna plină, răpind din zbor păsărelele treze ce zburau năucite, păcălite și atrase de lumina de afară!...

Igu trecea pe malul Lacului, pe sub pădurea renăscută în luna lui Phoenix spre adăpostul din trestie

și răchită al lehuzei Nenufar, aflat în afara tribului, înspre care nici un alt muritor nu și-ar îngădui să treacă, știut fiind pericolul de moarte care l-ar paște în apropierea unei femei impure!

Doar lui Igu nu-i păsa de toate acestea!...

Trecu șchiopătând ușor, în urma rănii pricinuită de Bostes, care încă nu i se cicatrizase complet, privind păsările diurne, treze, în ceața strălucitoare, sublunară: rațe sălbatice și cormorani ce-și căutau hrana profitând de lumina lunii...

Igu se apropie și începu să imite cântecul de cucuvea, pe care Nenufar îl cunoscu atât de bine!...Femeia tresări, nevenindu-i să creadă că cineva are curajul să se apropie de coliba ei, care pentru toți ceilalți părea necurată!...

Nenufar aprinse înăuntru un opaiț cu untură de porc mistreț.

Se repezi la gratiile din ulm ale ferestruicii. Deodată apăru capul cu părul cârlionțat ca razele lunii al lui Igu, cu privirea lui blândă ca niște buchețele de albăstrelele. Nenufar spuse:

-Igu! Nu ți-e frică să te apropii de coliba mea necurată?...Nu ți-e frică de moarte?...

-Cu cât sunt mai aproape de tine, cu atât viața se întoarce în mine!... Parcă mi se vindecă toate rănile, Nenufar!...

Nenufar deschise ușița din nuiele de arțar împletite. Igu intră și îi spuse:

-Nenufar! Scoate-ți broboada cu care ți-e fața înfășurată!

-Dar vederea feței mele nu-ți va face rău? Ochii mei de lăuză nu te îmbolnăvesc? Nu te ucid?... Toți ceilalți fug de mine de teamă să nu li se-ntâmple tot felul de nenorociri, să nu le ardă colibele, să nu le moară copiii sau animalele, să nu cadă prizonieri în lupte ori să nu fie răpuși de animalele sălbatice la vânătoare, dacă îmi văd fața…

-Nenufar, dacă eu îți văd fața, voi avea noroc la vânat, eu și animalele mele din ogradă ne vom însănătoși dacă avem vreo boală!... Noroc voi avea în tot ce fac, dacă te privesc!... Simt cum mi se cicatrizează rana făcută de Bostes în noaptea în care am vrut să te fur, la sărbătorea zeiței Ostare!... Am venit să-mi văd fetița, pe Ada! Eu i-am transmis lui Ino, care te-a moșit și care m-a ajutat și pe mine să mă vindec, să-i dea numele acesta, Ada! Ca sufletul mamei mele să se reîntoarcă în acest prunc al nostru!...

-De ce ești așa de sigur că Ada este pruncul nostru, Igu?!...

-Așa îmi spune inima! Dă-i vălul deoparte, s-o privesc!...

-Dar, Igu, nu știi că cel care privește fața unui prunc care încă nu s-a purificat, nu a fost botezat cu apa izvorului sacru, poate să moară?…

-Nenufar, nimic nu îmi dă mai multă putere și bucurie, decât dacă văd chipul Adei -mai alb ca spuma de la malul lacului pe lângă care am trecut!...Scâncetul ei e mai plăcut decât ciripitul privighetorilor din pădurea pe unde am venit!...

-Igu! Nu te atinge de pânza cu care e înfășurată Ada și nici de straiele mele! Ti-ar putea transmite o boală fără leac, ce te-ar putea răpune în următoarele zile și nopți…

-Nimic nu m-ar face mai sănătos și mai fericit decât dacă-mi dai și mie o pânză cu care o înfeși pe Ada sau cu care te învelești tu!

-Tu ai fost întotdeauna diferit de ceilalți oameni, Igu! De asta te-am îndrăgit!...

-Iată brâul în care ți-am înfășurat umbra sufletului tău: îl port mereu înfășurat și acum peste mijlocul meu! Asta m-a apărat să nu mor de cuțitul lui Bostes, căci brâul acesta în care era sufletul tău m-a ținut în viață, fără acesta eram dus demult în lumea strămoșilor…Să-mi dai măcar niște petice din cârpele voastre să le iau cu mine, ca să fiu fericit și să nu mă simt

singur…căci în ele sălășluiește o părticică din viețile voastre…

Igu dezveli încă o dată și încă o dată, și privi iarăși și iarăși fața micii făpturi care gângurea și avea părul galben ca al lui și nu se mai sătura s-o tot privească pe micuța Ada…Fața fetiței era albă ca luna de afară dintre crengile înflorite, buzele trandafirii și țuguiate, iar ochii tot ca două buchete de albăstrele, ca și ai lui Igu…

Pe mica masă de lemn, Nenufar avea o strachină de lut ars cu lapte de capră și câteva fructe uscate de anul trecut, într-un bol cioplit din lemn. Igu începu să mănânce intenționat din toate acestea.

-Igu, dar știi că cine folosește lingura de lemn a unei lăuze și strachina din care acesteia și cine gustă din alimentele ei impure ca și ea, va pieri negreșit!...

-Negreșit eu voi trăi mai mult dar și mai fericit ca oricine, Nenufar!

Apoi, Igu dezveli o pânză și-i dădu niște morun uscat, adus de el într-un coșuleț din care mai scoase și o ulcică cu vin făcut din prima miere de salcâm, fermentată.

-Dacă vei muri din cauza mea și a nesăbuinței tale, eu nu voi putea îndura asta!...

-Nenufar, nici puternicul Bostes care a răpus un taur fioros nu are curajul de a se apropia de această colibă!... Acestea vor fi nopțile noastre cele mai fericite din această viață! Poate că niciodată nu vom mai putea sta toți trei, ca acum, eu, tu și Ada!...Căci, după ce va trece perioada impură de care toți se tem, vor da foc acestei colibe, ca să ardă pericolul pe care și-l imaginează toți, și cu asta vor arde cele mai frumoase nopți ale vieții noastre pe pământ, și poate că nu ne vom mai putea întâlni!... Iată, eu mă voi așeza pe rogojina pe care dormi tu și ne vom înveli toți trei cu velința de bumbac cu care te învelești tu! Și o vom ține pe Ada între noi. Și vom privi printre trestiile colibei lumina lunii dintre cetinile bătute de vântul de

afară care freamătă molcom…Pentru aceste câteva nopți din viață ne-am născut, Nenufar! Poate că doar acestea ne-au fost date ca să fim împreună!... Căci în rest vor fi numai zile pline de durerea despărțirii!... Necurăția ta e vindecarea și curățirea vieților noastre!...

- Igu, tu ai curaj să stai pe rogojina unei lehuze și să te învelești cu velința ei …Nimeni din trib nu ar face asta, de teamă să nu moară…

-Nenufar, așezați-vă aici, lângă mine, tu și Adalina! Eu nu mă tem de atingerea voastră, ci sunt fericit!...Stinge opaițul, Nenufar!...Afară e lună!...Niciodată nu vom mai petrece nopți așa minunate împreună, chiar dacă nu putem să ne împreunăm trupurile!... Dar, sufletele noastre, toate trei, vor fi doar un singur suflet!... Și niciodată nu vom fi mai fericiți ca acum pe pământ!...

Câteva săptămâni, singurul care intra în coliba ei noaptea era Igu, căci bătrâna Amun îi aducea cele trebuincioase lângă ușă, dimineața, iar Bostes se oprea la mulți pași depărtare de coliba ei, temându-se să nu fie năpăstuit de tot felul de necazuri magice mortale.

Amun însăși îi lăsa panerul cu alimente și ulciorul cu apă afară, temându-se să atingă vasele ori hainele lăuzei. Dacă Nenufar ar fi fost bolnavă și nu s-ar fi putut hrăni, i-ar fi dat de mâncare și apă cu niște bețe foarte lungi, fără să o atingă!...

Sufletele celor trei, Igu, Nenufar și Ada erau precum trei stele launloc, formând o mică constelație tainică, având mica steluță, pe Adalina în mijloc! Nicicând nu fuseră mai norocoși!...

Dar drumul acestor luminători cerești era mai degrabă calea tăinuită a trei comete care se pierdură repede, dispărând în noaptea universului, lăsând o trenă de amintiri unice în viețile lor…

Căci, în ultima zi de necurăție, la miezul nopții veniră magicianul Șarp, Ino și Amun ca să le ducă pe Nenufar și pe Ada la cascada sacră de lângă Lac, să le purifice.

În urma lor, Bostes dădu foc colibei construită pentru perioada de necurăție, pentru a purifica și locul acela necurat, prin vipie, pentru a arde hainele, vasele în care mâncase Nenufar, toate lucrurile pe care ea le-a atins!...

Nenufar privi vâlvătaia din urma lor, grinzile aprinse ce se prăbușiră în jeratic, pălălaia care se stingea. Și o umbră de tristețe se așternu peste chipul lui Nenufar, o durere care nu se mai șterse niciodată din inima ei!...

La cascadă, Magicianul Șarp se cufundă în apă până la brâu și o puse pe Ada care scânci sub stele, la miezul de noapte, sub șuvoiul de apă sacră, s-o curățească, apoi o scoase, curată și luminată, ca și când s-ar fi născut din nou.

Nu departe de ei sălășluia statuia zeiței ocrotitoare a planetei, cioplită de Izu, care purta pământul la sân, alăptându-l ca pe un prunc, lângă izvorul sacru din pădure, aceeași care fusese venerată la sărbătoarea Geei, și care acum fusese împodobită din timp de Bostes cu lumânări colorate aprinse și cu coronițe de flori și căreia magicianul Șarp i se adresă, rugând-o să-i menească Adei o soartă bună:

-Mumă Geea, dăruiește-i Adei în această viață toate bogățiile, toate darurile și frumusețile acestui pământ minunat în jurul căruia se rotesc stelele!…

Apoi, Ada fu înfășată în pânză curată de bumbac, ca să nu se îmbolnăvească, și, după miezul nopții, aceste umbre merseră în spatele templului lui Șarp unde se aflau toate statuile zeităților pe care slujitorii templului avuseră grijă să le curățească cu o zi înainte, spălându-le încât toate străluceau sub lună. Acestea fuseseră împodobite cu flori și lumânări colorate aprinse, ca să-i menească soarta Adei!...

Bostes dăruise animale pentru sacrificare, ca ajutor la întreținerea templului.

Magicianul o trecu pe Adalina, înfășurată în pânză albă, pe sub picioarele zeității din piatră, Baset, ca și când Ada s-ar naște încă o dată.

Statuia, cât un om, cu cap și coadă de mâță, cu trup de femeie însărcinată ținea Luna într-una din mâini.

-Zeiță Baset, prooroci magicianul Șarp, dăruiește-i Adalinei toate bucuriile acestei lumi pe care să le trăiască doar în nopțile cu lună! …

Apoi o duseră pe Ada prin fața celorlalte statui oprindu-se în fața fiecăreia.

În fața zeiței Ostare, dezbrăcată, cu sexul și sânii proeminenți și voluptuoși, sprijinită de capul unui lup și de un șarpe de piatră…magicianul îi meni:

-Zeiță a dragostei, fă-o pe Adalina asemenea ție: să stârnească patimi mistuitoare și să fie misterioasă și nemiloasă cu iubiții ei! …

În fața zeului Mithra care a învins prin luptă taurul negru, înstelat al nopții, magicianul spuse:

-Zeu biruitor, dă-i Adalinei puterea de a învinge întunericul și demonii din viața ei, așa cum tu ai biruit bezna și ai adus lumina! Tot așa și Adalina să fie luminoasă, curată și strălucitoare ca Soarele neînvins!...

În fața zeului Thor, care ținea un ciocan de piatră ridicat într-o mână, gata să lovească astfel încât să țâșnească fulgere și să răsune tunetele în lume, magicianul spuse:

-Zeu al trăsnetelor, fă-o pe Adalina puternică și temută ca și tine! Pune-i în ochi sclipirea fulgerelor cu care să-i atragă și să-i subjuge pe bărbați, să-i facă bolnavi de dragoste ei fulgerătoare!...

Statuia Mumei Geea era o mamă grijulie ce alăpta la sân pământul întruchipat ca prunc. Magicianul meni:

-Zeiță Geea, iarăși te rugăm, dăruiește-i Adalinei copii pe care să-i ocrotească și să-i alăpteze la sânul ei, precum tu alăptezi și hrănești întreg pământul…

Trecură și prin dreptul șarpelui primordial Tiamat. Se credea că din jumătatea de sus a acestuia s-a făurit cerul, stelele fiind solzii acestuia, ochii fiind Soarele și Luna, iar din jumătatea de jos a șarpelui au luat naștere apele, pământul, plantele și animale:

-Zeule Tiamat, furișază-te cu suflare de viață roditoare în pântecul Adei și plămădește-i prunci care să înmulțească și să stăpânească tribul!...

Chronos era înfățișat ca un înțelept cu barbă lungă și buclată, cu lumânări aprinse pe clepsidra-i cu nisip pe care o ținea între palme, și fu invocat în această noapte în care toți zeii erau împodobiți cu flori și lumini care pâlpâiau ca niște constelații:

-Zeu al Timpului, Chronos, dăruiește-i Adalinei cât mai mult nisip în clepsidra vieții ei și fă în așa fel ca să i se scurgă încet, împreună cu toate bucuriile acestei minunate lumi!...

Ajunseră în dreptul zeiței, Nyx, care era sculptată de Izu ca un schelet din piatră din care se năștea un prunc, ceea ce însemna că ea transformă viața aceasta, la capătul ei, într-o altă formă nouă de existență, pe care noi o numim moarte:

-Zeiță Nyx, dăruiește-i Adei, după o îndelungată viață fericită pe această minunată planetă, o trecere ușoară sprea lumea umbrelor, o traversare lipsită de stările înfricoșătoare care ne însoțesc înspre următoarea treaptă a existenței noastre, care este moartea!...

După aceasta, procesiunea celor cinci umbre, mult după miezul nopții, se îndreptă spre Marele Stejar Sacru pentru ca Ada să fie primită în lume și binecuvântată și de spiritele strămoșilor…

Templul lui Șarp era pe una dintre colinele tribului artacilor. Urma o vale, pe unde trecea pârâul Uji

pe sub podețe și bârne de lemn, iar dincolo de vale se înălța cealaltă colină, unde era și cetățuia preotului Dapix, cu izbe din piatră și lemn...Din apropierea templului lui Șarp se vedea și coliba lui Bostes de pe celălalt versant, care era ocolită neîncetat în această noapte de oameni cu torțe aprinse. Izba era purificată, după obicei, în vederea primirii noului ei locatar-Adalina!... Duhurile rele fuseră astfel alungate din locuință și din împrejurimi și gonite cât mai departe peste ape, în pustiu…

Înainte de a poposi în noua ei casă, Ada trebuia să meargă și, prin gura magicianului să ceară protecție spiritelor ce sălășluiau în Marele Stejar Sacru. Procesiunea ajunse acolo înspre dimineață.

Sub ramurile uriașului arbore care era sanctuarul în aer liber, sub stele, al întregului trib, de secole, magicianul Șarp o trecu pe Adalina printr-o scorbură a Marelui Stejar Sacru: ca și când s-ar naște din nou!

Magicianul cuvântă sub stelele dimineții care se ascunseră prinre frunzele ce șoptiră neînțeles în noapte:

-Spirite ale strămoșilor care sălășluiți în ramurile Marelui Stejar Sacru, spirite din lumea subpământeană a cimitirului din tribul artacilor, spirite ale înaintașilor care sălășluiți în pietre, ori în râul Uji, ori în pământ ori în stele: ocrotiți-o pe Ada în toate zilele vieții ei și îndrumați-i pașii și faptele după tradiția, înțelepciunea și obiceiurile lăsate de voi!...

Se iviră zorile și se auziră cântând cocoșii în trib, când procesiunea intra în curtea curățită de duhuri rele a lui Bostes. Îngrijitorii de la grajduri încă ocoleau coliba cu făclii aprinse. Ceremonia era astfel socotită încât chiar la răsăritul Soarelui pruncul să fie în pragul colibei. Era ca o trecere dinspre necurăție spre curăție, dinspre moarte spre viață, dinspre beznă spre lumina soarelui! Magicianul o ridică pe Adalina în brațe înspre Soare. Făcu semnul stelei cu cinci col-

țuri pe creștetul pruncului pe care-l ridică înspre astrul roșu care răsărea deasupra orizontului și spuse:

-Soare, fă-o pe Ada la fel de strălucitoare ca tine! la fel de mângâietoare! Și să fie tot așa de iubită de toți, cum ești tu, Soare! Întocmai ca tine să fie în această lume : albă, purificată și luminată!

Ada a trecut din lumea necurățită și întunecată a colibei de la marginea tribului, în lumea curată și luminată a Soarelui! Ea s-a născu azi din nou, din lumina ta, Soare, în această minunată lume, ca să trăiască și să vadă frumusețile acestei planete primitoare, casa noastră a tuturor!...

Toți cei din fața colibei aruncară cu petale de flori înspre Soarele ce răsări, stropiră cu untdelemn de floarea-soarelui și azvârliră semințe de floarea-soarelui înspre astrul zilei care răsărea încet și maiestos, dar și înspre Adalina care era purtată pe brațe de toți și trecută purificată pragul izbei lui Bostes și a lui Nenufar și care pentru ei era un mic soare ce lumina înăuntrul odăilor și în sufletul lor!...

CAPITOLUL XIII-

S E C E T A

Șarpele de foc

Magicianul Șarp locuiește în marginea cătunului, pe o colină, în templul lui din bârne groase și acoperiș din șindrilă de brad cioplită cu topoare din piatră. În fața templului magicianului străjuiește un șarpe cioplit din lemn, cu solzii vopsiți în verde și cu două capete, care se ridicau, privind înainte și înapi cu cei patru ochi fosforescenți din apatit astfel ca să vadă orice dușman ce s-ar apropia de templul magicianului din orice direcție. Ochii șarpelui pâlpâie în beznă, noaptea, sub stele, speriind de moarte pe cei care s-ar fi apropiat de acest totem.

După întâmplarea miraculoasă în care preotul Dapix îl salvase de la moarte pe cel mai iscusit vânător, Bostes, dar și după încercarea ratată a oamenilor lui Șarp de a întâmpina soarele la solstițiul iernii, se arătaseră tot felul de semne rele, cum ar fi aparișia pe cer a uni șarpe cu coada lungă de foc și fum, ce prevestea mari nenorociri vieții din tribul artacilor. Dapix o observase cu atenție. Șarp anunță o mare nenorocire cu care se va confrunta tribul din pricina preotului care tulbura tradițiile instituite de spiritele strămoșilor din lumea cealaltă, care se revoltau pentru că noua religie a lui Dapix le neagă puterea. Din această pricină spiritele străbunilor se răsculaseră în lumea umbrelor și trimiseseră șarpele de foc , prevestind sfârșitul tribului!...

Oamenii îngânduraţi priveau cu înfiorare cerul, încercând să înţeleagă ce nenorociri vor cădea asupra lor. Poate că atunci când Soarele se va depărta de ei, se va pierde pentru totdeauna în beznă şi spaţiu necunoscut, lăsându-i într-o iarnă fără sfârşit, din de în ce mai întunecată şi rece, până vor pieri cu toţii!.. în ciuda învăţăturilor lui Dapix, care îi asigură că Soarele se va întoarce din drumul său şi se va apropia iarăşi de trib. Spaimele nopţii erau înfricoşătoare şi prezente în sufletele lor tulburate. Oamenii priveau în toate nopţile şi se temeau ca şarpele de foc să nu coboare pe pământ şi să-i înghită şi apoi să scuipe cenuşa în beznă!...

Timpul se încălzise, iarba răsărise şi oamenii văzuseră cu groază şi şerpii de sub pământ care ieşiseră, mai mulţi ca niciodată, să se încălzească la soare, mişunând peste tot. Toţi ştiau că aceştia sunt înfrăţiţi cu cel de pe cerul nopţii, că toţi şerpii aveau puteri nemărginite. De aceea se închinau, se prosternau şi fugeau îngroziţi de aceştia! Târâtoarea înfiorătoare de pe cerul nopţii se apropia, creştea, venea înspre ei, cu fiecare noapte mai aproape, iar arşiţa creştea de la o zi la alta.

Deja începuse prăpădul: începuseră furtuni nemaivăzute până atunci, vârtejuri de praf ce se roteau şi luau cu ele acoperişurile de şindrilă ale colibelor şi adăposturile animalelor domestice care fugeau înspăimântate. Vijeliile fuseseră tot mai dese şi parcă porneau din adâncurile ghiolului, de unde se presupunea că un mare şarpe era furios pe oamenii tribului.

Potrivit poveştilor din vechime, rămase din vremurile când femeile conduceau lumea, şarpele primordial Tiamat, din care luaseră naştere cerul cu stele dintr-o jumătate a acestuia, iar din cealaltă jumătate toate animalele şi plantele care prinseseră viaţă din sângele lui, încă mai avea urmaşi din neamul lui

prin peșteri ori în genunile prăpastiilor din munte ori pe fundul apelor...

Magicianul Șarp îi chemă pe toți noaptea, în fața marelui șarpe de lemn, cu solzii verzi, cu ochi fosforici, ciopliți dintr-o piatra ce lumina în noapte, apatită, să se prosterne, deoarece spiritele morților se răsculaseră împotriva celor vii care credeau în noua religie a preotului Dapix.

Cel mai mult îi îngrozi pe oameni când, din coada cometei se desprinseră câteva stele căzătoare înspre ei. La marginea tribului oamenii găsiră pietre încinse, unele încă mai arzând când se duseră să le vadă. Când s-a făcut dimineață, pietrele căzute din cer erau negre și stinse.

Magicianul le cără într-o cotigă și le așeză în jurul șarpelui de lemn cu ochii de apatită, ca oamenii să se închine și să-și aducă aminte de puterea șarpelui Tiamat, care îi avertiza să se întoarcă la credința strămoșilor, căci altfel, coada cometei ar putea mătura întreg tribul, printr-o singură zvârcolire, arzând tribul artacilor cu tot ce viețuia aici, pustiind totul, lăsând numai cenușa bătută de vânt în urmă…

Degeaba le spunea preotul Dapix că aripile acestui șarpe de pe cer nu vor atinge pământul, ci vor zbura mai departe în spațiul întunecat al nopții... Tot mai mulți adepți ai lui se îndreptară spre șarpele de lemn al lui Șarp să se prosterne cu capetele în țărână și să-i jure ascultare magicianului! Odată cu apropierea de pământ, se observară două cozi ale acestei stele, una alb gălbuie și alta alb-albăstrie. Șarp le spuse oamenilor că, numai dacă se vor întoarce la vechile credințe în spiritele morților lor, care îi veghează de pretutindeni, din trunchiurile copacilor pădurii, din pietrele de pe fundul apelor ori dinlăuntrul păsărilor, peștilor sau animalelor de pe uscat ori din aer, doar atunci steaua cu două cozi din flăcări de îi va ierta și va ocoli tribul, îndepărtându-se de ei și iertându-le erezia.

Altfel ne așteaptă războaie cu triburile vecine sau chiar în interiorul tribului, boli, foamete, secetă. Mai presus de toate trebuiau respectați șerpii, deoarece multe dintre sufletele strămoșilor se aflau acum în aceștia și le vedeau necredința!...Șarp le mai spuse că femeile care vor fi ,,mușcate de șarpe în pântece" și vor rămâne grele în această perioadă vor trebui să se închine întreaga viață șarpelui de lemn și să-i aducă ofrande pentru rodul pântecului lor, ca să le crească pruncii sănătoși! Toți acești prunci se vor numi fiii șarpelui Tiamat!...

Când înfloriră pomii, ciudățenia vremii din acel an făcu să ningă și să-i înghețe... Dupa câteva zile suflă cu putere un vânt dușman care scutură micile flori. Încă de acum se știa că toamna ce vine va fi fără recoltă îmbelșugată ca în ceilalți ani…

După care începu o secetă ce pârjoli tot, anunțând foamete în iarnă !...

Preotul Dapix, după nopți de nesomn, observă că acest balaur ce se târa pe cer începe să se micșoreze și că, cu cât acesta se depărtează de soare, cu atât i se micșorau cele două cozi. Acesta putea fi semnul că, încetul cu încetul se va depărta și va pieri în noianul îndepărtat de stele al nopții… Totodată furtunile și vârtejurile de praf se mai răriseră și scăzuseră în putere. Magicianul îi asigură că numai datorită faptului că veniseră și juraseră din nou credință șarpelui Tiamat, fratele lui de foc, de pe boltă, îi iertase și se depărta de tribul lor, dar că era în continuare mâhnit de necredința lor și că se putea întoarce în orice clipă înapoi de pe bolta înstelată, ca să se repeadă, să muște și să pârjolească tribul!...

Preotul Dapix își liniști puținii oameni rămași în jurul lui și le spuse să sape fântâni și să umple cât mai multe gropi cu apă de rezervă…

Câinii

Una din urmările trecerii stelei cu coadă a fost arșița, astfel încât semințele puse sub plugul de lemn fie nu au încolțit din lipsa umezelii, fie micile vrejuri deja răsărite s-au uscat. Apa în ghiol scăzu de soarele tot mai arzător, astfel că și animalele aveau de suferit. Pe alocuri ghiolul secase și peștii fuseră adunați din nămolul de pe fundul albiei de oamenii înfometați, care se tăvăleau în știoarnă ca porcii mistreți, ca să-i prindă!...

Animalele pădurii și cele de pe lângă colibele oamenilor, cirezile de vaci și turmele de oi și capre slăbiseră din pricina ierbii mici care se uscase devreme.

Trebuia ca magicianul, care adusese ploaia roditoare în atâția ani grei de secetă, în trecut, să facă și acum vrăji pentru atragerea norilor bura-bura, încărcați cu apă. Altfel, foametea și nenorocirile băteau la ușile colibelor. Dacă începeau ploile, oamenii ar fi avut timp să semene a doua oară...

Astfel, oamenii se adunară la templul lui Șarp și îl rugară să înceapă neîntârziat procesiunile și vrăjile de aducere a ploilor, mai ales că și pământurile acestuia, pe care lucrau slujitorii templului, erau tot așa de arse și lipsite de viață!...

Erau vârtejuri de praf, iar vânturile seci și fierbinți care uscau totul nu conteneau.

Totuși, la preotul Dapix și la puținii oameni care-i rămăseseră credincioși, se observă o nouă minune: cerealele și legumele acestora încolțiseră, răsăriseră și creșteau verzi și frumoase, udate cu ciuturile de lemn, dimineața la răsăritul soarelui și seara la apus, cu apa scoasă din puțurile, gropile și fântânile săpate cu greu, uneori în piatră, cu uneltele cele noi, din metal.

Magicianul Șarp umbla îngândurat, mohorât. El presimțea că de data aceasta vremea nu se va îmbuna ușor, că trecerea stelei cu coadă va avea urmări grave, prevestitoare de nenorociri... Pentru că era nehotărât, derutat, și avea presimțiri sumbre, pentru că șovăia și pentru că toate semnele pe care le știa în legătură cu ploaia erau potrivnice, luă inițiativa Azap, fiul cel mare al lui Șarp, în care multă lume avea încredere și pe care-l considerau viitorul magician și conducător al tribului artacilor.

Azap le spuse oamenilor săi să-i aducă patru câini cu blana sură ca norii suri bura-bura, ca să înceapă procesiunile pentru readucerea ploii…

Azap a poruncit ca la miezul nopții, pe lună neagră, oamenii lui să toarne ulei încins în urechile celor patru câini, pe care-i prinseseră și-i legaseră în cele patru zări ale tribului! El însuși își va sacrifica pe cel mai credincios și iubit dintre câinii lui, turnându-i ulei încins în ureche, chiar în fața templului!

Astfel, urletele și schelălăielile asurzitoare, vor trezi spiritele morților! De mila acestor animale, care pe unii i-au însoțit în timpul vieților lor, aceste spirite din lumea întunecată, subpământeană, vor aduna norii cei suri și plini de ploaie deasupra tribului artacilor, pentru a ușura atât suferința câinilor, dar și a oamenilor!...

Astfel, locuitorii tribului s-au treziră îngroziți de urletele ascuțite în noapte, lătrături și schelălăieli care ajunseră până la ceruri și pătrunseră adânc în pământ! Animalele înnebunite de durere alergau năuce pe ulițele tribului, prin grădini, fără să mai judece încotro, lovindu-se de pomi, colibe, de adăposturile animalelor ce mugeau îngrozite. Urletele nepământești ale acestora ar fi trezit și morții din cimitirul tribului artacilor, din apropierea Marelui Stejar Sacru,

darmite pe cei vii, care întreaga noapte fuseră înfiorați de scheunăturile acestor animale, care ,,turbaseră" fără să-și mai revină niciodată.

Unele nimeriră în mocirla de pe fundul lacului secat, devenind și mai înspăimântătoare, altele în gropile adâncite, pline cu apă, ale lui Bostes și ale oamenilor lui Dapix. Acestea se înecară, bolborosind parcă fericite că scapă de chinurile de pe acest pământ!

Un alt câine prins de oamenii lui Azap fu îngropat de viu în mormântul unui om ce fusese trăsnit și ars de viu, ca să-i transmită stăpânului său din lumea subpământeană că afară e pârjol și spiritul său, care suferise atâta, să adune norii cei răcoroși!...Mai mult, Azap și oamenii lui turnară peste mormântul acestui ars de viu amfore de lut pline de jeratic, ca atât câinele cât și omul, îndurerați de fierbințeala tăciunilor, să adune spiritele chinuite de foc din cealaltă lume, și să aducă ploaia binefăcătoare, vindecătoare și roditoare…

Azap punea mult suflet în toate acestea și era sigur că metodele sale, venite dintr-o tradiție sigură, verificată, erau infailibile și că, în curând, va ploua și îi va demonstra și lui Dapix, preotului care rătăcea mințile oamenilor, că aceasta era calea dreaptă de a aduce ploaie și prosperitate…

Preotul Dapix uimi lumea printr-o nouă minune: câțiva oameni ai lui au mers în peșteră de unde au scos un minereu pe care l-au topit în niște vase din cărămizi arse, la foc mare de stejar. Apoi au turnat acel lichid în niște forme din lut și când s-au răcit au ieșit la iveală lame de plug mult mai bune, mai ascuțite și mai rezistente decât cele din stejar, unelte care scurmau pământul mult mai bine și săgeți cu vârfuri din bronz care doborau animalul la vânătoare, nu ca cele din piatră care adesea săreau înapoi din pielea groasă a porcului mistreț, a ursului ori a cerbului. Mai făcuseră și arme noi de luptă: niște cuțite lun-

gi ori ghioage ghintuite, de parcă s-ar fi pregătit de război!...

Toate acestea uimiră așa de mult tot tribul, încât o bună parte din oamenii lui Șarp se îndreptară spre Dapix, spre noile unelte și arme, spre grădinile lui verzi, apucându-se și ei de lucru, chiar dacă vara era înaintată, arând și semănând și vânând cu noile arme!...

Dar cerul deveni tot mai fierbinte, apa tot mai puțină, nici un fir de nor nu se arăta și deznădejdea oamenilor lui Șarp era tot mai mare. Neîncrederea în puterea lui Șarp crescu, chiar dacă el dădea vina pe noua religie a soarelui, pe care o propovăduia Dapix în noul lui templu de lemn!...

Azap declară că numai noile unelte din metal sunt de vină, deoarece, fiind prea ascuțite, se răneau spiritele strămoșilor în ele, și că datorită lor se prelungea seceta, deoarece spiritele se supăraseră că oamenii părăseau uneltele tradiționale de piatră și lemn, care îi hrăniseră dintotdeauna, și de aceea îi pedepseau!...

Dar Azap se încăpățână și pregăti o nouă vrajă pentru aducerea ploii!... Porunci oamenilor săi să adune toate broaștele de apă pe care le mai găseau pe fundul lacului și să scoată din văgăunile pământului toți șerpii pe care-i puteau prinde.

Broaștele și șerpii de apă

Azap oficia noua ceremonie de aducere a ploii cu bătăi în tobe ce imitau căderea stropilor de ploaie și lovind pietrele de cremene una de alta, scoțând scântei asemenea fulgerelor…

În fruntea convoiului care se îndrepta spre sanctuarul de sub crengile Marelui Stejar Sacru, se afla Azap, îmbrăcat într-o hlamidă a tatălui său, purtând nori suri de ploaie pe piept și un fulger pe spate, suflând într-un instrument muzical confecționat din carapacea unei broaște țestoase, dar și purtând un șarpe de apă viu, la gât, legat în așa fel încât acesta își înghițise coada, zbătându-se mereu și învălătucindu-se la gâtul fiului magicianului.

Patru oameni cărau pe umeri, în urma lui, un coș împletit din răchită, plin cu broaște, pisici sure ca norii de ploaie și cu șerpi de apă! Azap spunea că strămoșul cel mai îndepărtat al tribului său fusese chiar un șarpe de apă și că, în aceste vremuri grele, când foametea era aproape, nu se putea ca spiritul protector al tribului să nu le trimită ploaia împreună cu duhul broaștelor care nu puteau trăi fără apă!...

Era solstițiul de vară.

Vechile sărbători din ziua cea mai lungă și luminoasă a anului, când totul mergea bine și recoltele erau bogate, fuseră date uitării acum și înlocuite cu ceremonii de aducere a ploii…

Ajunși la sanctuarul de sacrificii, coșul din nuiele cu animale de sacrificiu, broaște, șerpi și pisici, amestecate alandala, a fost atârnat sus, de un stâlp din stejar, în jurul căruia s-au așezat circular crengi uscate, paie, ca un rug.

Apoi, la un semnal al tobelor și al pietrelor de cremene ce fuseră lovite ca să scapere, se aprinseră fo-

curi concentrice, în jurul stâlpului, din exterior spre centru, unde era stâlpul.

Unii considerau animalele din coșul de răchită demoni care au luat aceste înfățișări sau vrăjitoare ale răului, ce aduseseră seceta.

Primele care intrară în lumea morții prin flăcări, să ducă vestea secetei din tribul Artacilor către spiritul strămoșilor fuseră broaștele de baltă și cele râioase, obișnuite, care, cuprinse de pălălaie, scoaseră niște țipete scurte și ascuțite după care se sufocată prăjite în jeratic, se umflară și pocniră sfârâind.

Câteva țestoase se ascunseră sub carapace până se auziră icnetele mortale, pierind coapte sub cupola de os, asemănătoare cu cerul fierbinte de deasupra, care nu dădea niciun semn de scăpare oamenilor din trib.

Focurile concentrice se apropiară tot mai mult învăluind stâlpul. Serpi năuciți se încolăceau de pisicile ce miorlăiau demonic, sinistru. Atinsă de limbile flăcărilor, împletitura de răchită, arsă, se rupse și din cauza zbuciumului sălbatic al zbuciumatelor și chinuitelor animale. Acestea încercară cu disperare să se salveze învălătucindu-se pe stâlp, încercând să se urce în spirală pe stâlp, crezând că astfel vor scăpa de pârjol.

Vârtejul înspăimântător al focului care cuprinse șerpii ce se învârteau pe stâlp, țipând și sâsâind, căzând iarăși și iarăși urcând înapoi era un spectacolul care-i impresiona pe toți, un spectacol asemănător aceluia când steaua cu coadă străbătea amenințătoare cerul nopții, scuturând stele căzătoare peste lume!...

Aceste animale fripte de vii scoaseră țipete înfiorătoare, nemaiauzite pe lume! Broaștele nu mai orăcăiau, ca de obicei, șerpii nu mai sâsâiau, pisicile sure nu mai miorlăiau! Mai degrabă scoteau niște șuierături de necrezut, pe care le scot fiarele doar în clipa morții. Mârâituri pe care le scoteau broaștele, schieunături scoase de șerpi, behăituri scoase de mâțe sure, totul era nepământesc și nemaipomenit. Era un iureș

de țipete precum crivățul iarna care-ți îngheța sângele în vine!

Puține dintre ele reușiră să scape și să fugă, pârlite, arse, miorlăind ori sâsâind înfiorător prin jăratic și foc. Doar câțiva șerpi reușiră să țâșnească printre oamenii ce păzeau jur-împrejurul pălălaiei cu bâte, și doar două dintre mâțe cu flăcărui în spinare și în cozi reușiră să sară peste jărăgai cu ghearele spre oameni, sfâșiind totul în jurul lor și țâșnind spre știoarna de la marginea lacului secat. Oamenii agitați priviră cu frenezie animalele încercând să-și salveze viața! Se considera că astfel ardeau demonii, și tribul se curăța, se purifica de rele, și numai așa va veni și ploaia salvatoare….

Una dintre pisicile aprinse, năucită, nimeri chiar în scorbura Marelui Stejar Sacru, provocând o mare spaimă, căci arderea acestuia însemna o nenorocire mult mai mare decât foametea și seceta și chiar mai mare decât stingerea soarelui și sfârșitul lumii…Dar oamenii reușiră s-o scoată cu cârlige și crengi și o aruncară pe rug, înapoi, știindu-se că un animal sacru cum e pisica sacrificată la altarul de sacrificiu îi ferește de farmece, blesteme și nenorociri!...

Oamenii făceau o larmă îngrozitoare în jur privind ultimii șerpi care se învălătuciră în spirale pe stâlpul aprins care acum arăta precum un tăciune roșu! Dar și aceștia, căzeau înapoi, moi, cu ochii arși și ieșiți din cap, cu gurile căscate, limbile arse, lipsiți de vigoare și viață, de parcă toate focurile concentrice nu erau altceva decât un mare sex de femeie, în care șerpii căzeau răpuși de oboseală, epuizați și morți!...

Mulțimea fascinată și înfiorată răcnea de plăcere sadică, tulburată și cuprinsă parcă de un coșmar colectiv!...

Jarul și cenușa dăinuiră trei zile fără a fi spulberate nici de cea mai mică adiere de vânt. Tăciunii se stinseseră cu încetul în jurul stâlpului care arăta ca

un stejar ars de fulgere, iar în jur rămase doar cenușa în valuri albicioase, concentrice.

Se aștepta ca din aceasta, după focul sacru al procreării, să rodească din nou pământul, să prindă viață, ca în urma unei nașteri!

Dar n-a fost așa! A rămas doar cenușa în urma focului sexual și al pasiunii șerpilor și a mieunatului pisicilor sălbatice ce sfâșiaseră cu ghearele stâlpul de foc.

Ochii fosforescenți, albăstrii sau verzi ai pisicilor sălbatice văd și noaptea, deci și în lumea umbrelor!... Șerpii își fac găurile în lumea subpământeană și ajung la strămoși mai repede. Broaștele arse vor invoca apa...

-Cu siguranță că sufletele tuturor acestor animale vor duce mesajul secetei de pe pământ în lumea umbrelor, la spiritele care se vor mobiliza să aducă ploaia salvatoare, căci altfel va pieri întregul trib!...le spuse Azap tuturor…

Totuși, pe magicianul Șarp îl cuprinseră temeri întunecate. El știa că, dacă nici această ultimă ceremonie a lui Azap nu va da rezultat, va fi nevoit ca să recurgă el însuși la ultima magie, și cea mai grea, de a aduce ploaia și de a salva tribul de la pieire! Va fi nevoit să-l ducă la piatra de sacrificiu a altarului de sub crengile Marelui Stejar Sacru pe cel mai iubit fiu al lui, cel mai mic și nevinovat, Ulu!... Cu sângele nevinovat al acestuia trebuiau stropite apoi toate grădinile din cătun ca să plouă!... Carnea acestuia va trebui împărțită și îngropată în toate țarinile, ca să rodească și ca să se rupă blestemul foametei, al secetei și al bolilor! ..Altfel tribul pierea, și el, magicianul Șarp era răspunzător de tot ce se petrece!...

Oamenii nu mai aveau încredere în puterea și magia sa! Mulți plecaseră înspre Dapix și Bostes, deprinseseră noile meșteșuguri, adânciseră fântânile cu noile unelte, învățaseră meșteșugul noilor săgeți cu vârf din metal, cu care doborau vânatul mult mai

ușor!...Scoseseră apă din gropi ca să le ajungă măcar pentru a-și salva familiile și animalele domestice din ogradă!...

Dacă el, magicianul Șarp ar aduce ploaia, lumea s-ar întoarce iarăși la el și la vechile obiceiuri care îi ținuseră în viață atâta amar de vreme! …

Căci, mare blestem se abătuse asupra tribului de când venise Dapix!...Oamenii se răzvrătiseră și spiritele strămbunilor nu-i mai ajutau!...Dar aceste duhuri se vor înduplecă văzând durerea lui, care-și sacrifică fiul, iar oamenii tribului vor fi impresionați de marea lui jertfă! Și, cu siguranță, strămoșii îi vor ierta și-i vor ajuta din nou! Șiroaiele de ape din norii negri care altădată întunecau lumea se vor revărsa iarăși peste întregul tribul secătuit!...Din norii suri se vor scurge din nou, ca niște șerpi, șiroaiele de ape peste pământ…

Azap a mai găsit un motiv al arșiței solare ce chinuia lumea: se zvonea că o femeie din cătun, Nut, a rămas grea la Sărbătoarea zeiței Ostare, și apoi a lepădt în secret pruncul, deși aceasta tăgăduia! Dar, Azap cu oamenii lui au snopit-o în bătaie pe Nut, făcând-o să recunoască nelegiuirea. Fără doar și poate acest păcat de moarte dusese la nestăvilita secetă ce amenința exterminarea tribului. Au mers apoi la groapa din grădina ei, unde se părea că îngropase pruncul lepădat în taină, au scormonit acel pământ cu sângele și resturile fătului și l-au dus la cascada sacră din pădure, să-l purifice. Dar nici aceasta nu mai curgea! Ca să îmblânzească spiritele ostile, care goneau norii de ploaie și nu-i lăsau să se apropie de trib, Azap și oamenii lui au pedepsit-o pe Nut, care a fost găsită ucisă cu pietre lângă groapa păcatului ei!

Dar nici acest nou sacrificiu nu a adus norii de ploaie deasupra tribunui!...

Într-o noapte, Azap a mers pe întuneric la Marele Stejar Sacru, sanctuarul în aer liber al străbunilor, și s-a crestat la braț împreună cu alți bărbați ai tribului care-i rămăseseră credincioși,cu cuțitele de piatră și au lăsat să li se scurgă sângele, sacadat ori țâșnit, ca o ploaie torențială, la rădăcina Stejarului Sacru, ca să-i înduplece pe strămoși!

Altă dată, oamenii lui au tras cu săgeți înmuiate în propriul lor sânge în sus, spre soarele care pârjolea totul, pentru a-i mai stinge furia și arșița!... Dar nici atunci n-a plouat!...

Înmormântarea Soarelui

Cum toate încercările de până acum de a aduce ploaia au eșuat, oamenii au început să cârtească și să urască Soarele, pentru arșița cu care pârjolea lumea. Pârâul Uji, care curgea altădată în torente din munți, pe lângă tribul artacilor și se vărsa în Lac, secase, albia acestuia fiind crăpată de arșiță, peștii și broaștele muriseră în mocirlă, vegetația acvatică se uscase! Oamenii se aburcau până în vârful muntelui, la izvor, ca sa ia apă de băut, fâneața nu crescuse și foametea bătea la ușă!... Animalele domestice se adăpau din ghiolul în care rămăsese mai mult nămol unde se mai vedeau câțiva pești morți și șerpi de apă umflați, plutind...

Azap, fiul cel mare al lui Șarp, începuse să mobilizeze oamenii în niște ceremonii necurate, împotriva astrului vieții, pentru a domoli arșița acestuia!... Azap povestea cum în vechime existaseră mai mulți sori, care pârjoleau pământul, iar un erou din trecut doborâse trei dintre aceștia cu săgețile, lăsând doar pe acesta, salvând planeta de la incendierea totală!

Dar acum, astrul pe care ei îl ajutaseră să crească, sărbătorindu-i nașterea la solstițiul iernii, arzând stejarul sacru trăsnit de zei ca să-i aducă mai multă lumină și căldură, ca să-i dea viață și putere noului născut, pe care îl legănaseră și-l iubiseră, aprinzând candele pentru el, acum, acest Soare nerecunoscător, din anul acesta, devenise ostil și se întorsese împotriva lor. Asta poate și pentru că, din pricina viscolului nu putuseră să urce pe stânca sacră la solstițiul iernii, să-l întâmpine cum se cuvenea, cu torțele aprinse, ca în ceilalți ani!...

În acest răstimp, oamenii lui Dapix săpaseră fântâni adânci și rigole cu noile unelte din metal care

spărgeau și piatra și reușiseră să descopere noi izvoare, să scoată apa la suprafață și să-și adape animalele și chiar să-și ude grădinile cu zarzavaturi, pomii fructiferi și vița de vie care erau în mare parte uscate.

Noile unelte îi salvară pe cei care se alăturau noii religii a lui Dapix, părăsindu-l pe magicianul Șarp.

De aceea, Azap începuse această ceremonie ciudată de stingere a soarelui, după ce celelalte metode, cu șerpii de apă, broaștele și câinii nu dădură niciun rezultat. Soarele parcă fusese surd și orb și nu-i mai văzuse, nu-i mai ascultase pe oamenii lui Șarp.

Magicianul nici nu-l oprise pe fiul său Azap de la aceste ceremonii întunecate, dar nici nu-l aproba! Totuși, Șarp îl avertiză pe fiul său Azap că oamenii trebuie să se purifice și să respecte Soarele care le dăduse atâția ani viață lor și strămoșilor lor, și că trebuie să venereze astrul vieții, ci nu să-l privească cu ură, că trebuie să-i mulțumească și pentru această perioadă grea, de secetă, pentru că încă mai trăiau! Cine ara el, Azap, de crâcnea împotriva Soarelui!?.. Astrul trebuia respectat, așa cum făcuseră strămoșii lor care își perindaseră viețile cu mult timp înaintea nașterii lor, și care, trecuseră și ei prin perioade grele ca aceasta!

Totuși, Azap nu-l asculta pe tatăl său, pe magician! El se folosea și chiar ațâța ura oamenilor care creștea și pe care o direcționa împotriva Soarelui, căci, altfel această ură nimicitoare ar fi fost îndreptată împotriva lui Șarp, ale cărui puteri păreau că descresc, de vreme ce nu mai putea să restabilească echilibrul vremii, astfel încât să fie soare atât cât este nevoie să se coacă recoltele, dar și ploi îndeajuns ca să rodească pământul, să fie pești în ghiol și în pârâu, iar animalele de casă și sălbatice să se înmulțească, așa cum fusese în anii care-au trecut…

Într-o seară, fără ca Șarp să știe, fiul acestuia, Azap, chemă câțiva oameni credincioși la o ceremonie necurată!... Azap comandase pietrarului Izu să

cioplească un soare în formă de roată, având în loc de spițe raze, o coadă de piatră, asemănătoare cu a păsărilor, aripi deschise, ca ale vulturilor în zbor, cioplite din piatră, și un cap de pasăre legat de trupul acestei sculpturi printr-un gât lung.

Seara, la apus, Azap puse oamenii să sape în cimitirul tribului, sub ramurile Marelui Stejar Sacru, un mormânt. Așezară sculptura lui Izu, pe fundul gropii. Azap grăi, sub freamătul sacru al Stejarului fără vârstă, fără timp:

- Soare nerecunoscător de anul acesta! Toți frații tăi din anii trecuți au slujit tribul, toți i-au ajutat să trăiască, dar tu ești un fiu nerecunoscător și faci atâta rău părinților tăi care te-au ajutat să te naști, te-au legănat, te-au sprijinit și încurajat atunci cât erai palid și lipsit de putere, iarna! Acum tu nu ne sprijini pe noi! Ești un Soare ucigaș și ostil oamenilor! De aceea noi te blestemăm!...

Frunzele răsucite, îngălbenite înainte de vreme, ruginite și pârjolite, căzeau de pe crengile Marelui Stejar Sacru, de parcă un duh al strămoșilor voia să le transmită un mesaj!...

Azap nu luă acest semn în seamă și spuse:

-Tăiați aripa dreaptă a Soarelui, ca să nu mai poată zbura în înaltul cerului, să se chinuie cu o singură aripă , să nu mai strălucească decât cu o singură aripă de foc, să nu ne mai pârjolească!...

Un om de pe marginea gropii azvârli cu un pietroi și sparse în bucățele aripa dreaptă a soarelui.

Soarele de pe cer, în amurg, tremură ușor, printre crengile stejarilor! Dar Azap rosti mai departe:

-Tu, Soare dușman, inamic al nostru, care ne pârjolești și ne ucizi pe noi și animalele noastre!

Pentru necredința și pentru lipsa ta de prietenie, pentru nerecunoștința ta, îți vom zdrobi și cealaltă aripă, ca să nu o mai poți întinde cu flăcările ei, să nu mai cuprinzi pământul! Să ți se domolească flăcările nimicitoare, razele ucigașe pe care le arunci înspre

noi ca pe nesfârșite săgeți cu vârfurile aprinse! Tu ne ataci și ne împuținezi tribul de parcă am fi în război cu tine!...

La un alt semn al lui Azap, și cealaltă aripă de piatră fu sfărmată!

Soarele în asfințit se prelinse ca niște picături de sânge peste vârfurile brazilor, molizilor și carpenilor din depărtare…

-Acum turnați ciubere cu apă peste această efigie ciuntită, ca să-i stingeți dogoarea cu care ne chinuie în fiecare zi!...

Și oamenii turnară peste soarele de piatră, sfărmat, din mormânt, ciuturi de lemn pline cu apă mocirlită, ca să-i stingă vipia.

Azap mai spuse, îngăduitor:

-Nu-ți vom zdrobi capul și nici coada de pasăre a cerului!... Vrem ca să-ți vezi drumul și să nu te rătăcești printre alte stele, să nu schimbi direcția, astfel ca planeta aceasta, până mai ieri binevoitoare și ospitalieră, îndestulătoare și plină de viață, să nu se răcească și să nu fie înghețe de întuneric! Nu vrem să pierim de frig, dar nici arși de vii de văpaia ta nedreaptă! Noi vom reveni la acest mormânt în care se află efigia ta de piatră cu aripile zdrobite și vom arunca dimineața și seara apă și cenușă peste tine, ca să rămâi mereu umed și fără putere și să-ți îmblânzești dogoarea mortală!...spuse Azap.

-Noi nu suntem dușmanii tăi!

Noi îți cerem să-ți domolești doar arșița și să ne lași să trăim!...noi nu suntem dușmanii tăi, Soare, vrem doar să ne lași să trăim!...

În înserarea care se lăsa peste tribul Artacilor, se auzi un râs sonor al cărui ecou se întoarse repetat!...

De departe nu se putea ști cine e, dar Azap presupuse că este glasul lui Dapix care râdea batjocoritor de ei!...

Oamenii aruncară apă și cenușă în groapă, peste soarele din piatră cu aripile frânte!...

Apoi își luară uneltele de piatră, se despărțiră și se pierdură în noapte pe la colibele lor, sub ciorchinii de stele.

Alții găseau și alte soluții ca să îmblânzească sălbăticia solară ce se năpustise peste ei, hotărând să nu mai aprindă niciun foc în trib și nici mâncare gătită să nu mai pregătească, alții că niciunul nu mai avea voie să scapere două pietre sau să frece două lemne uscate ca să dea naștere focului viu și chiar să nu mai aibă de-a face cu femeile lor, ca să nu stârnească nici focul dragostei.

Iar alții cufundară la marginea ghiolului secat și plin de mocirlă o altă efigie solară, înfășurată în plase, ca pe un pește în capcană, ca să rămână acolo mereu ud și întunecat, până când cel de pe cer se va îmblânzi.

Azap povesti magicianului cele ce făcuse pentru domolirea vipiei. Dar acesta, îngândurat îi spuse că rău a făcut, că nu trebuia să supere și să batjocorească Soarele care le încălzise strămoșii de la începutul timpului și până azi, și că Soarele trebuie să fie supărat rău, umilit și jignit pentru această înmormântare simbolică!...

Magicianul Șarp mai spuse că acum, numai un mare sacrificiu, numai o adâncă purificare prin durerea sufletelor mai putea să îmblânzească marele astru dătător de viață, căci altfel, vor pieri cu toții!...

Șarp urmărise cu atenție stelele, încercând să ghicească viitorul tribului. Spuse că șarpele de foc ce trecuse pe cerul nopților era semn că spiritul lui Tiamat e furios pe oamenii tribului deoarece nu mai respectă obiceiurile și tradițiile vechi și, de aceea, în loc să verse apă din cer, varsa vipie.

De aceea, spiritul lui Tiamat i-a cerut lui Șarp să ducă la piatra de sacrificiu a sanctuarului de sub Marele Stejar Sacru, pe fiul lui cel mai mic și fără pată, Ulu!...

Numai așa se va reîntoarce împăcarea dintre oameni și strămoși, doar așa se vor reîntoarce ploile binefăcătoare și roditoare și viața tribului artacilor nu se va sfârși!...

CAPITOLUL XIV-

SACRIFICAREA LUI ULU

Patru oameni îl duceau pe umeri, așezat pe un fel de jilț, pe Ulu, copilul cel mic al magicianului Șarp.

Când cineva îl întreba ,,Unde te duci, Ulu?" copilul răspundea:

-Mă duc să aduc ploaia!...

Șarp mergea înaintea lui, tăcut, mohorât, într-o hlamidă specială, cenușie, de culoarea norilor din care picură stropi albaștri de ploaie, dar și picături roșii, de sânge.

În urma jilțului, bocea disperată, smulgându-și părul din cap, mama lui Ulu și soția magicianului Șarp, Ino!

Femeia își turna țărână în cap, se târa la picioarele soțului ei, implorându-l, dar nimeni n-o lua în seamă. Era în joc ceva mai important decât viața fiului ei: ploaia, adică existența întregului trib!...

În urma lor s-a adunat toată suflarea tribului, chiar și oamenii lui Dapix, care aflase că Șarp își sacrifică fiul cel mic pentru aducerea ploii!...Încă de la plecare, din fața templului magicianului cu idolul din lemn, reprezentând șarpele cu două capete, cu solzi vopsiți în verde, Șarp observă un firav fir de nor alb. ,,Norul de sacrificiu", gândi acesta, care îi va purifica pe toți și îi va readuce la vechile credințe și obiceiuri! Numai atunci spiritele strămoșilor îi vor ierta și vor revărsa ca și în trecut puhoaiele roditoare, salvând întreg tribul!...

Magicianul mai întâi a mers pe la toate colibele cu fiul său de mână, luându-și rămas bun de la fiecare și rugându-i să vină la ceremonie ca să transfere toate necazurile lor, toate dureile pe care le aveau asupra lui Ulu, care le va prelua și le va duce departe,

în lumea umbrelor, ca ei sa fie eliberați, Magicianul a împărțit oamenilor și mici amulete magice, pe care copilul le-a purificat prin atingere cu nevinovăția și sacrificiul său, ca să le poarte noroc pe viitor!...

Procesiunea ajunse la sanctuarul de sub crengile Marelui Stejar Sacru. Îl așezară pe Ulu pe piatra de sacrificiu.

Deasupra plutea norișorul alb, ca o pânză subțire țesută din bumbac, ce se colora sângeriu când trecea prin fața soarelui. Când se auziră sunetele aproape metalice ale frunzelor Marelui Stejar Sacru, uscate mult mai devreme anul acesta, se făcu o liniște adâncă. Stejarul secular fremăta tulburat și, pentru întâia dată de aproape șase luni, se simțea o adiere firavă sub norișorul sângeriu…

Șarp, cu părul alb, cu fața brăzdată adânc și împietrită de durere, începu cuvântarea încet, ca o ploaie măruntă și calmă, presărând cuvintele ca pe niște semințe ce trebuiau să răsară, să înflorească și să rodească în sufletele oamenilor:

- Locuitori ai tribului artacilor! Vă dau viața fiului meu, în schimbul ploii!...Este datoria mea să salvez tribul de la foamete și de la moarte!

Peste puțin timp vom sărbători ziua morților, a moșilor și strămoșilor noștri care ne-au învățat și ne-au îndrumat din cele mai vechi timpuri! Trebuie să le respectăm cuvântul și învățăturile! Numai așa, ne vom împăca din nou cu spiritele lor! Numai așa ne vor da din nou ploi și pământ va fi din nou roditor și vom putea să pescuim și să vânăm ca înainte! Vom putea trăi îndestulați, ca și mai înainte, numai dacă ne respectăm morții!...

Iată, copilul meu, Ulu, se va duce la strămoși, ca mesager, și le va povesti despre seceta ce s-a abătut asupra noastră!... Ce ai să le spui spiritelor străbunilor noștri, Ulu?

-Le voi spune că mor oamenii și animalele de sete și de foame și că se usucă holdele și îi voi ruga să vă trimită norii de ploaie, ca să nu piară tribul!...

-Așa să faci, Ulu! Iar noi, de ziua morților, nu te vom uita, îți vom chema sufletul acasă și îți vom mulțumi, și vom pregăti mâncărurile care îți plac ție, vom ospăta împreună lapte de capră și morun uscat, Ulu!...

-Și îmi veți face și turtă dulce din rădăcină de papură!...

-Da, Ulu!

Șarp făcu un semn și în jurul copilului fuseră așezate câte o grămăjoară din puținele fructe și legume din acest an, câțiva snopi de orz, ovăz și secară, ca toate acestea să fie stropite de sângele copilului și astfel, recolta anului următor să fie bogată!...

În tăcere, aproape toți membrii tribului au trecut și și-au pus mâinile pe creștetul lui Ulu, transferând astfel asupra lui bolile, foametea, arșița, durerile, ca să le ducă departe de trib, în lumea subpământeană, ca spiritele să se mobilizeze și să trimită ploaia în lumea aceasta!...

De-a lungul timpului, magicianul sacrificase, în perioade de mare secetă, câte o victimă umană, fie un prizonier, fie un străin prins, fie câte o femeie necredincioasă sau chiar un copil cumpărat pe alimente dintr-o familie care oricum murea de foame… In general, anul care urma era bogat, roditor, și recolta bună era considerată a fi urmarea sacrificiului. Acum însă, magicianul amenințat oricum să fie linșat pentru că vrăjile lui nu mai dădeau roade, hotărî că venise timpul să-l sacrifice pe însuși fiul său, Ulu, pentru supraviețuirea pe mai departe a tribului!...

Dapix venise cu o altă credință, susținând că trebuie să te rogi Soarelui, să practici anumite restricții

de purificare, dar că nu mai era nevoie să se aducă sacrificii nici animale, nici umane!...

Magicianul nu înțelegea în nici un chip aceasta: cum să nu aduci jertfe!?...Numai prin ofrande, renunțare și durere reușiseră să aducă bunăstarea, recolte bogate, să gonească molimele și toate nenorocirile, din trecut…Și cum puteau fi uitați strămunii care, de-a lungul timpului, îi învățaseră să se mute din peșteră în colibe, să-și crească fiecare copiii săi și să nu mai trăiască precum o turmă de animale!? Pe atunci se omorau între ei pentru femei, pentru copii ori alimente…Strămunii îi învățaseră să nu se mai mănânce între ei, ca fiarele sălbatice, să semene orz și mei…Îi învățaseră să domesticească calul și câinele, oaia și capra, să are pământul cu plugul de lemn…

Aproape tot tribul e sub Marele Stejar Secular Sacru…

În trecut, sacrificiile se făceau noaptea, spre dimineață, când planeta roșie cerea sânge... Acum însă, magicianul a hotărât ca sacrificarea lui Ulu să aibă loc ziua, ca să aibă cu toții timp să ducă într-o ulcică de lut câțiva stropi din sângele băiatului cu care să-și stropească fiecare grădina și să îngroape câte o bucățică din trupul lui Ulu până la apusul soarelui, ca țarina să devină din nou roditoare anul următor!...

În trecut victimele fuseseră sacrificate în diferite feluri: fie arse de vii, fie li se zdrobiseră ticvele cu ghioaga de lemn, ori fuseseră despicate cu topoarele de piatră, sau chiar jupuite de vii, pielea fiindu-le atârnată pe ramurile Marelui Stejar Sacru, dovadă a sacrificiului, pentru ca spiritele ce sălășluiau în rădăcina, tulpina si crengile acestui arbore secular, dar și cele din cimitirul apropiat ori ale arborilor pădurii să stârnească furtuna și aducerea norilor de ploaie...

Ulu fu înfășurat în spice de grâu, secară, orz, dar și coceni de mei, vrejuri de cartofi și dumate, ramuri de măr, păr, gutui și altele.

Aceste spice de orz, secară, grâu, aceste fire de mei, roșii, cartofi erau ultimele fire din recoltele slabe ale acestui an în care se presupunea că se refugiaseră spiritele respectivelor cereale sau legume și care erau păstrate fără a fi date de mâncare la animale și fără a fi mâncate de oameni, deoarece în ele sălășluiau spiritele respectivelor plante. Acum trebuiau stropite cu sânge, ceea ce însemna ploaie, ploaie roditoare…O recoltă viitoare sigură!...

Șarp puse mâinile pe capul lui Ulu și-l binecuvântă:

-Să iei toate nenorocirile tribului nostru cu tine, Ulu, și să ne trimiți recoltă bogată anul care vine, Ulu! Iar ploaia să o aduci încă de pe acum!...

-Da, tată! Spuse copilul, supus.

Ca eficiența sacrificiului unui suflet nevinovat să fie maximă, toți membrii tribului trebuiau să-l bată pe Ulu cu nuiele, astfel ca acesta să plângă cât mai mult, lacrimile copilului imitând și aducând ploaia. Primul care-l lovi pe băiat cu o ,,vână de ulm" , fusese chiar tatăl lui, lăsându-i pe pielea goală, pe spate, dungi roșii, sângerii, până ce Ulu începu să plângă cu adevărat.

Toți , începând cu membrii familiei lui, trecură și-l plesniră cu nuielele pe băiat. Acesta icnea scurt și lacrimile-i picurau în tăcere. Văzând copilul plin de sânge în urma vergilor, gemând cu dinții strânși, cu lacrimile șiroindu-i, toți ceilalți se contaminară unul de la altul și începuseră să plângă. Era un bocet colectiv, irezistibil, de neoprit.

Ino, mama lui Ulu, se zbătea și țipa de la primele lovituri! Și ea trebui să-l lovească pe băiat, dar lovi mai încet. Ulu scrâșnea sub ploaia de lovituri. Lacrimile și bocetele tuturor chemau ploaia ca o rugă colectivă.

Apoi, Ulu leșină. Aruncară apă peste el. Băiatul se trezi și începu să geamă de durere, parcă neînțelegând ce se întâmplă.

Dar ploaia de bețe reîncepu. Apoi iar leșină. Se întâmplă asta de câteva ori, după care Ulu nu se mai trezi din leșin. Era numai răni: carne vie. Atunci magicianul, în plânsul colectiv al tribului, îl puse pe copil cu capul pe piatra de sacrificiu.

Magicianul, cu lacrimi în ochi ca și ceilalți membri ai tribului, îl așează pe Ulu, leșinat de bătaia cu nuiele, cu capul pe piatra de sacrificiu!

Doar Ino, încercând să-l oprească pe Șarp, să nu facă semn celui care trebuia să înfăptuiască sacrificiul cu toporul lui de piatră bine șlefuit, începu din nou să răcnească, să se zbată ținută de ceilați fii ai ei, Azap și Naumi.

Copilul fu așezat cu capul pe piatra de sacrificiu, lăsând să-i atârne părul ca spicul copt, înroșit de sângele vergilor.

Șarp făcu un semn de aprobare.

Sacrificatorul ridică securea ce sclipi în soare și care căzu ca un fulger! și capul lui Ulu se rostogoli într-un coș de răchită.

Toți se repeziră cu ulcelele să adune sângele sacru al băiatului.

Ino leșină cu ochii împietriți, ieșiți din orbite. Se prăbuși lângă piatra de sacrificiu.

Toți se înfiorară la vederea morții. Sângele țâșni peste spice și ramuri, făcând ca acestea să rodească negreșit anul ce va urma.

Toți se repeziră să ia în mici vase din lut sângele sacru, ca să spele cu el semințele ori boabele cerealelor ce vor fi semănate anul viitor!...

Fiecare luă din trupul sacru al băiatului, carne sau oase, cu care trebuia să alerge până la apusul soarelui ca să le îngroape, fiecare în țarina lui, sub brazde.

Semințele tuturor cerealelor și legumelor fusese mânjite cu sânge, recolta viitoare fusese asigurată.

Ino, îndurerată, înghiți ochii fiului său, în credința că va putea să-l vadă pe Ulu în lumea subpământeană, să poată vedea ce face fiul ei în lumea umbrelor… dacă mai putea să-l ajute cu ceva…

Femeile și copiii boceau moartea sacră a lui Ulu.

Dar bărbații înțelegeau necesitatea acestei sacrificări pentru salvarea tribului... Ca și trupul băiatului, capul, cu excepția craniului, care îi fusese dat magicianului pentru a fi depus într-un sanctuar secret al strămoșilor pentru a fi venerat la sărbătoarea morților, fu împărțit de sacrificator mulțimii, care alergă fie cu caii domesticiți, fie cu picioarele -cei mai iuți și tineri, să stropească pământul ori să îngroape până la apusul soarelui o bucățică din trupul lui Ulu pentru rodnicia și prosperitatea viitoare a tribului.

O ulcică din sângele lui Ulu a fost turnată de către magician, în semn de prețuire, la rădăcina Marelui Stejar Sacru!

Sacrificatorul își făcuse treaba, și, după un străvechi obicei, plecă înspre soare-apune, fără ca să privească pe nimeni în urmă!...

El trebuia să rătăcească în afara tribului trei nașteri și morți ale lunii și, numai noaptea să ceară sfaturi și mâncare magicianului. Numai după aceea va fi primit din nou în coliba lui din trib. Deși fusese obligat să oficieze sacrificiul, trebuia să plătească pentru fapta sa!...

Nori negri ca pana corbului s-au adunat pe cer și pentru prima dată după mai bine de o jumătate de an, se văzură sclipirile fulgerelor și se auziră tunetele binefăcătoare ca ale unor mari tobe cerești!... Și primele picături de ploaie căzură peste tribul artacilor și umeziră pământul și curățară aerul de praf, înviorând deodată plantele, oamenii și animalele!...

Artacii plânseră de bucurie și de tristețe, deși ploaia era târzie. Mai spuseră că Șarp ar fi trebuit să oficieze acest sacrificiu mai demult, ca să salveze recoltele!... Acum spiritul strămoșilor îi iertase!... Ulu le dusese vestea și ele, spiritele se milostiviseră, în sfârșit, la rugămințile lui și iertaseră tribul!...

Ulu a devenit astfel unul dintre strămoșii salvatori ai tribului!...

Drept dovadă că sacrificiul lui nu fusese în zadar era ploaia!...

Începu brusc o furtună ciudată, de parcă înseși spiritele strămoșilor fuseră trezite și tulburate pentru sacrificarea lui Ulu. Frunzele stejarilor, sunătoare, erau smulse de vânt și împrăștiate peste locul însângerat al sacrificiului.

Ploaia a readus viața și speranța în trib.

Oamenii dansau și chiuiau de bucurie.

Se înserа. Oamenii se răspândiseră în goană pe la țarinile lor să îngroape fiecare rămășițe sacre din trupul băiatului.

Șarp a dus craniul lui Ulu într-un sanctuar secret al strămoșilor din Peștera Bourilor, alături de celelalte ticve sacre ale zeilor muritori ai tribului artacilor, care erau sărbătorite și venerate de ziua tuturor morților și a zeilor muritori.

În urma ploilor care, deși târzii, nu mai conteneau, iarba avu timp să mai încolțească, animalele să se mai hrănească. Nopțile, fulgerele brăzdau cerul, ca niște uriașe crengi luminoase ale Marelui Stejar Sacru, tunetele trezeau la viață pământul, șuvoaie de apă se scurgeau cu ropot din munte. Parcă totul se schimbase și reînviase din neant datorită lui Ulu!...

Chiar și pentru preotul Dapix, care fusese sigur că sacrificarea fiului magicianului va fi în zadar, și încă o nouă dovadă a neputinței acestuia, această ploaie neîntreruptă era un miracol. Dapix era el însuși descumpănit și nu mai știa ce să creadă.

Toate gropile se umpluseră cu apă. Toți aveau apă din belșug, ba, șuvoaiele nestăvilite le smulseră o parte din recoltă…

Șarp îi înduioșase pe toți cu gestul lui. Mulți se duceau și se închinau șarpelui Tiamat, cioplit din lemn, în fața templului. Șarp îi binecuvânta și-i sfătuia să nu-și uite strămoșii niciodată și să-i cinstească cum se cuvine la apropiata sărbătoare a morților, deoarece aceștia îi ținuseră în viață până acum, de secole, iar puterea lor e nemărginită! Strămoșii pot să-i nimicească prin secetă sau prin cutremure sau să le facă viața îmbelșugată prin ploi roditoare!...Ploile acestea trebuiau să le ude sufletele și mintea tuturor și să înțeleagă puterea morților!

Ploile erau trimise de la strămoși!

Pământul era precum o femeie cu burta mare, căreia i se rupsese apa și care zămislea, înverzea deodată, iar fulgerele și ploile nu mai încetau, deși veniră prea târziu!...

Căci oamenii mai aveau a trece printr-o toamnă și o iarnă grele! Și asta numai dacă nu va muri Soarele , după sărbătoarea morților, în cazul în care lumea nu va reveni la credința în strămoși! avertiza Șarp.

Iar iarna se anunța înfricoșătoare: grânele, legumele și chiar fructele nu rodiseră decât în mică măsură!

Oamenii trebuiau să înceapă să vâneze și să pescuiască din nou, căci se umflaseră iarăși apele ghiolului și pârâul Uji se revărsa din munți!...

CAPITOLUL XV-

SĂRBĂTOAREA MORȚILOR

Sărbătoarea tuturor strămoșilor invocă și toți eroii, care au ajutat odinioară tribul, în trecutul mai mult sau mai puțin îndepărtat, și pe care oamenii obișnuiți îi cinstesc ca pe niște zei muritori!

Această sărbătoare se celebrează în jumătatea întunecată a anului, când ziua scade drastic și când sunt chemate în ajutor spiritele trecutului alături de oameni, ca să lupte împotriva beznei adânci, a nopților lungi și a răului care pare, în aparență, biruitor!...

Se crede că în ziua în care se ținea această mare sărbătoare, granița dintre cele două lumi devenea incertă, și apăreau porți și podețe pe care spiritele treceau mai ușor din lumea subpământeană înspre oamenii tribului!...

Acum erau invocate și spiritele zeilor pământeni, cu ajutorul bostanilor sculptați în așa fel ca să-i reprezinte cât mai bine- un fel de lămpașe cu lumânări aprinse în ele, care erau purtate noaptea pâlpâind pe ulițele tribului!...

Fiecare invoca diferite duhuri, aducea ofrande și cinstea cum se cuvine respectivul spirit de care avea nevoie și-i transmitea dorința pentru care îl chemase din lumea umbrelor, rugându-l să-l ajute la îndeplinirea acesteia!...

Dar anul acesta, magicianul Șarp s-a folosit de această sărbătoare pentru a mobiliza sufletește întregul trib pentru pregătirea luptei pe care aștepta să o dea cu cei din tabăra preotului Dapix, care dorea nimicirea și desființarea tuturor zeilor trecutului, a tuturor tradițiilor și obiceiurilor care ajutaseră la dăinuirea și supraviețuirea tribului din cele mai întunecate și uitate vremuri și până azi!...

Oamenii aveau datoria de a transmite atât strămoșilor chemați din cealaltă lume rugămintea de a-i ajuta în bătălia iminentă care părea că se apropie cu cei din tabăra lui Dapix!...Trebuiau să se unească, oameni vii și spirite apuse ale străbunilor, pentru a îndepărta primejdia pe care o prevedea Șarp, care ghicise toate aste nenorociri în cristalul magic, dar și citind mersul stelelor, noapte de noapte…

După echinocțiul de toamna toată suflarea aștepta sărbătoarea morților. Oamenii pregăteau bunătăți alese pentru sufletele care își vizitau în această noapte magică fosta izbă în care trăiseră….

Cimitirul se afla lângă sanctuarul de sacrificiu și lângă Marele Stejar Sacru, unde se oficiau atât căsătoriile, cât și ceremoniile de înmormântare sau de botez, unde cei vii erau vegheați neîncetat de cei morți, care luau și ei parte, ca spirite, la aceste ritualuri…

Mormintele erau însemnate cu câte-o piatră îndreptată spre soare-apune, astfel ca fantomele să știe locul în care se vor întoarce, să nu se rătăcească în interiorul tribului, să nu-i sperie pe cei vii, în timp ce toate colibele aveau ușile înspre soare-răsare.

Pe pietrele fiecărui mormânt Igu cioplise ori scrijelase diferite figuri vopsite cu ocru înroșit cu sânge: bouri, șerpi înghițindu-și coada sau cu două capete, cruci având doi sori pe brațe sau un soare și o lună, cai, bouri, bufnițe, clepsidre, toate vopsite cu lichidul vital amestecat cu ocru roșu.

Se presupunea că sângele colectat de la sacrificarea diferitelor animale sau al oamenilor, îi va ajuta pe cei duși să se trezească atunci când erau chemați

Fiecare mormânt avea câte un orificiu numit ,,fereastra sufletului", prin care duhul mortului putea ieși când era strigat prin bocete la diferite ceremonii, ca cea din noaptea aceasta.

Uneori se puneau alături de mort și ofrande, vase de lut cu cereale, scoici cu perle, unelte.

Copiii erau îngropați în general sub case, uneori în apropierea vetrelor, în poziție chircită. Sufletele lor erau mereu în apropierea părinților îndureraţi…

Dar, adevăratele morminte se aflau în sufletele celor care trăiau, care le purtau o amintire neștirbită strămoșilor! Cu răposații aceștia petreceau și se bucurau la sărbători ca acestea, și acestora le cereau oamenii tribului ajutorul când erau încercați de nenorociri ale vieții!...

Când viața din trib era înecată-n nenorociri de neîndurat, se invoca ajutorul strămoșilor ca, fie să le facă zilele de suportat aici, sub soare, fie să fie primiți ei în lumea umbrelor, unde erau apărați de toate nenorocirile!...

Dar, în noaptea asta, cei vii trebuiau să-i hrănească pe cei morți cu bunătățile, cu mâncarea și băuturile care le plăcuseră în timpul vieții, să petreacă și să se veselească împreună cu ei, și, mai ales, să încurajeze spiritele, să le mângâie cu vorbe blânde, ca să aibă putere să treacă peste gerul iernii și nopțile reci care vor urma, peste viscole și îngheț, peste vitregiile iernii care începea și se abătea în egală măsură asupra celor vii, dar și asupra celor din lumea subpământeană!...

Sărbătoarea strămoșilor începe la apusul soarelui, la lumina făcliilor, la sanctuarul de piatră de sub Marele Stejar Sacru, unde se aduna mai tot tribul.

Pe morminte s-au aprins focuri, ca spiritele morților să se mai încălzească pentru că începuse gerul toamnei târzii. Frunzele îngălbenite, care treziră atâta îngrijorare, amintind de iarna care se apropia, se răsuciră, ruginite, și fuseră spulberate de vântul de miază-noapte, care aducea tot ce era mai rău: frigul morții și demonii veneau tot dinspre partea aceasta întunecată și rece a lumii...

Cum începuse să bată crivățul, bărbații tineri veniseră cu ghioage, sulițe și tobe, răcnind și gonind duhul rău al vântului dinspre miazănoapte, blestemându-l și alungându-l afară din trib!...

Tot timpul anului oamenii se fereau să le iasă înainte o fantomă din lumea subpământeană! Acestea erau considerate un semn îngrozitor care aducea adeseori moartea celui ce o întâlnea: omul trebuia fie să fugă, fie să se lupte cu aceasta, dacă putea, să o alunge ca să scape cu viață!...

Doar în noaptea în care se celebra sărbătorirea tuturor morților și a eroilor-zei muritori ai tribului!- spiritele erau prietenoase, înduplecate cu dragoste, adorate, implorate și cinstite cu venerație!...

Pietrarul Izu cioplise pe piatra de mormânt a lui Ulu doar picături de ploaie.

Fiecare piatră mortuară avea cioplit: un cocoş, o pisică, o bufniță, un soare, un lup în relief, câte un desen reprezentând o stea în cinci colțuri, o cruce având pe un brat soarele și pe celălalt luna, un şarpe cu două capete şi altele. Oamenii făcuseră în frigul nopții focuri pe fiecare mormânt, ca să se încălzească atât oamenii cât și spiritele ce trebuiau sărbătorite. Toți aşteptau cu făclii în mâini cuvântul de început al ceremoniei ce trebuia rostit de magicianul Şarp.

Acesta își începu cuvântarea pe un vânt rece, noptatic, de toamnă târzie, ce prevestea apropiatele deznădejdi ale iernii:

-Frați artaci! Morții au putere mai mare decât viii! Ei sunt nu numai stăpânii lumii de dincolo, dar și stăpânii vieților noastre de aici, de sub stele!...Ei pot să oprească soarele în lumea lor întunecată…iar lumea noastră de aici să înghețe, să piară în noaptea fără de sfârșit!

Aduceți-vă fiecare aminte cu drag de morții voștri și-i cinstiți așa cum se cuvine, pe fiecare în parte, la

această sărbătoare!...De această cinstire depinde dacă tribul nostru va supraviețui peste iarnă sau nu!...

Dacă strămoșii rămân în sufletele noastre, și noi trăim mai departe, aici, după înțelepciunea, după sfaturile și tradițiile pe care ni le-au lăsat! Dacă străbunii nu pier, nici noi nu pierim! Ei sunt mai puternici ca noi! Noi trebuie să-i respectăm…

Și noi ne vom preface în străbuni, cândva, și îi vom ajuta pe cei ce se nasc și trăiesc aici, numai dacă ei ne vor respecta!...

Frații mei artaci! Mergeți fiecare la mormintele strămoșilor voștri și chemați-i pe nume! Cu făclia voastră în mână călăuziți-i și chemați-i până acasă, la colibele fiecăruia! Acolo ospătați-i toată noaptea și vorbiți cu ei, aduceți-vă aminte de întâmplările din viața lor și cinstiți-i cum se cuvine! Mâncați mâncărurile care le plăceau lor, beți băuturile care le plăceau lor, cântați cântecele care le plăceau lor! Iar spre dimineață călăuziți-i înapoi cu făcliile aprinse ca să nu-și rătăcească mormintele. Și-i întețiți focul de stejar pe la casele voastre ca să se încălzească spiritul lor, căci e frig afară!... Asta ca să poată trece și ei peste iarna grea care ne așteaptă pe toți! Rugați-i să facă în așa fel ca soarele să nu moară nici anul acesta, și noi să dăinuim mai departe!

Și, ca să vă aduceți aminte de puterea morților noștri, iată, Izu, a cioplit în piatră chipul copilului meu, Ulu, cel care a dus mesajul nostru în lumea umbrelor, în lumea strămoșilor, care s-au lăsat înduplecați de rugămințile acestui copil fără pată de a readuce ploile în tribul nostru!...

Ulu este dovada puterii nemărginite pe care o au morții și, de aceea, statueta lui va rămâne aici, lângă sanctuarul de piatră de sub Marele Stejar Sacru, aici, unde a fost sacrificat pentru ploaie, ca aducere aminte, că trebuie să ne respectăm întotdeauna străbunii, ca și ei, la nevoie, să ne scape de secetă, de molime, de cutremure și de alte nenorociri!...

Mulțimea, impresionată de asemănarea chipului din piatră cu copilul pe care-l cunoscuseră toți, strigă într-un glas:

-Slavă lui Ulu, care ne-a adus ploaia! Slavă lui Ulu!

O dată pe an, în noaptea sărbătorii tuturor strămoșilor, magicianul Șarp scotea dintr-o scorbură a Marelui Stejar Sacru craniile eroilor tribului, ale oamenilor-zei-muritori, ale marilor înaintași. Acestea fuseseră aduse în taină dintr-un sanctuar secret din Peștera Bourilor, unde trăiseră strămoșii înainte de a se strămuta și intemeia tribul artacilor!

Și de data aceasta, Șarp descoperi o masă de stejar, ce fusese acoperită de o pânză de bumbac, și la lumina făcliilor scoase la iveală o mică piramidă de cranii!...

Erau căpățânile lui Thor, Mithra, Ostare, Baset (o tigvă de pisică sălbatică!), un craniu de șarpe mare (Tiamat), al lui Chronos, Tammuz, Nyx și al Mumei Geea, dar și al micului trimis de curând în lumea subpământeană să aducă ploaia, Ulu!...

Oamenii rămaseră înmărmuriți și înfiorați de respectul pentru strămoși! Crengile desfrunzite ale Marelui Stejar Secular fremătară, Șarp aprinse o mulțime de lumânări colorate pe masă, lângă aceste cranii sacramentale ale strămoșilor-zei.

Oamenii, cuprinși de emoție și respect strigară, împreună cu magicianul:

-Slavă strămoșilor! Slavă strămoșilor! Slavă strămoșilor noștri!...Slavă lui Ulu!...

Printre aceste glasuri de slăvire, se auzi bocetul lui Ino, care vărsă lacrimi peste ticva înroșită cu ocru a fiului ei, după care se aruncă la pământ bocind amarnic și sărutând picioarele de piatră ale statuetei lui Ulu…

Magicianul Șarp mai spuse:

-Acum, treceți pe rând și faceți semnul stelei cu cinci colțuri deasupra craniilor strămoșilor, în semn de nețărmurită venerație, și apoi mergeți fiecare la

mormintele rudelor voastre și chemați-le pe fiecare, pe nume, mai întâi, de trei ori, cu blândețe, ca să se trezească, apoi de trei ori poruncitor, ca spiritele lor să vă urmeze!...

Ele vor ieși prin fereastra sufletelor și vă vor urma în fostele lor case, să-i ospătați și să-i preacinstiți cum se cuvine!...

Încălziți-vă colibele, întețiți focul de stejar în vetre, ca să se bucure și să se încălzească și duhurile strămoșilor voștri ce vor suferi de frig toată iarna în recile morminte, ori în pietre, ori în scorburile arborilor!...

Aduceți-vă aminte toate zilele și întâmplările vieții voastre alături de ei, ca și când le-ați trăi din nou aievea și spuneți-le vorbele plăcute pe care le spuneați când erați împreună, căci o parte din viața lor reînviază și se află cu voi în noaptea asta!...

Și jurați-le că nu-i veți uita niciodată!...

Și jurați-le că veți respecta obiceiurile instituite de ei!...

O buhă zbură de pe crengile stejarului sacru printre stele, de parcă spiritul unui mare strămoș-zeu-muritor îi privise cu ochi de foc. Magicianul mai spuse:

-Această statuetă a lui Ulu, va fi legătura noastră permanentă dintre noi, cei de aici și strămoșii de dincolo! Ulu ne iubește! Ulu ne-a adus ploaia! O parte din viața lui se află în statuetă!

Statueta lui Ulu este aici, chezășie pentru a mijloci rugămintea noastră către strămoși, ca să ne aducă ploaia în vremuri de răstriște și cumpănă! Ulu străjuiește și este mesagerul între două lumi! El este crainicul nostru!... El are puterea de a transmite străbunilor durerile și necazurile noastre, așa cum a mai făcut-o!...

Ino izbucni din nou în hohote deznădăjduite.

Șarp ridică glasul în noapte, peste morminte, peste întreg cimitirul, peste mulțimea oamenilor cu făclii în mâini și spuse:

-Chemați-vă strămoșii în ajutor pentru lupta ce va urma cu dușmanul acestui trib!...Chemați-i, ospătați-i și cinstiți-i cum se cuvine și vorbiți-le despre primejdia care ne paște pe toți!...

Invocați-vă zeii muritori în ajutor! Faceți lămpașe din bostani sculptați, înfățișând chipurile lor: Mhitra, Ostare, Tammuz, Tiamant, Baset, Nyx, Chronos, Geea! Alergați cu ele pe ulițele tribului, slăviți înaintașii și chemați-i să vă ajute în lupta ce se prefigurează!...

Aceste mari spirite ale trecutului să apere tradiția și obiceiurile lăsate de ei!... Și, mai ales, să se apere pe ele însele de dușmanii care vor să le nimicească și să le interzică amintirea și memoria în inimile noastre!...

Aduceți-le ofrande! Chemați zeii trecutului și rugați-i să ne ajute în lupta ce va urma!... Invocați și spiritul ultimului nostru erou, cel care ne-a adus ploaia prin jertfirea sa!... Căci spiritul lui Ulu va fi cu noi!...

Oamenii începură să-și strige, să-și bocească și să-și cheme pe nume morții în noapte!... Apoi porniră cu toții spre colibele lor, ținând făcliile sus ca să lumineze drumul spiritelor celor răposați, vorbind cu ei, îndrumându-i spre fostele lor locuințe, ca și când ar fi fost vii. Unii pretindeau că simțeau pașii stafiilor care veneau în urma lor, sau chiar mergeau înainte, cunoscând drumul!...

Acasă, fiecare își comemora strămoșii defuncți în izba lui, luminată ca de sărbătoare până spre dimineață!

Oamenii au băut și au mâncat, au chefuit și s-au veselit cu cei duși din lumea aceasta, simțindu-le prezența, ca și când ar fi fost alături de ei, fiind convinși că sufletele lor sunt acolo!... Au cântat cântecele care le plăcuseră lor, celor înstrăinați de această lume …

Unele văduve, rămase singure în colibe, se acuplaseră în această noapte cu moroii foștilor lor bărbați și, ca dovadă, săptămâni întregi după aceea aveau trupurile învinețite și gherănite de îmbrățișările stafiilor. Ba, unele, se spunea că rămâneau grele în acestă noapte!... Pruncii ce se năsteau din aceste împreunări erau jumătate om, jumătate năluci! Moroii se întorceau mai mult în vis, dar apăreau uneori și în chip de umbre translucide, noaptea…Vădanele își creșteau acești copii, îi hrăneau și-i îngrijeau ca și pe ceilalți... Îi botezau cu numele foștilor lor bărbați și aveau o parte din viața acelora transferată în ei!...

Spre dimineață, înainte de cântatul cocoșilor, tot tribul era luminat de făclii pe ulițe, căci toți îi petreceau pe cei pierduți de această lume la locul lor din cimitir, unde se mai vedeau încă tăciunii aprinși de cu seară, scânteind, în vântul rece care sufla dinspre miază-noapte. Toți plânseră și bociră amarnic despărțirea de aceste sufletele.

După ce îi petrecuseră înapoi la groapă, groaza oamenilor față de cei morți reveni intactă. Căci numai noaptea trecută cei pierduți de lume fuseră prietenoși cu cei vii!...

Dar, înainte de răsărit, când abia mijeau zorile, se auzi un strigăt disperat:

-Satueta lui Ulu! Statueta lui Ulu a fost sfărmată bucăți!...

Toți rămaseră înspăimântați de această grozăvie!... Unii, uitând chiar de spiritele pe care le conduceau spre lăcașurile lor întunecate și reci, alergară la Marele Stejar Sacru, la sanctuarul din piatră și văzură dezastrul: pe jos, printre frunzarele uscate ce foșneau răvășite de vântul tăios, bucățile de piatră arătau ca în urma unui masacru… Era ca și când l-ar fi ucis a doua oară pe copil! Cine putuse să-i facă rău lui Ulu?!...

Vântul rece al toamnei șuiera printre crengile desfrunzite ale Marelui Stejar Sacru, care se izbeau între ele, unele rupându-se și căzând pe pământ...

Nimeni nu pricepea cine a putut să le nimicească idolul care le adusese ploaia, cine îi voise răul… Toți înțeleseră că era semnalul unui dezastru și mai mare care va abate ca un trăsnet peste ei!...

Ino ajunse într-un suflet la sanctuarul de sub Marele Stejar Secular Sacru și, smulgându-și părul din cap, îndurerată, strângând în brațe bucăți sfărmate din statueta copilului ei, țipă:

-Soarele va muri!... Vom pieri toți!...Înghețul și noaptea veșnică vor cuprinde întregul pământ!

CAPITOLUL XVI-

VA MURI SOARELE!...

Se bănuia că soarele bătea cu ciocul pe dinăuntru, în coaja albă a zăpezii în care sufla crivățul, dar nimeni nu era sigur dacă puișorul acesta plăpând va muri înăuntru, în oul acestei ierni vijelioase, sau dacă va răzbi și va ieși afară, din beznza găoacei lui, la solstițiul iernii…

Este vremea încleștării dintre întuneric și lumină, dintre disperare și speranță, dintre viață și moarte!...

Oamenii în piei de lupi au cărat din pădure cel mai mare stejar trăsnit, ales și însemnat în acest fel, de spiritul zeului Thor, pentru a fi aprins în mijlocul tribului, noaptea, și pentru a da putere plăpândului astru ce se năștea. Anul acesta rugul a fost aprins pe malul ghiolul Lac, înghețat pe margini,, dar care mai avea un ochi de apă în mijloc, pe care pluteau câteva păsări pe jumătate degerate: lebede, rațe și gâște sălbatice!...

Dar imperiul vijeliilor și al beznei nu putea fi înmuiat cu un stejar sacru aprins, nici cu focurile vii, și nici de aprinderea opaițelor și lumânărilor prin colibe, cu scopul de a ajuta puterile firave ale astrului vieții pentru a dezmorți natura!...

Cu toate acestea, în acest an, la solstițiul iernii, cuvântarea lui Șarp era menită mai mult a stinge speranța și a redirecționa deznădejdea și revolta oamenilor înspre preotul Dapix, pe care voia să-l scoată țap ispășitor pentru toate nenorocirile ce se abătuseră asupra tribului: steaua cu coadă, seceta, foametea, iarna aspră, parcă de sfârșit de lume!...

Șarp nu mai îngăduise oamenilor nici măcar să adune vâsc din pădure: acesta amintea întotdeauna

de verdeață și de anotimpuri mai calde, menite să renască nădejdea!...

Colibele tribului erau orientate spre ,,oul luminos", adică spre locul de unde răsărea soarele în prima zi a solstițiului de iarnă, când reîncepea practic lumea, iar soarele reușea să iasă din ținuturile morții și de sub puterea întunericului care-l hăcuia prin tenebrele misterioase și neînțelese ale iernii.

Aceasta era considerată și prima zi a anului.

Urmau douăsprezece luni de câte douăzeci și nouă de zile și jumătate - perioada socotită până când se naște luna nouă, trecând prin toate fazele: primul și al doilea pătrar când lumina crește, al treilea și al patrulea pătrar când lumina scade până dispare în lumea subpământeană trei zile!

Fiecare început de săptămână coincidea cu una din fazele lunii.

Doar o dată la doi ani era a treisprezecea lună, numită luna Pod, care făcea legătura, ,,podul" între luna Thor și prima lună a anului, numită Portal.

Această cea de a treisprezecea lună era necesară pentru ca măsurătorul de timp al nopții, Luna, să se pună de acord cu măsurătorul de timp al zilelor, Soarele, astfel ca cei doi măsurători să nu măsoare diferit viața oamenilor din trib. Un an solar era egal cu douăsprezece luni și jumătate, așadar o dată la doi ani anul avea treisprezece luni!...

Vatra unde se desfășura anul acesta ceremonialul arderii butucului lui Thor era lângă lac, tocmai ca și oglinda acestuia să amplifice lumina, să sporească strălucirea Soarelui care se năștea...

Magicianul Șarp cu fiii lui, Azap și Naumi, cu slujitorii templului său și cu mulțimea de oameni care i-au rămas credincioși au târât trunchiul sacru din pădure și au aprins focul cu pietre de cremene din care săreau scântei peste un praf inflamabil dintr-o ciupercă uscată. Apoi au întețit focul cu paie, surcele și crengi, până când rugul a început să trosnească,

înălțându-se în spirale de flăcări și fum, amplificat de oglinda lacului.

Magicianul Șarp, îmbrăcat într-o hlamindă care purta soarele din pietre galbene de topaz pe piept și luna din ametist pe spate, și-a început cuvântarea-bocet, aducătoare de prevestiri sumbre:

-Frați ai mei, locuitori ai tribului artacilor!

Soarele întârzie tot mai mult pe tărâmul morții, noaptea e tot mai lungă și întunecată, ca pe tărâmul strămoșilor! Flacăra sacră a luminătorului zilelor scade cât un foc de vreascuri, abia mai pâlpâie, gata să se stingă de tot, gata să fumege ca o lumânare arsă, amenințând să rămână doar stelele friguroase și înghețate deasupra pământului, într-o noapte glacială fără de sfârșit!...

Soarele însuși va avea raze întunecate! Și ne va lega cu frânghiile negre ale morții! Și ne va târî în tărâmul beznei fără sfârșit! Și ne va ucide cu cuțitele lui de gheață!...

Soarele e muribund!

Soarele are fața de mort și ne poate aduce sfârșitul!...

Soarele va muri anul acesta!

Izvorul morții va începe să curgă fără sfârșit, răspândindu-și undele pe pământ, printre oamenii nopții!

Când acest ochi al zilei se va închide și nu se va mai deschide niciodată, va fi ca o torță stinsă dusă de un mort, și nu va mai lumina niciodată această lume!...

Soarele abia se mai trezește dimineața, dând tot mai puțină viață întregii lumi, dar în curând nu va mai putea ieși din mormântul lui…

Iar pasărea neagră a cerului își va ascunde și stelele sub aripă!... Și pasărea neagră a cerului ne va înghiți pe toți cu ciocul ei rece!

Pentru că preotul Dapix a aruncat cu sulița în inima Soarelui strămoșesc! Și acesta se scurge de sânge și se va întuneca întreaga lume și vom pieri!...

Căci Dapix va doborî Soarele strămoșilor noștri de deasupra tribului! Si va înălța un alt Soare!... Iar strămoșii nu ne vor ierta pentru că nu am știut să ne păzim și să respectăm Soarele lăsat de ei!...

De aceea trebuie să presărați cenușa inimii acestui om în acest ghiol sacru chiar în noaptea asta: ca să prindă putere Soarele nostru, să se revigoreze, să se reinvieze!... Să aduceți jertfă pe rugul lui Thor inima lui Dapix! O inimă smulsă din pieptul celui mai mare dușman al nostru și al strămoșilor noștri!

Căci eu mi-am sacrificat un fiu pentru ploaie. Și a plouat săptămâni în șir!...

A trecut vremea când era cea mai mare onoare pentru un om să se sacrifice pentru semenii lui!

De când preotul Dapix își propovăduiește noua religie în templul lui de lemn, zis templul Soarelui, nimeni nu mai vrea să se sacrifice!...Nimeni nu mai vrea să aducă jertfe sau ofrande!...De aceea vom muri în întuneric: Soarele nostru va muri! Soarele nu se va mai naște anul acesta! De aceea vom pieri cu toții în întuneric, pentru că nu mai reînviem lumea prin durere și sacrificiu!

Eu am citit în stele: mâine nu va mai răsări Soarele nostru care ne-a luminat tribul de veacuri!...

Dar, ca să răsară, va trebui să ardem în noaptea asta inima lui Dapix pe rugul lui Thor!

Ulu mi s-a arătat în vis: Dapix, prin oamenii trimiși de el, i-a sfărmat statuia cu un ciocan din metal!...

Strămoșii sunt furioși: Soarele nostru va muri!

Trebuie să oferim Soarelui un sacrificiu uman ca să răsară mâine: inima celui mai mare dușman al străbunilor și al nostru, Dapix!

Altfel, Soarele nostru va muri pentru totdeauna!...

Și va răsări un alt Soare: cel pe care-l slăvește Dapix în templul lui!...

Soarele nostru nu se va mai naște mâine de dimineață, nu va mai răsări niciodată, dacă nu-i vom aduce jertfă la noapte inima lui Dapix!

Dar noi ne vom strădui ca să reînvieze din nou soarele nostru!

Noi vom face vrăji magice să răsară din nou iarba la primăvară, să înflorească din nou pomii! Și, poate și viața noastră, după moartea ce va urma, căci vom trece prin moarte, frați ai mei, după cum am văzut în globul de cristal, va reveni cândva, din nou, în această lume, precum iarba verde primăvara…Căci sufletele morților, precum iarba verde, vor răsări din nou sub Soare!

Iată, în focul sacru al acestui amurg, voi arunca semințe de floarea-soarelui, ultima turtă de floarea-soarelui, în care s-a ascuns spiritul luminii! Iată, semăn semințele în apa sacră a lacului în care se reflectă apusul acesta sângeriu!... ca din acestea să crească iarăși puterea astrului nostru!

Iată lacul acesta e roșu de lumina amurgului, dar și de lumina rugului lui Thor din care sar scântei care prevestesc răul!... Soarele nostru trebuie să renască mâine, frații mei, nu soarele lui Dapix! Și ca să renască Soarele nostru, trebuie să sacrificăm inima lui Dapix! Acesta e mesajul pe care mi l-a trimis az-noapte în vis, din lumea umbrelor, Ulu!

Căci oamenii lui Dapix, cu un ciocan din metal, i-a zdrobit statueta, în noaptea sărbătorii tuturor strămoșilor!

Iar lipsa soarelui nostru înseamnă moarte în arterele pământului, lipsa soarelui nostru străbun este moarte în mintea noastră!...

Lipsa soarelui nostru e leagănul și răsăritul morții noastre!

Frați ai mei, dacă moare soarele nostru strămoșesc, dacă nu se va mai naște la acest solstițiu, spiritele nu ne vor mai ajuta și lumea noastră străveche va pieri!...

Dacă soarele nostru moare mâine, lumea noastră va pieri pentru totdeauna, cu strămoși, cu obiceiuri și tradiții, cu zeii noștri muritori! Cenușa veacurilor se va așeza peste timp, ca și când niciodată n-am existat!... Și atunci va stăpâni un soare negru peste tot pământul! Se vor stinge stelele ca niște făclii îndepărtate, iar luna nu va fi decât un opaiț care va fumega în vântul nopții!...

La Dapix va fi lumină, la noi va fi moarte și beznă!

Va fi răsărit de lume la cel care a zdrobit statueta lui Ulu, cu puțina viață rămasă în ea, atâta cât să mijlocească legătura dintre lumea noastră și a strămoșilor, tună Șarp, iar la noi va fi apusul! Apusul sângeriu și noaptea veșnică se va lăsa peste tribul artacilor!

Ochiul roșu al Soarelui, ca o lacrimă de sânge apuse pe cer, închizându-și pleoapa, printre genele negre!...

Iar Șarp ridică glasu-i sonor ca un tunet ce cutremură lumea:

-Dacă Soarele lumii noastre va muri acum, frați ai mei, el se va rătăci pentru totdeauna și nu va mai ieși niciodată din coridoarele întortocheate ale morții!...

Nu va mai găsi drumul pierdut către lumea noastră! Căci soarele nostru cunoștea drumul prin tărâmul morții, fără să se stingă! Iar dimineața se întorcea la noi!...

Dar, de acum, strămoșii îl vor prinde în plase întunecate, îl vor ține legat în lumea morților, ca-ntr-o capcană, și nu-l vor mai lăsa să răsară în lumea noastră, pentru că nu ne mai respectăm trecutul, pentru că nu le mai urmăm sfaturile, obiceiurile și tradițiile ca înainte!...Pentru că nu răzbunăm statuia sfarmată a lui Ulu!...

Dacă va muri Soarele nostru mâine, dacă nu se va mai zămisli la acest solstițiu al iernii, razele întunericului se vor înfige ca niște sulițe în inimile noastre, frații mei, și vom pieri cu lumea noastră cu tot!

Dacă va muri Soarele nostru, noaptea se va transforma într-o fiară rece, care ne va devora pe toți!...

Dacă Soarele nostru va muri mâine, va stăpâni puterea vitală a morții peste noi!...

Dacă Soarele nostru va pieri mâine, în mintea noastră se va așterne o noapte devastatoare, fără sfârșit!...

Doar lumina amintirii lumii noastre va mai licări în sufletul nostru pierdut pe cărările întunecate!...

Dacă Soarele nostru va muri, singura stea care ne va călăuzi prin lumea noastră păgână, va fi Steaua Morții!...

Dacă Soarele nostru va muri, nu vom mai revedea niciodată lumea noastră, oamenii nu vor mai cunoaște niciodată adevărul nostru, dreptatea noastră, izvorul vieții noastre va seca și va bate un vânt aspru peste pământ, când strămoșii se vor întoarce ca morți-vii, aici, pe pământ!...

Oamenii se frământau în amurgul întunecat al nopții ca frunzele uscate zdrobite sub tălpi, care răsunau ca niște clopote de lemn, care gemeau, de parcă fiecare frunză era o limbă îndurerată a unui strămoș, chemând răzbunarea Soarelui lor și răzbunarea mesagerului lor dintre două lumi, Ulu!

Șarp continuă cu glasu-i de trăsnet negru, de neoprit:

-Trebuie să oferim un sacrificiu uman Soarelui nostru, ca mâine să se mai întoarcă pe pământ!

Ulu mi-a transmis in vis că strămoșii cer inima celui mai mare dușman al lumii noastre, Dapix!

-Să mergem! să-l aducem pe Dapix! Să-l jertfim aici, să-l ardem de viu pe butucul lui Thor! strigă Baac, conducătorul războinicilor lui Șarp.

-Inima lui Dapix! Să ardem inima lui Dapix! strigară toți! scoțând urlete înfiorătoare. Iar clocotul lor se auzi până în adâncul cimitirului artacilor și răsună până la Marele Stejar Sacru și strămoșii se bucurară, sperând că Soarele lor strămoșesc va răsări și la acest solstițiu al iernii și lumea lor nu va pieri!...

CAPITOLUL XVII-

ZIUA FATALA

-Să mergem la Dapix, spuse Baac, să-i smulgem inima și să i-o mâncăm, să-i ardem trupul pe butucul lui Thor și flăcările acestui trunchi sacru să lumineze adânc în apă, până la strămoși!... Și din lacul acesta însângerat, să se nască din nou Soarele lumii noastre, să prindă din nou puteri și ziua să crească și pământul artacilor să înverzească și pomii să înflorească și în următoarea primăvară!...

-Până ne întoarcem cu trupul preotului, ca să-l ardem drept jertfă, mai aruncați crengi de stejar, de frasin și carpen peste jeratic, să întețiți focul!...

Cerul după asfințit era precum botul plin de sânge al unei fiare, care sfâșie prada și o târăște în bezna subpământeană!...

Șarp făcu un semn și plecară cu toții, cu torțele aprinse după lăsarea crepusculului. Șarp avea un plan; unii trebuiau să cucerească cetățuia din piatră a preotului Dapix, iar ceilalți Templul Soarelui, unde astrul zilei era venerat ca un zeu unic și unde preotul propovăduia martelarea, desființarea și interzicerea celorlalți zei, ba chiar abolirea cultului strămoșilor, care ar opri progresul și ar frâna bunăstarea celor în viață!...

Pe drum, Șarp spuse:

- O parte dintre voi vor merge cu mine să dăm foc Templului Soarelui lui Dapix, iar cealaltă ceată, în frunte cu Naumi și Azap mergeți și-l aduceți pe preot ca să-l sacrificăm, arzându-l pe rugul lui Thor!

Vă aduceți aminte că, la nașterea Soarelui, anul trecut, nu am reușit, din pricina viscolului, să întâmpinăm soarele cum se cuvine, să-l salutăm cu făcliile aprinse, cu respect, să-i dăm căldură și lumină,

să-l îngrijim ca pe un prunc al nostru! Ați văzut cum astrul zilei s-a răzbunat pe noi anul acesta, pentru lipsa de respect, pârjolindu-ne cu secetă și foamete, trimițându-ne și steaua cu coadă!...De data asta vom stinge Soarele lui Dapix și vom face în așa fel ca să se nască Soarele care ne-a luminat strămoșii...

Puținii rămași în urma lor, înălțară focuri lângă lacul înghețat, unde soarele coborâse în lumea subpământeană, de unde nu se știa daca va mai reveni vreodată!... Oamenii cărară și îngrămădiră buturugi de stejar uscat ca să dea strălucire focului din care soarele lumii lor trebuia să-și ia puterea din nou!

Lacul începu să lucească în urma celor plecați ca un adevărat soare crepuscular în noapte, sau poate ca unul care răsărea!...

Ajunși la o răscruce, magicianul Șarp spuse:

-Aici ne despărțim! Eu și cu Baac, mergem spre Templul solar, iar voi, Naumi și Azap mergeți și cuceriți cetățuia și-l aduceți pe Dapix săl jertfim pe rugul de lângă Lac!

Ceata mai numeroasă condusă de Naumi și Azap porni cu ghioage, cuțite și topoare de piatră și făclii aprinse spre cetățuie, urlând și amenințând, însetați de sânge, chemându-și zeii în ajutor, pe Thor și Nyx, în timp ce magicianul și Baac, călare pe cai domesticiți, mult mai puțini, porniseră pe un drumeag ce ocolea peștera, astfel ca templul și cetățuia lui Dapix să fie atacate din două direcții opuse, în același timp.

Mulțimea de răzvrătiți, condusă de Azap și Naumi, cu făclii în mâini, se apropiau de cetățuia din piatră a lui Dapix, înconjurată de ziduri. Din noapte, de la depărtare, se auzi glasul lui Bostes care se mutase împreună cu Nenufar și Ada acolo, ca să-l slujească pe preot:

-Azaaap, opriți-vă!

-Vrem inima lui Dapix s-o ardem pe rugul lui Thor! Dă-ni-l pe Dapix să-l sacrificăm !... Din pricina lui Dapix strămoșii ne-au trimis șarpele de foc pe cer, care a adus seceta și vârtejurile fierbinți ce pustiau totul pe unde treceau, din pricina lui soarele amenință să se stingă și să nu mai răsară mâine, și lumea să piară în beznă și îngheț! Oamenii lui Dapix au sfărmat statuia lui Ulu, mesagerul nostru dintre două lumi!...care a salvat tribul, aducând din nou ploaia!...

În noapte, se auzi o săgeată șerpuitoare șuierând înfiorător, ca un șarpe zburător, veninos, ce se opri în pieptul celui mai îndârjit luptător și fiu al lui Șarp, Naumi, care o luase înaintea celorlalți, călare, cu făclia într-o mână și un cuțit de piatră în cealaltă, răcnind și chemându-i pe ceilalți la luptă.

Naumi se prăbuși de pe cal. Săgeata îi străpunsese apărătoarea din blană de mistreț, tăbăcită, întărită cu urină de cal, prin care o săgeată obișnuită nu putea trece.

În larma care se iscă, văzură la lumina făcliilor pieptul lui Naumi plin de sânge, cu o săgeata în inimă, dar și ochii fiului magicianului, care încremeniseră sticloși, holbați de groază, numai după câteva horcăituri. Distanța de la cetățuie, de unde se auzise glasul lui Bostes era de cinci ori mai mare decât orice aruncătură de săgeată!, Când se auzi din nou, în noapte, glasul lui Bostes, se așternu o tăcere înfricoșătoare:

-Armele noastre din metal sunt mai bune! Retrageți-vă! Trimiteți un mesager la mine: o să-i dau un cuțit lung, din bronz, care sfarmă cuțitele voastre din piatră!

Răsări luna plină, ca o lacrimă de sânge printre genele cenușii ale norilor.

Azap făcu un semn și trimise un sol al lui pe colină, spre cetățuia lui Dapix. Bostes coborî de după zidurile de piatră și-l întâmpină, spunându-i:

-Atacă-mă!

Omul, îmbrăcat în piei, purtând coarne de țap, izbi cu putere cu cuțitul lui din piatră șlefuită, dar acesta se rupse în două. Luptătorul, uimit, scoase ghioaga din lemn și o repezi spre Bostes, care, cu tăișul ascuțit al cuțitului său lung din bronz, o reteză. Omul scoase un urlet îngrozit, de îi înspăimântă și pe cei din vale. Atunci, Bostes îi spuse:

-Ia această armă! Veți sfărâma și stâncile cu ea! Săgețile noastre au vârful din acest metal și sunt mai bune decât ale voastre! Magicianul Șarp are săgeți cu vârful din jadelit, dar puține! Iar arcurile noastre sunt mai bune, doborâm animalul sălbatic, dar și dușmanul de la mare distanță!

Spune-le luptătorilor voștri să se întoarcă înapoi, altfel, veți păți toți ce a pățit Naumi!

Iar cei din sfatul bătrânilor, să se apropie, cu făcliile în mâini, căci preotul Dapix vrea să le vorbească!...

Omul plecă și, la lumina lunii pline, însângerate, și a făcliilor, probară noul cuțit, care le rupse pe cele ale lor, ba chiar sfărmară o piatră cât un stat de om cu acesta. Traseră cu noile săgeți și văzură că vârful acestora răzbise printr-o piele de mistreț îndoită, umplându-i de uimire! Azap spuse:

- Duceți-l pe Naumi jertfă! Ardeți-i trupul pe rugul sacru de lângă ghiol în noaptea asta, ca să răsară soarele mâine! Aveam nevoie de sacrificarea unei ființe omenești!... Mergeți înapoi lângă lac și oficiați ritualul!

Iar eu și bătrânii tribului, vom merge la Dapix! Să vedem cum poate el să oprească stingerea Soarelui, dacă nu prin sacrificii!...

Azap plecă cu un grup de bătrâni, cu făcliile ridicate deasupra capetelor, pășind demni înainte! Cei mai mulți se întoarseră înapoi cu trupul lui Naumi,

ca să-l aducă jertfă rugului zeului Thor, în loc să aducă trupul preotului, așa cum plănuiseră dinainte!...

Bătrânul preot Dapix, cu pletele albe ca fuioarele zăpezii toarse de vânt, le-a deschis poarta cetățuiei și i-a poftit într-o curte din interiorul zidurilor. Oaspeții nu au văzut la luminile torțelor, decât niște pietre, așezate circular, care se distingeau clar în bătaia lunii.

Azap privi cu luare aminte interiorul zidurilor cetățuiei lui Dapix, privirea fixându-i-se pe poarta din dos, mai puțin apărată, pe unde s-ar putea, eventual, pătrunde înăuntru…înspre grajdurile cailor domesticiți…

Preotul Dapix spuse:

-Bine ați venit, copii ai Soarelui!... De mult vă așteptam, ca să vă explic de ce nu se va stinge niciodată Soarele! Și de ce nu trebuie să mai faceți sacrificii și nici revolte, pentru aceasta! Căci jertfele voastre sunt zadarnice și fără de vreun folos!

Mai întâi priviți în sus la lună! Luna ne măsoară timpul! Luna ne măsoară viața! Luna ne măsoară iarna, când cade zăpada și e frig, primăvara când înfloresc pomii, vara când e arșiță și se seceră orzul, și toamna, când îngălbenesc frunzele și se coc recoltele! Toate le măsoară Luna noaptea, și Soarele, ziua!

Priviți aceste pietre mari! Ele reprezintă lunile anului, iar pietrele din jurul lor, reprezintă zilele unei luni -de când răsare luna nouă până se face lună plină, apoi scade treptat până piere și stă în întuneric, trei nopți! Iată, cele trei zile în care luna este neagră, le-am mânjit cu negru! Fiecare cerc are douăzeci și șase de pietre albe, adică luminoase, și câte trei pietre negre.

Luna nu este un animal, ca să fie mâncată de vârcolaci! În zadar aruncați voi cu săgeți aprinse în sus să omorîți fiarele de pe cerul nopții care sfârtecă

Luna!... N-ați observat că toate săgețile cad inapoi pe pământ?

În nopțile în care Luna nu se arată, prin fața ei trece un alt astru, întunecat! Și acest astru trece trei zile în șir, până când iar se vede luna nouă, luminată de Soare. Dacă luna era mâncată de vreun vârcolac, cum mai ieșea ea, măcinată de dinții monstrului, din mațele și din burta acestuia? Dar, după ce acel astru care acoperă luna trece, aceasta apare din nou, mai întâi luna nouă, apoi primul pătrar, apoi luna plină…După ultimul pătrar, vine iarăși acel corp ceresc și trece prin fața ei, până când o acoperă complet timp de trei zile. …

Oamenii lui Șarp rămăseseră uimiți privind la pietre! Atunci, fiul magicianului, Azap, spuse:

-Dar de unde știi tu atât de sigur că mâine, soarele se va naște din nou, și nu va continua să se stingă, să piară și să lase lumea și pământul fără lumină și fără căldură ca să pierim cu toții? Dacă noi nu vom îndupleca spiritele strămoșilor prin sacrificii, prin respect și ascultare, duhurile strămoșilor noștri nu vor mai lăsa soarele să se aprindă din nou, și lumea nu se va mai încălzi niciodată, și pomii nu vor mai înflori niciodată, pentru că nu va mai exista nicio primăvară…

Un fior străbătu inima celor ce ascultau. Dar preotul, liniștit, spuse:

-Aduceți-vă aminte că anul trecut, când nu ați reușit să ajungeți pe muchea stâncii din cauza viforniței, totuși, Soarele s-a născut, s-a aprins și a răsărit în acea dimineață de an nou, fără ca făcliile voastre să-l fi salutat și să-i fi dat din căldura și lumina acestora! Eu vin dintr-alte locuri, de departe, unde înțelepții au privit cerul nopții sute de ani, și au observat mersul stelelor, mersul Lunii și al Soarelui!...

Eu am venit să vă învăț să domesticiți caprele sălbatice și să vă învăț să udați ovăzul și legumele cu apă din gropi, adunată primăvara când se umflă șu-

voaiele, să vă învăț să udați recoltele când e secetă, nu să vă sacrificați fiii! să faceți șanțuri pe unde să curgă apa din pârâurile muntelui în grădinile voastre ca să crească varza și ceapa și dumatele chiar când nu plouă! Căci sacrificiile nu aduc ploaia!

Tu, Azap, de mulți ani cunoști vremea, simți când va ploua! Chiar în acea zi, în care Șarp și-a sacrificat fiul, pe Ulu, am observat și eu un fir de nor pe cer… Tu știai că va ploua în ziua în care Șarp l-a jertfit pe fratele său, Ulu! ca să întărească credința oamenilor că jertfele sunt eficace, că pot aduce ploi, că pot salva tribul!... Iar eu îți spun că l-a sacrificat în zadar pe Ulu! Poți să negi tu, care ai învățat meșteșugul vremii, încă de mic, că nu ai recunoscut în ziua aceea un norișor de ploaie care a crescut apoi, a acoperit întreg cerul, din care au început să curgă șiroaie ploile, zile în șir?... Poți să mă acuzi că nu e adevărat ce spun?!...

Azap tăcu mâhnit.

Dapix continuă:

-Acum îți răspund de ce știu eu că soarele nu va muri, ci va începe să crească puțin câte puțin, de mâine! …

Iată, priviți: pe lângă cercurile cu pietrele ce întruchipează zilele lunilor, am cărat aici și patru pietre mult mai mari, albe, care reprezintă Soarele în toate anotimpurile!...

Iată: mâine, piatra aceasta albă, care reprezintă Soarele, se află cel mai departe de planeta noastră care este acest mușuroi de pământ!...

Fiind Soarele atât de departe, aici, pe pământ este frig și noaptea cea mai mare!...Este solstițiul de iarnă!

Dar, priviți după alte trei luni: a doua piatră mare, albă, care e Soarele, este mult mai aproape de mușuroiul de pământ ars. Aici ziua este egală cu noaptea! Acesta este echinocțiul de primăvară! Acum deja pomii sunt înfloriți și iarba e verde și aruncăm semănăturile sub brazdă!

Acum priviți peste încă trei cercuri cu pietre, adică peste încă trei luni! Aici, piatra cea mare, albă, care reprezintă Soarele, este în locul cel mai aproape de pământ! Aici este cea mai lungă zi și cea mai luminoasă! Noi sărbătorim…solstițiul de vară…

În sfârșit, vedeți și următoarea piatră albă, mare: din nou ziua este egală cu noaptea- este echinocțiul toamnei, când sărbătorim ziua recoltelor, darurile pe care ni le face Soarele!...

Așadar, astăzi a fost ziua cea mai mică a anului și noaptea cea mai lungă! Dar, de mâine, din prima zi a noului an, ziua va crește câte puțin, căci Soarele va începe câte puțin să se apropie de mușuroiul nostru de pământ, și astfel va da tot mai multă căldură și lumină, iar zilele vor crește mereu, mereu, până la solstițiul de vară, când vor începe iar să scadă…

Așadar, Soarele ,,s-a născut'' mereu în prima zi a anului și tot așa va fi și de acum înainte! Pentru că Soarele e veșnic și are un drum neschimbat!...

-Acestea sunt doar niște pietre! spuse Azap, nedumerit. Nu sunt nici Luna, nici Soarele! Sunt ca pietricelele cu care se joacă copiii! De unde știm noi că astrele de pe cer se vor mișca departe și aproape, întocmai cum ne arăți tu?! Ai fost acolo în cer și-ai văzut?! și ceilalți începură a râde batjocoritor cu făcliile-n mâini…

În bătaia lunii pline, care se înălța mai strălucitoare ca jadul, bătrânul preot, cu barba ondulată de vântul rece al nopții, spuse:

-După cum ați văzut, Soarele răsare în fiecare dimineață, indiferent dacă Șarp aprinde o flacără din două lemne uscate pe care le freacă unul de celălalt sau dacă scapără două pietre de cremene să aprindă un foc de iască, să aţâţe Soarele! Puteți să-l țineți legat pe Șarp, măreţul Soare, oricum, va răsări! Dealtfel și voi, copiii lui, ați observat că în multe dimineți Șarp nici nu se mai obosește să urce cu noaptea-n cap pe stânca lui ca să aprindă Soarele, mai ales când a băut

prea mult vin ori fiertură de orz și nu se mai poate trezi!...

De asemenea, ați observat și voi că luna nouă răsare de fiecare dată, după cele trei nopți negre, fie că trageți voi cu săgeți aprinse să goniți fiarele închipuite despre care spuneți că o mănâncă, fie că nu. Tot așa, eu vă spun că Soarele începe să crească, puțin câte puțin, de la solstițiul iernii până la solstițiul verii! Puteți să faceți sacrilegii sau nu, să țineți penitență sau nu, Soarele se va apropia de noi încetul cu încetul și zilele se vor mări și se vor încălzi puțin câte puțin!

Să stați fără spaime, să nu vă mai înfricoșațiPuteți să verificați totul după acest calendar, socotind pietrele ca pe niște zile!...

Nu va fi greu să vă faceți fiecare în dreptul colibelor voastre astfel de măsurători ale timpului, din pietre mai mici, după calendarul acesta. Atunci veți ști cu exactitate când crește ziua, când trebuie să arați, să semănați, când înfloresc pomii, când se culeg fructele, când se face vinul, când îngălbenesc și cad frunzele, când vine iarna și trebuie să vă faceți provizii de cereale, carne, pește și rădăcini și fructe. Veți ști, când sunt sărbătorile…

Vântul se porni tăios și făcliile vâjâiau în noaptea senină și geroasă, spulberând zăpada la marginea zidurilor interioare ale cetățuiei peste pietrele care arătau măsurătoarea vremii...

Luna plină se ridica pe cer și se aprindea tot mai tare precum un ochi hipnotic de șarpe primordial, de parcă-i privea însuși Tiamat, îngrozindu-i și fascinându-i totodată.

Dapix continuă:

-Oamenii nu trebuie decât să verifice acest calendar, piatră cu piatră, zi de zi, și se vor încredința că Soarele nu moare, că apropierea și depărtarea lui nu

depind de sacrificii, nici de vrăji nici de aprinderea focurilor vii pe stâncă!...

Eu am să merg pe la fiecare colibă și am să fac câte un astfel de calendar, din pietre mai mici, ca să știe fiecare când va veni primăvara cu pomii înfloriți, când va trebui să are pământul, când va sărbători cea mai lungă zi, ori când renaște soarele ori când sunt echinocțiile…Veți ști singuri: nu va mai fi nevoie să vă anunțe Șarp de acum înainte când să arați și să semănați.

Iar plugul nu va mai fi din lemn, ci din metal ascuțit și dur! Cu acesta, calul domesticit va ara mai repede și mai mult pământ!

Iată, stelele au răsărit demult, frații mei! Ziua, care începe seara, a început, și va ține până mâine seară când răsar din nou stelele! Iată și Steaua Câinelui, cea mai strălucitoare stea de pe bolta cerească, ce urmărește ca un câine credincios, amușinând și luând mereu urma Soarelui!...

Nu trebuie să vă înfricoșați de bolta cerului! Nu trebuie să vă temeți că moare Soarele, că Luna nu va mai lumina niciodată nopțile!... Aceste astre își urmează drumul lor neschimbat, același din timpul strămoșilor, și vor urma același drum, și după ce noi nu vom mai trăi în acest trib, sub acest cer!

Câteva animale nocturne, pisici sălbatice cu ochii ca niște stele verzi se furișară pe zidul de piatră al cetățuiei și-i priviră straniu.

-Voi să vă îngrijiți să strângeți provizii, să vânați și să creșteți animale, să semănați ovăzul, să aveți foc în vatră, iarbă afânată pentru animalele domestice, iarna, căci primăvara va veni sigur, atunci când veți socoti pietrele indicate de mine!

Si trebuie să vă închinați și să vă rugați, dimineața la răsărit și seara la apus, zeului unic și nemuritor, Soarele! Respectați spiritele și amintirea strămoșilor, dar nu mai credeți în puterea lor!

Nu credeți în puterile lui Șarp! El nu poate aduce ploaia, nu poate aduce sau goni vântul, nu poate aprinde soarele, nu poate împiedica inundațiile sau molimele!

Rugați-vă doar la zeul unic și nemuritor, Soarele, cel care a creat pământul și viața! Veniți la mine la templu și o să vă învăț să vă rugați la unicul zeu fără moarte, Soarele!...

Două păsări de noapte, cu ochii de foc, două buhe zburară de pe crengile pline de vâsc ale unui stejar și se așezară, una lângă alta, uimindu-i pe toți, chiar pe una din marile pietre albe reprezentând soarele.

Vântul rece începu să șuiere printre cetinile molizilor, dar luna plină lumina puternic zidurile interioare ale cetățuiei lui Dapix, încât oamenii țineau inutil făcliile aprinse în mâini.

Bătrânul preot se așeză pe piatra care întruchipa locul cel mai apropiat al soarelui de mușuroiul reprezentând pământul, piatra care reprezenta solstițiul verii.

Preotul continuă:

-Eu am să vă învăț nu numai să măsurați timpul, dar și să faceți fântâni și rigole, ca să aveți recolte bune chiar și în timpul secetei! Căci nu datorită orgiilor pe care le faceți primăvara sau toamna , aveți roade bogate! Nu e nevoie să se închine nimeni zeului Bura-Bura ca să se adune norii de ploaie!...

Nu e nevoie de sacrificii, nici de ofrande ca să dirijați vremea sau mersul stelelor! Acestea au mersul lor independent de voința noastră!

Trebuie să vă închinați unui singur zeu, numit și Focul Nestins al Vieții, adică Soarele!...

Acest mare și unic zeu nemuritor ne transmite cu precizie când începe ziua să crească, când reînvie natura, când înfloresc pomii și cum se rotesc stelele, la ce perioade apar și dispar unele astre ale nopții, când vor fi eclipse!...

Am să vă mai învăț, fii ai Soarelui, cum se zdrobesc boabele de orz între două pietre rotite în sens invers ca să măcinați orzul pentru făină, și asta nu prin învârtire cu mâinile și nici cu caii, ci cu puterea pârâului care curge din munți!...

Ca să acordăm timpul lunar cu timpul solar, s-au intocmit un calendar al lunii și un calendar al soarelui. Dacă un an solar are douasprezece luni și jumătate, am convenit ca primul an să aibă douăsprezece luni întregi, iar al doilea an treisprezece luni întregi. Așadar, la fiecare doi ani adăugăm încă o lună plină pe care am numit-o luna Pod, ca să potrivim aceste două calendare, al lunii și al soarelui!

Dar, deși socotim astfel, luna plină nu coincide cu nașterea soarelui, ca să putem porni măsurarea timpului dintr-un punct fix!…

Numai o dată la opt ani luna plină coincide cu ziua cea mai lungă, solstițiul verii, sau cu ziua cea mai scurtă, solstițiul iernii, ca țn noaptea asta!...

O dată la opt ani, aceste astre se întâlnesc, ca să măsoare timpul exact!

Așadar, frați ai mei, copii ai Soarelui! chiar astăzi, la solstițiul acestei ierni, se împlinesc opt ani de când Soarele și luna plină nu s-au mai întâlnit la un solstițiu!

Azi începe un nou ciclu de opt ani în măsurarea timpului!

Căci și timpul renaște, se reînnoiește, se reîmprospătează o dată la opt ani!...

Priviți luna plină! Mâine se va naște Soarele, când va fi luna plină pe cer! Nu e o întâmplare, nu e o coincidență! Este un mers exact al acestor două astre care se întâlnesc pe cer o dată la opt ani, la unul dintre solstiții, de vară sau de iarnă!...

Dar, începând chiar de mâine, Soarele își va reîncepe drumul lui lung de opt ani, până când la solstițiul verii de atunci, din nou, luna plină de atunci se va întâlni cu Soarele, în măsurarea timpului exact al vieților noastre!

Frați ai mei, copii ai Soarelui!...continuă bătrânul. În locurile de unde vin eu, chiar și cei mai mari regi și conducători sunt schimbați o dată la opt ani!

Dacă soarele își începe o lungă călătorie de opt ani, nu trebuie oare ca și conducătorii de trib, bătrâni și neputincioși, să fie înlocuiți cu alții, tineri, puternici, vânjoși, care să conducă tribul cu puteri noi, proaspete, regeneratoare?!...

Doar Soarele este nemuritor, veșnic, unic, și nu poate fi schimbat! Doar el nu îmbătrânește niciodată!...

Dar conducătorii tribului sunt ființe muritoare și trebuie înlocuiți cu alții tineri, viguroși, care să conducă tribul spre prosperitate, în locul celor neputincioși, fără vigoare, care au îmbătrânit!...

Căci nu Soarele obosește, nu Soarele îmbătrânește, nu Soarele se îmbolnăvește, nu Soarele moare, ci oamenii!...

Azi e ziua fatală a lui Șarp!...
Azi se încheie un ciclu de opt ani!
Mâine și Soarele care se întâlnește cu Luna plină,
de dimineață, își începe un nou drum de opt ani!...
Așadar, mâine va fi un alt conducător al tribului!
Șarp nu va mai fi conducătorul tribului Artacilor!
Așa prevestesc stelele!...
Destinul de conducător al lui Șarp se încheie azi și aici!...

În timp ce Azap și ai săi ascultară uluiți cele spuse de Dapix, un paznic de la depozitul de grâne al lui Dapix intră plin de sânge, cu o săgeată înfiptă-n spa-

te, clătinându-se pe picioare și-i spuse lui Dapix cu o ultimă suflare:

-Șarp și oamenii lui au atacat depozitul de grâne!...Au omorât paznicii, au jefuit sorgul și orzul!

Au dat foc Templului Soarelui!...

Eu am scăpat cu greu, după ce l-am ucis pe Baac, și am ajuns aici ca să vă anunț!...

Omului îi curgea sânge pe gură și se prăbuși!...

Preotul Dapix se încruntă și porunci:

-Plecați și spuneți oamenilor voștri că, dacă trec de partea mea, vor trăi! Iar dacă vor rămâne alături de Șarp, vor pieri de sabie ori de foametea care va bântui această iarnă!...

Azap își luă oamenii și plecară în grabă, fără să mai spună niciun cuvânt.

Dapix îi porunci lui Bostes:

-Ia soldații și masacrați-i pe cei care au dat foc Templului Soarelui! Urmăriți-i și luați-le grânele înapoi! Lăsați în viață prizonierii care vor trece la credința întrun singur zeu unic, Soarele!...Dapix mai spuse:

Dărâmați templul lui Șarp cu statuile târfelor: Ostare și Baset!

Dar și pe cele ale lui Mithra, Chronos, Tiamat, Muma Geea, Nyx și Thor!

Oamenii vor crede de acum înainte doar într-un zeu nemuritor și veșnic: în Soare!

Ardeți Marele Stejar Sacru!

Sfărmați urmele tuturor zeilor în care au crezut Șarp și oameii lui!

Treceți prin foc și sabie tot trecutul tribului!...

Bătrânul preot , privind paznicul cu ochii încremeniți, deschiși, sticloși, care-și dăduse sufletul, spuse:

-Ziua fatală a venit!

Bostes, tu vei fi conducătorul tribului în locul lui Șarp!...

Tu vei conduce tribul de azi înainte!

Bostes porni urgia!...

Rămas doar cu câțiva străjeri în cetățuie, privind la focul din lemn de stejar, preotul Dapix cugetă că cel mai greu e să stăpânești mintea oamenilor, mult mai greu decât să stăpânești o pirogă pe ghiol, în vreme de furtună, cu tunete și trăsnete!... Mult mai greu decât să-i cucerești cu armele pe oameni e să scoți rădăcinile adânci ale superstițiilor și obiceiurilor vechi și să duci acest torent al minții oamenilor spre locuri mai calme și luminoase...

Trebuie să existe o cale în care să nu mai fie nevoie de jertfe umane și pământul să dea roade mai bune!...

Trebuia să existe o cale în care el, preotul Dapix să-și ducă turma spre locuri mai liniștite, roditoare, însorite, să o scoată din această noapte sălbatică a istoriei, din această văgăună a timpului unde curge sânge de sacrificiu inutil!

Trebuia să schimbe zeii, duhurile, gândurile, ideile, tradițiile, ca să se schimbe ceva în mintea oamenilor!...

Trebuia să le dovedească oamenilor practic, cu rezultate mai bune în viața lor, că noua religie, fără sacrificii, dar cu muncă mai multă și bine organizată, aduce prosperitate și viață mai bună!

Trebuie să scoată tribul din barbarie, sălbăticie, din noaptea și bâjbâiala minții omenești…

Trebuia să-l îndrume pe Bostes! El, Dapix, va fi mintea, Bostes va fi brațul care va înfăptui!

Și, împreună, vor ridica cu toții, din nou, un Templu al Soarelui, mult mai măreț, care să strălucească puternic și în realitate, dar și în mintea tuturor!...

CAPITOLUL XVIII-

LUPTA

Lupta inevitabilă care trebuia să urmeze avea să se dea în primul rând între cele două religii, cea solară, a lui Dapix și credința în marii strămoși și zei ai tribului, Geea, Mithra, Ostare, Baset, Nyx, Thor, Chronos, pe care acest trib păgan îi respecta și-i sărbătorea din timpuri imemoriale, ca pe niște eroi ridicați la rangul de zei muritori. Aceștia au făcut ca ,,roata anului" să se învârtă din vremuri străvechi, călăuzind tribul cu credințele, superstițiile și obiceiurile sale pe acest drum al păgânismului străvechi.

Cum confruntarea dintre cele două tabere devenise iminentă și previzibilă cu mult înainte, acestea își instruiseră războinicii, cu luni înainte, în feluri total diferite…

Dapix îl numise pe Bostes căpetenia războinicilor săi. Bostes îi instruise în practici de călărie, de tras cu arcul ori de mânuirea spadei din metal, sau efectuaseră marșuri, ori cățăratul pe stânci pentru a se fortifica. Războinicii lui erau hrăniți bine și îmbrăcați în armuri ușoare din metal, prin care nu trecea săgeata cu vârf de piatră și purtau platoșe.

Bostes nu se temea de tabuurile războinicilor în viață, dar îi era frică de spiritele războinicilor morți, întrucât nu știa cu ce fel de arme să se lupte cu aceștia, cele din metal fiind total ineficiente în cazul fantomelor care bântuiau adesea prin trib provocând coșmare și răspândind spaime!

Dapix le făcuse pregătirea spirituală și-i învățase să nu se teamă de așa-zisele arme magice ale lui Șarp.

Cealaltă tabără era instruită într-un cu totul alt fel. Era condusă de Azap, dar magicianul Șarp le făcu

pregătirea psihică, învățându-i că victoria nu depinde de arme și nici de destoinicia în luptă, ci de ajutorul dat de zei, datorită respectării stricte a unor obiceiuri și superstiții înaintea confruntării…

Oamenii lui Șarp trebuiau să se purifice, să nu mănânce carne ori pește, să nu aibă relații cu femeile, ca acestea să nu le transmită moleșeala și lașitatea feminină -nici măcar să nu mănânce mâncare gătită de acestea! Chiar și hainele din piele de animale să și le confecționeze singuri!

În niciun chip nu trebuiau sa atingă vreun mort, sau să participe la vreo înhumare, să nu atingă obiecte care le-au aparținut decedaților, ca să nu le fie transmisă moartea. Dacă trecea vreun convoi mortuar trebuiau să stea închiși în colibele de piatră sau lemn, ori chiar să fugă în pădure până acesta trecea.

Cât despre instrucția militară: purtau amulete descântate de Șarp care îi apărau în lupte, dar mânuiau și cuțite de os ori din piatră șlefuită și arcuri cu săgeți de lemn.

Luptătorii lui Șarp trebuiau să respecte anumite constrângeri și reguli care erau menite să-i ferească de diferite pericole închipuite, dar și reale în același timp, deoarece nerespectarea lor aducea moartea, chiar dacă primejdiile erau pur imaginare.

În cazul în care luptătorul ucidea un dușman, el trebuia să locuiască trei zile în afara tribului, într-o colibă improvizată din pădure, ca să se purifice, apoi trebuia să ia parte la un ritual prin care să împace spiritul mortului, căruia i se ofereau ofrande ca să nu se întoarcă sub formă de fantomă și să nu facă rău întregului trib…În cazul în care cel ucis era un conducător de trib, atunci trebuia să i se înghită ochii și să i se mănânce inima, pentru a căpăta curajul și vitejia acestuia în luptă…

Mai mult decât atât, nu numai luptătorii lui Șarp trebuiau să respecte diferite reguli pentru a nu fi uciși în lupte, dar și femeile acestora rămase acasă,

care trebuiau să transmită continuu numai gânduri bune soților aflați în luptă, să doarmă numai cu fața spre locul confruntării, să rămână neîntinate, să nu mănânce carne, pește ori să bea băuturi ce conțineau alcool, deoarece ar întețoșa mintea celor de pe câmpul de luptă, ceea ce ar duce la o nenorocire. Dar, cea mai gravă faptă pe care ar putea-o comite nevasta rămasă acasă ar fi să aibă o legătură trupească cu un alt bărbat: asta l-ar ucide fără doar și poate pe soț în luptă sau l-ar răni mortal!

Ajunși acasă, nu puțini luptători răniți le omorau pe loc pe soțiile lor, fiind siguri de necredința lor, chiar dacă acestea rămăseseră la fel de nevinovate și devotate…

Dar tribul Artacilor fusese unul pașnic, așezat pe cele două coaste împădurite ale unor stânci din Munții Crăpați. Pârâul Uji, peste care oamenii înjghebaseră podețe, punți, trecea prin valea care despărțea tribul în două. Pe una din coaste era Templul magicianului Șarp, pe cealalta Cetățuia preotului Dapix. Dincolo de templul magicianului se afla Peștera Bourilor, iar în devale de Cetățuia preotului, în păduricea de frasini, era ghiolul numit, Lac în apropierea căruia preotul Dapix începuse construirea Templului Soarelui, din lemn de brad.

Cum tribul Artacilor se afla la altitudine, protejat de stânci colțuroase și pereți prăpăstioși, puține alte triburi s-au încumetat de-a lungul timpului să urce și să se lupte cu ei, datorită poziției strategice bune, căci era de ajuns să prăvale trunchiuri de copac ori bolovani ca să-i descurajeze pe agresori. În afară de aceasta, pe vremuri Peștera Bourilor fusese o adevărată fortăreață în care se putuseră refugia dacă erau atacați!...

Numai că, de data asta, trebuiau să se lupte între ei! Războinicii lui Șarp, neavând o instrucție militară solidă, luptându-se mai mult cu arme magice și cu

pericole imaginare, ignorându-le tocmai pe cele reale, nu dădeau importanță prea mare războinicilor instruiți ai lui Bostes, fiind siguri că vor fi ajutați de spiritele marilor strămoși și eroi ai tribului…

Primind ordinul lui Dapix, Bostes își făcuse repede un plan în minte. Dacă magicianul Șarp atacase și incendiase Templul Soarelui și jefuise micul depozit de alimente de acolo, din care preotul împărțea provizii celor care veneau să asiste la ritualurile solare (căci adevăratul depozit se afla în cetățuia de piatră a preotului și era bine păzit!), Bostes se gândi să atace prin surprindere, cu războinicii lui, chiar Templul magicianului Șarp, deoarece majoritatea luptătorilor lui se aflau la ghiolul ce purta numele Lac, unde oficiau ritualul de ardere pe rug a trupului lui Naumi, iar ceilalți erau undeva în jurul ruinelor templului Soarelui, pe care-l nimiciseră. Până se lumina de ziuă, templul lui Șarp putea fi cucerit, deoarece mai era păzit doar de câțiva dintre slujitori. Apoi vor sfărma zeii din piatră, care, se presupunea că aveau misiunea de a proteja templul. După care vor da foc Marelui Stejar Sacru, pentru a-i intimida și demoraliza pe luptătorii magicianului.

Bostes începu atacul surpriză, fulgerător la Templul magicianului Șarp. Era trecut de miezul nopții și luna însângerată lumina întregul ținut împădurit dintre stânci, prevestind parcă tragedia ce avea să se abată asupra tribului Artacilor!...

Nenufar se hotărî să profite de absența lui Bostes care plecase în grabă să atace templul magicianului Șarp, ca să meargă la coliba lui Igu în această noapte!...

De la întrecerea pentru fetele de măritat, de la Cornul abundenței de anul trecut, Nenufar rămăsese femeia fără suflet, simțind un mare gol în inimă, un

gol de moarte, o prăpastie adâncă, un abis misterios în care-l căuta în zadar pe cel pe care-l îndrăgise!...

Căci nopțile petrecute împreună cu Igu și Adalina în coliba așa-zis necurată din afara tribului, când ea era lăuză, și care fuseseră cele mai frumoase nopți din viața ei, îi adânciseră și mai mult acest gol! Absența lui Igu căpăta pentru ea dimensiuni incomensurabile și ea nu mai putea îndura atâta depărtare!...

În unele seri mai ieșise Nenufar afară, sub ramurile unui stejar, privind stelele și coliba părăsită din vale, de lângă pârâul Uji. Plângea, pustiită, își rugase singură sufletul să i se întoarcă înapoi, din coliba aceea!... Dar sufletul ei nu-i dădea ascultare, căci nu mai era stăpână pe el și parcă îi era și mintea rătăcită! Sufletul îi rămăsese în coliba din vale, unde trăiseră împreună cele mai fericite nopți, ea, Igu și Adalina!...

Dar cât poate un om să supraviețuiască atunci cand sufletul îi este departe?!...Căci, există o boală, boala omului părăsit de sufletul său!... O boală fatală! Singurul leac era să i se-ntoarcă sufletul înapoi în trup!...Altfel, omul murea!...Iar sufletul ei plecase de mult din casa trupului ei la Igu, și locuia acolo!...

Nenufar plecă, în noapte, prin fremătaul cetinilor bătute de vântul rece, către coliba lui Igu.

Cât putea trăi un om fără suflet, pustiit? Cât putea trăi un om fără soare? Fără apă? Fără mâncare? Acel trup se va sfârși!...Dar fără suflet, cât poate îndura omul?!...Nenufar știa că după un timp, va pieri... Că se sfârșește dacă nu ajunge la Igu…Nenufar își chemă doar lupul sur domesticit alături de ea, doar în acesta avea încredere s-o însoțească și s-o apere de pericolele acestei nopți, în care se vedeau deja focuri îndepărtate și se auzeau răcnetele de moarte ale oamenilor din tribul Artacilor care se luptau între ei!... Simțea că-l va vedea pentru ultima dată pe Igu!...

Când ajunse, cu părul despletit prin crivațul tăios, câinii lui Igu săriră la lupul domesticit, dar femeia merse înainte și bătu în ușa colibei unde sălășluia su-

fletul ei! Igu deschise, îmbrăcat în piei de lup, pregătit de luptă…Nenufar îl împinse înăuntru și închise ușa căptușită cu piei tăbăcite de animale.

-Igu! Nu pleca și tu! Bostes vrea să atace templul magicianului Șarp! Șarp a prefăcut în scrum Templul Soarelui! E război! Nu pleca și tu! Rămâi cu mine!...

Igu ar fi vrut să-i ducă vestea lui Șarp, dar Nenufar îl înlănțui cu mâinile și își sorbi propriul suflet de pe buzele lui. Iar Igu i-l sorbi înapoi. Iar ea și-l absorbi iarăși, cu sete. Sufletul femeii, zăpăcit, nu știa unde să se fixeze!...Inima lui Nenufar era ca o pasăre care ieșise din îngrăditura de nuiele a trupului lui și intra în îngrăditura trupului ei, printr-o ușiță deschisă, și iarăși intra și ieșea și nu știa unde să se rămână!...

Nenufar era ca un stup fără nicio albină: visele ei, viața, gândurile roiau în jurul lui Igu ca în jurul unui salcâm înflorit! Iată, găsise primăvara în mijlocul iernii, Soarele sufletului ei în mijlocul nopții!...

Chiar dacă Igu nu i-ar fi împăturit umbra în cingătoare, chiar de nu i-ar fi înghițit chipul din oglinda bălții, sufletul lui Nenufar tot at fi zburat la el, chiar și ziua-namiaza mare!...

Nu se luminase de ziuă și auziră în afara colibei lui războinici care-l chemară la luptă pe Igu! Acesta îi spuse lui Nenufar să rămână singură în coliba lui și să plece după ce el se depărtează cu ceilalți. Nenufar rămase năucită, Igu îi împături brâul în care ținea o parte din viața ei înfășurată, umbra ei, parte din sufletul ei pe care-l ținuse mereu la cingătoare. I-l dădu înapoi. Apoi ieși în noaptea plină de năluci, cu lună plină… In depărtare ori mijea Soarele ori pâlpăiau focurile templelor…Se auziră răcnete în noapte: bărbați care își dădeau duhul în luptă sau femei care țipau disperate. Ce multe focuri tiveau orizontul!...

Nenufar își aminti de Ada. Luă brâul lui Igu, îl strânse la piept și ieși afară în încleștarea nopții cu dimineața, în încleștarea celor două religii, în confrun-

tarea celor două tabere, în lupta vieții cu moartea și plecă, alături de lupul ei sur, domesticit ,,acasă", fără să știe unde este ,,acasa" ei pe pământ.

Câțiva călăreți se opriră și priviră femeia despletită ce alerga în noapte. Unul dintre ei schimbă direcția și dădu pinteni calului domesticit. Străjerii cetățuiei o recunoscură pe Nenufar și o lăsară să intre.

Nici nu păși bine înăuntru că în urma ei, apăru Bostes, pe un sălbatic cal negru, fornăind, nechezând nestăpânit.

Bostes pătrunse ca o vijelie. Nenufar, despletită, era cu Ada în brațe.

Uriașul războinic privi cu ochii măslinii și lucioși ca tăciunii violeți aprinși din vatră. Ridică brâul lui Igu pe care-l recunoscu. Îl cântări deznădăjduit în palmă. Apoi îl aruncă în vatra cu tăciuni.

Nenufar suspină înfundat. Simțea că se topește ca o lumânare de ceară și moare. Nenufar simțea cum sufletul ei arde de viu. Parcă cineva aruncase un făraș de tăciuni aprinși înlăuntrul ei. Simțea carne arsă înlăuntrul ei, spuză și cenușă. Simțea gustul morții ei.

Bostes plecă încruntat și tăcut!

Nenufar se repezi cu mâinile în flăcările vetrei și scoase o bucată care mai rămăsese nearsă din brâu, o stinse și privi înmărmurită, cum un cot din pânză rămăsese arsă numai pe margine, restul fiind cenușă.

Lui Nenufar i se părea că atâta mai rămăsese din sufletul ei nears, un sfert, restul fiind făcut scrum.

Ascunse bucata de pânză, să nu știe Bostes!...

Deasupra dezastrului se înălțară împreună pe aceeași boltă a cerului Soarele și Luna plină a solstițiului iernii!...

Azap își aminti că, ceea ce propovăduise Dapix cu numai o seară în urmă, se adeverise!...

Nenufar ieși în curtea interioară a cetățuiei lui Dapix, unde își aveau locuințele mai multe familii de războinici să întrebe ce vești primiseră de la bărbații lor aflați în luptă.

Printre altele, află că Igu murise de o săgeată șuierătoare înfiptă în inimă, în fața statuiei zeiței Ostare de lângă templul magicianului!...

Mai află că un călăreț văzuse o femeie în noapte ieșind din coliba lui Igu…și că, din pricina ei murise Igu…

Magicianul Șarp impusese drept tabu sacru ca războinicii lui să nu atingă femeile, nici mâncare făcută de mâinile lor să nu mănânce, căci se vor molipsi de slăbiciunea și lașitatea lor și vor muri în luptă…Luptătorii lui Șarp trebuiau să rămână purificați înaintea luptei!...Războinicii lui trebuiau să poarte amulete magice protectoare, pe care le aduseseră mai întâi la el, ca să le încarce cu energie sacră…Aceste amulete reprezentau fie spiritele protectoare ale lui Mithra sau Thor, fie un pentaclu, sau diferite coliere din lemn, cuarț fumuriu, chichlimbar ori pietre prețioase. Aceste superstiții și reguli erau arme magice sacre care trebuiau respectate de luptătorii magicianului pentru a fi victorioși în luptă…

Așadar Igu știuse toate acestea și totuși o primise să-și dăruiască trupul!... Așadar din pricina ei murise, caci se întinase, încălcase cu bună știință acest tabu al războinicilor din ceata lor…

Aflând ce crimă comisese fără să știe, Nenufar se îmbolnăvi. Această vină a morții lui, pe care și-o atribuia, simțea că o va răpune și pe ea! Nenufar simțea că, fără suflet era doar un cadavru care se mișca pe pământ, căci odată cu Igu murise și sufletul ei, care rămăsese tot la el! Ea luase înapoi doar o bucată de pânză!...

Soarele ei murise!

Nu-i mai rămăsese decât o bucată din brâul ars!

Nu mai avea decât să se scoboare și ea în lumea subpământeană, la Igu!..

Din acel moment, Nenufar refuză să mai primească alimente ori apă. Se scobora încet, în întuneric, la Igu!

Mintea îi era rătăcită și i se părea că vede fantoma lui Igu la fereastră, care o îndeamnă să mănânce și să bea apă, ca să trăiască, s-o poată crește pe Ada!... Mai mult, îi promise că se va întoarce la ea, întrucât, moartea nu e sfârșitul existenței, ci numai un popas, o oază a vieții, doar o treaptă a acestei vieți…

Luptătorii lui Bostes, la porunca lui Dapix, purtau și ei o amuletă în luptă, care reprezintă un ochi solar, ochiul atotvăzător al Soarelui, care le vedea, le ghicea și le înțelegea gândurile și care le proteja viețile…

Când ajunsese cu ceata de războinici în apropierea templului magicianului, Bostes trimisese o săgeată cu foc și aprinsese mai întâi șarpele din lemn, cu solzii vopsiți pe spate cu verde, iar pe burtă cu ocru înroșit cu sânge de sacrificiu, cu ochi strălucitori și hipnotici în noapte.

Șarpele ce reprezenta zeitatea Tiamat, care-și înghițea propria-i coadă, care forma un oval de câteva picioare înălțime, începu să ardă în frunte, iar ochii fosforici azvârliră sclipiri înveninate, ucigașe, în noapte.

Ochii erau plămădiți chiar din ouă de șarpe, care conțin o substanță ce atrage lumina stelară, amestecate cu boabe de vâsc, zdrobite și praf de apatită. În felul acesta ochii șarpelui primordial, care păzeau noaptea templul, emanau mereu o lumină înfiorătoare, astrală, care-i speria pe cei ce se apropiau.

Din întuneric s-a auzit țipătul înspăimântat al unui sjujitor al templului lui Șarp:

-Cine îndrăznește să dea foc șarpelui Tiamat, care ajută prin vigoarea lui la înmulțirea oamenilor și animalelor? și care ne trezește din amorțirea iernii,căci așa cum șarpele își schimbă pielea, tot astfel se întâmplă cu întreaga natură primăvara!...

Bostes răspunse în noapte:

-Nu Șarpele trezește natura la viață, ci Soarele încălzește sângele înghețat al șarpelui și îl dezmorțește!...

Și oamenii lui Bostes trimiseră o ploaie de săgeți aprinse care se înfipseră în idolul de lemn care începu să sfârâie și se transformă, trosnind, într-un cerc de flăcări.

Mulți își aduseră aminte cum, privind și rugându-se la acest zeu-șarpe, se vindecaseră de diferite boli!...Adorarea șarpelui nu le adusese decât bunăstare, bucurie și îi ferise de rele pe cei din tribul artacilor!...

Șarpele adorat de magicianul care-și luase acest nume, reprezenta renașterea, sexualitatea și protecția împotriva răului. Așa cum șarpele își lăsa cămașa de solzi în urmă, tot așa și natura își lăsa cămașa galben-ruginie de frunze toamna și îmbrăca primăvara o altă cămașă!...

Luna a șasea a anului, în tribul Artacilor, purta numele Tiamat! După ce șerpoaica primordială fusese învinsă în luptă, tăiată în două: dintr-o jumătate a ei luase naștere cerului cu soarele și stelele, iar din cealaltă, pământul plin de viață cu plante și animale!... Din partea de sus a trupului șerpoaicei curg apele cerului, ploile roditoare, iar din cealaltă izvorăsc apele dătătoare de viață ale pământului…

Dar Bostes, nemilos, porunci:

-Dați foc templului! și zeci de săgeți aprinse porniră spre acoperișurile din șiță de brad!...

Ingrijitorii de la grajdurile lui Șarp dădură drumul cailor și-i mânară înspre peșteră. Câțiva dintre ei se duseră să apere zeii din piatră din spatele templu-

lui. Unul alergă călare spre magician să-l informeze de cele ce se petreceau.

Șarp, auzind ce întorsătură luară lucrurile, plecă cu câțiva oameni credincioși și cu proviziile luate de la templul Soarelui, care arsese până-n temelii, către ascunzișurile sigure din Peștera Bourilor unde trăiseră strămoșii lor, acolo unde fuseseră mânați și caii din grajdurile templului. Cei mai mulți plecară pe la colibele lor ca să-i apere pe cei rămași acasă și să-i ducă înspre peștera unde trăiseră strămunii, ca să-i scape din calea urgiei lui Bostes…

-Sfărâmați toate statuile zeităților! spuse Bostes.

Un războinic al său, Rubo, cât un taur de mare și de puternic, avea un ciocan uriaș, făcut special în bronzăria lui Dapix, pentru dărâmarea acestor statuete din piatră, cioplite de Izu în jurul templului magicianului Șarp.

Rubo se repezi și nărui întâi statuia zeiței Ostare, cea cu sexul și sânii dezveliți, voluptuoși, și proeminenți, cu cranii de om și de piatră la picioare, trofee ale nemiloasei zeițe, cu un lup în două picioare ce o ținea cu labele de șolduri, cu cealaltă mână sprijinându-se de un șarpe, toate din piatră…

Igu îi sări înainte uriașului cu ciocanul de metal, apărând-o pe zeița Ostare, și-i spuse:

-Cum se vor mai bucura oamenii și animalele de viață, dacă tu distrugi zeița împerecherii și a răsăritului vieții?... îl înfruntă Igu, sărind să apere zeița cu prețul vieții, având doar un cuțit din os cu care s-o apere.

Atunci își încordase Bostes arcul și slobozise săgeata șuierătoare și șerpuitoare drept în inima lui Igu. Bostes mai spuse:

-Dacă purtai brâul, poate că această săgeată nu ți-ar mai fi oprit inima în noaptea asta!...Dar rău te-a sfătuit zeița să ți-l scoți…și-i făcu semn lui Rubo, care, cu uriașul baros, sfărmă bustul zeiței Ostare,

până o lăsă o grămadă de pietre dărâmate peste trupul însângerat al lui Igu…

La câțiva pași se afla statuia zeiței nopții, Baset, cu cap de mâță și trup de femeie însărcinată, cu ochii fosforici în noapte, privind o lună, tot din piatră.

O femeie care rămasă grea la orgia de la echinocțiul de toamnă, strigă:

-Cine va mai ajuta copiii Lunii? dacă voi distrugeți templul și zeița care-i ocrotea? Cine și le va mai dărui pământuri și animale când vor crește mari?!...

Bostes îi răspunse:

- Doar nu vrei să-ți crească și să-ți îngrijească Luna copiii!?...

Uriașul Rubo o dădu laoparte pe femeie și sfărâmă felina din piatră, mare cât un stat de om.

Apoi își luă barosul și ajunse în fața lui Chronos: un înțelept cu barbă lungă, care ținea o clepsidră cu aripi între palme, toate din piatră. Un slujitor bătrân al lui Șarp îl întrebă pe Rubo:

-Vrei să distrugi zeul care-ți măsoară timpul vieții?...Într-o clipită îți va zdrobi și ție viața și vei pieri pe loc!...

Dar Bostes, care era alături, spuse:

-Soarele și Luna ne măsoară timpul vieții! Nu această statuie! ...și Rubo sparse clepsidra din piatră și rupse mâinile zeului timpului, pe care-l făcu apoi o grămadă de pietre.

Utu își luă barosul și ajunse în fața lui Nyx, zeița primordială a nopții și a morții!

Îzu o sculptase ca pe un schelet de femeie, cu picioarele desfăcute, care năștea un prunc tot din piatră. Nyx era înfățișată nu ca un zeu al sfârșitului, ci ca unul al începutului, al renașterii, al transformării vieții într-o altă formă de existență, după moarte.

Un alt credincios al lui Șarp spuse:

-Nu vei avea îndrăzneala și semeția să ucizi chiar moartea!... Căci Nyx nu te va ierta niciodată! Te va

urmări toată viața și tot te vor mânca viermii!... Vei îndrăzni să o sfărâmi pe Nyx?!

-Noi venim din Soare și ne întoarcem tot în soare! Nu există moarte! Sufletul nostru se întoarce în Soare! spuse Bostes...

Și Rubo, șovăind, sfărmă scheletul de piatră…dar nu îndrăzni să mai lovească și pruncul tot din piatră…

Rubo ajunse în dreptul unei statui care reprezenta un om atletic, care ținea în mâini un ciocan uriaș de piatră, ca și al lui! Era zeul Thor! Cel care atunci când lovea cu ciocanul se auzeau tunete și sclipeau fulgere, și trăsnetele se abăteau peste pământ! Rubo se dădu un pas înapoi, înspăimântat!

Toți își amintiră de trunchiul lui Thor pe care-l târau din pădure la solstițiul iernii, care ajuta la dezmorțirea naturii, care dădea căldură și putere Soarelui ca să crească precum un prunc ce ajunge ce ajunge mai târziu voinic, își aduseră aminte de trunchiul din fundul vetrelor lor, care aducea noroc și sănătate în fiecare colibă, de schinteile acestuia, care arătau câte animale vor avea în ogradă, de cenușa acestui butuc ce era risipită pe ogoare și ajuta la belșugul recoltelor…Lui Rubo parcă-i pieri tot curajul! Brațele uriașului se înmuiară.

Își mai aminti că el însuși purtase, în luptele dintre triburi, o amuletă în care era inscripționat zeul Thor care îl protejase în bătăliile trecute. Șovăi.

Atunci, Bostes apucă barosul de metal și sfărmă ciocanul din piatră al zeului, după care îi sfărmă picioarele și-l trânti la pământ.

Mai rămăsese doar statuia Geei: o mamă care alăpta la sân un prunc ce reprezenta Pământul. Bostes privi sculptura Geei și spuse:

-Pe Muma Geea o lăsăm să ne hrănească și să îngrijească planeta mai departe, de unicul și nemuritorul, Soarele!...

Acum adunați oamenii din tot tribul și mergeti în fața cetății preotului Dapix, să vă cuvânteze!...

Dar, chiar atunci un oștean al lui Bostes veni în grabă și spuse:

-Bostes! Există o încăpere secretă la subsolul templului lui Șarp!

Prin crăpăturile zidului de piatră flacăra torțelor fu trasă de un curent!...

Bostes îi făcu semn lui Rubo să ia barosul din metal. Trecură prin ruinele templului ai cărui pereți din bârne încă mai ardeau și fumegau, coborâră pe niște scări de piatră, în subterane. Bostes ciocni pereții și o parte din zid sună a gol. Căutară peste tot intrarea secretă, dar nu reușiră să găsească nimic. Bostes, nervos, spuse:

-Sparge peretele din piatră!

Rubo ridică barosul din metal și lovi cu putere.

Răsună ca un tunet. Se auzi ecoul în munți! Dinăuntru izbucniră țipete și scâncete de femei și copii. Rubo lovi iar cu ciocanul de bronz și piatra crăpă, apoi se sfărmă. Rubo dărâmă zidul, intră înăuntru, apoi ieși afară speriat de moarte:

-Un șarpe viu! Un balaur!...îngăimă namila, cu ochii ieșiți din orbite, de groază.

Bostes apucă și el barosul și sfărmă el însuși încă o intrare cât un stat de om. Se auziră iar țipete și scâncete… Bostes intră cu un cuțit lung, din metal, în mână.

Înăuntru, o priveliște fascinantă, incredibilă, nepământeană:

la lumina unei făclii se văzu un șarpe verde, gros, cu solzii fosforescenți, încolăcit pe un ou din marmură albă. La pâlpâirile flăcărilor solzii păreau că se mișcă. Doar ochii gadinei rămâneau ficși, hipnotici, fosforici!...

Bostes ridică cuțitul lung și voi să lovească, dar se auzi un țipăt de femeie:

-Nu!...E zeița Tiamat! Spuse Ino, soția magicianului Șarp.

-?!...

-E o statuie cioplită din apatit! Solzii par că șerpuiesc la mișcarea flăcărilor. Izu a cioplit-o din această piatră care licăre noaptea la stele și pare că se mișcă...

-Dar ochii?!..

-Ochii sunt plămădiți din carapacea pisată a scoicilor și a perlelor care luminează în noapte, încleiate cu gălbenuș de ouă de șarpe!...

-Ochii sunt mereu ficși și lumina pâlpâie pe solzi ca apusul soarelui!...exclamă uimit, Bostes.

-Dar oul acela mare pe care e încolăcit?...

-Oul acesta este pământul…Nu distruge această statuie sacră! spuse Ino.

-De ce vă ascundeați aici?

-Ne apăra Tiamat!...

Bostes observă în jurul oului uriaș, o mulțime de pietre lunguiețe, îngrămădite, cu niște semne inscripționate pe fiecare. Bostes înțelese că aici ținea Șarp pietrele lunguiețe în care erau sufletele exterioare ale celor din trib, ci nu pe fundul râurilor, cum spusese! Așadar, Bostes găsi cea mai mare comoară a tribului: pietrele sufletului, păzite de Tiamat!...Bostes spuse:

-Acum nu vă mai apără Tiamat! Vreți să vă închinați la Soare sau vreți să muriți, credincioși unui șarpe de piatră?!?...

-Venim cu tine!... Lasă-ne în viață! Ne vom închina la Soare!...spuse Ino…

Bostes făcu semn lui Rubo să scoată rudele lui Șarp, femei și copii, cam o duzină, de sub protecția șarpelui Tiamat și să-i ducă la cetățuia lui Dapix.

Dar șarpele acesta era așa de frumos sculptat de Izu, încât, deși avea poruncă să-l distrugă pe Tiamat, pe Bostes nu-l lăsă inima să-l sfarme. Rămăsese aproape hipnotizat de zeul pe care-l adora magicianul Șarp...

Bostes nu știa ce să facă cu pietrele lunguiețe. Bine că nu le zdrobise Rubo cu barosul! Cu siguranță că o mulțime din oștenii lui Șarp ar fi pierit, dacă le-ar fi zdrobit și dacă s-ar fi aflat asta!... Poate că oștenii lui, instruiți sufletește de Dapix, nu ar fi murit, însă era posibil să se fi îmbolnăvit mulți…

Neștiind ce să facă cu pietrele în care se presupunea că sunt ascunse sufletele oamenilor din trib, Bostes îi porunci lui Rubo să meargă cu doi oșteni călare și să-l aducă pe preot, să hotărască el ce face cu toate acestea!..

Nu după mult timp apăru preotul Dapix, pe un cal domesticit. Acesta intră în încăperea subterană iluminată doar într-un moment al zilei printr-o gură de aerisire, când soarele ajungea într-un anumit unghi.

Atunci mineralul de apatit, încărcat cu mult fosfor, se încărca de luminozitatea stranie care bântuia în încăperea toată noaptea, alimentată și de flăcăruia unui vas cu ulei care ardea fără oprire și care, prin jocul micii flăcări dădea iluzia că solzii gadinei se mișcă neîncetat, în timp ce ochii te sfredeleau ficși de o lumină intensă alb-albăstrie…

Preotul Dapix privi statueta și fu impresionat de frumusețea acesteia. Spuse:

-O adevărată frumusețe cioplită de Izu! Dar, dacă nu o sfărmăm, oamenii vor începe din nou să o adore, căci este făcută ca să subjuge mințile prin misterul și lumina astrală pe care le împrăștie în jur!...Eu vreau ca oamenii să nu se mai închine la șerpi!... Va trebui să o zdrobim și bucățile de apatită să le încărcăm într-o căruță și să le ducem la cetățuie! Acolo vom construi din această piatră luminoasă un soare, care va străluci noaptea chiar în fața noului templu al Soarelui pe care-l vom ridica! Astfel, vom transforma șarpele în Soare, iar oamenii vor adora Soarele, ci nu șarpele!...

Legenda spune că la apus Soarele intră într-un șarpe lung și răsare abia dimineața din gura deschisă a lui Tiamat!...

Iar în altă cotigă cu roți de lemn, trasă de un cal domesticit, să aduceți la cetățuie toate pietrele lunguiețe, care reprezintă sufletele oamenilor!...

În timpul luptelor din interiorul tribului, multe săgeți ale războinicilor lui Bostes arseră izbele luptătorilor și adăposturile animalelor domestice. Alți oameni ai lui Șarp ieșeau pe ulițe înaintea lui Bostes și a lui Dapix și se închinau Soarelui, ceea ce însemna că erau de acord să se convertească, să treacă la noua religie solară și să-și părăsească vechii zei…

Înspre seară, oamenii se adunaseră cu femei și copii în fața cetățuiei lui Dapix, care îi îndemnase să se închine Soarelui la apus și la răsărit în fiecare zi, în fața colibelor, cu întreaga familie!

Dapix le promisese că le va împărți tuturor orz, de la depozitul cetățuiei, ca să ierneze, iar din primăvară vor construi un mare templu al Soarelui, nu din lemn ca acesta care arsese, ci din piatră și metal…

Vor turna din metale prețioase ca aurul și argintul diferite statuete întruchipând Soarele: cum ar fi o pasăre cu aripi și coadă strălucitoare, o roată din aur, cu flăcări pe margine, sau chiar un cap de zeu după asemănarea oamenilor, din care țâșnesc flăcări din argint, care luminează și călăuzesc oamenii în drumul lor pe acest pământ…

Înălțarea acestui măreț Templu al Soarelui va mobiliza și uni tot tribul la noua credință, atât prin participarea tuturora prin muncă, dar și prin faptul că în fiecare a șaptea zi a săptămânii vor lua parte la slujirea noii religii a soarelui.

Zilele nu se vor numi ca până acum (Trudă, Ceartă, Troc, Noroc, Zămislire, Ziua morților și Sărbătoa-

re) ci vor purta numele aștrilor: Luna, Marte, Mercur, Jupiter, Venus, Saturn și Soare.

În ziua de sărbătorire a Soarelui, vor veni cu toții la Templul ridicat de brațele, credința și voința lor! Iar preotul Dapix îi va povățui.

De asemenea, lunile anului nu vor mai fi numite după zeii muritori, ca până acum: Portal, Geea, Ostare, Phoenix, Mithra, Tiamat, Tammuz, Chronos, Baset, Nyx, Luna strămoșilor, Thor și Pod, ci după starea vremii pe acest pământ în funcție de Soare și după roadele pe care le dăruiește Soarele pământenilor: Gerar sau Luna lupilor, Făurar, Încolțitor, Prier, Florar, Pârguitor, Cuptor, Gustar, Răpciune, Brumărel, Brumar, Viscolău și, o dată la doi ani, ca și până acum, Luna Pod…

În acest moment preotul Dapix continuă cuvântarea, amenințător:

-Cei care vor continua să se închine vechilor zeități muritoare, vor fi surghiuniți din trib și vor trăi din nou în peșteră, ca strămunii lor sălbatici, acolo unde s-a refugiat azi Șarp cu oamenii lui…

În timp ce preotul Dapix le cuvântă acestea cu glas tunător, se întâmplă un lucru care îi ului pe toți participanții la această adunare care ascultau și se închinau, făcând semnul stelei cu cinci colțuri înspre apusul Soarelui.

Întunericul începuse să se lase în această zi friguroasă de iarnă, în care bătea un vânt sec, tăios, când, tribul fu luminat la celălalt capăt, opus cetățuiei lui Dapix, de o lumină stranie, incredibilă și imposibilă pentru mulți.

Căci, în timp ce oamenii înfricoșați se închinară noului zeu în amurg, în spatele lor, la celălalt capăt al tribului artacilor, se ridică cea mai misterioasă și înfiorătoare văpaie, cea mai stranie făclie ce luminase vreodată cătunul: ardea, ca o torță uriașă, Marele Stejar Sacru!

Un fior de deznădejde și abandonare trecu prin sufletele tuturor!...

Marele Stejar Sacru fusese de veacuri întregi templul lor natural, sub cerul liber! Așa ceva nu se putea întâmpla! Și totuși era adevărat! Aici erau îngropați strămoșii lor de veacuri, aici se sfințeau căsătoriile, botezurile, se petreceau înmormântările: toate în preajma Marelui Stejar Sacru, având ca martori spiritele strămoșilor!...

Aici existase de atâta amar de vreme piatra de sacrificii, care făcea legătura între oameni și zei!...

Și cel mai mare sanctuar în are liber a fost însuși Marele Stejar Secular Sacru!...

Oamenii întoarseră capetele cu ochii ieșiți din orbite și văzură marile crengi, înroșite de jeratic, prăbușindu-se, trosnind, de parcă se dărâma toată această lume!...Crengile uriașe în flăcări, se frângeau și se prăbușeau peste pietrele de mormânt ale cimitirului artacilor, peste ,,ferestrele sufletelor" prin care bocitoarele își strigau strămoșii...

Acest Stejar sacru ținuse tot tribul unit în jurul lui veacuri în șir! Fusese trăsnit de câteva ori, dar nu arseseră decât câteva din uriașele-i crengi!... Numai acum ardea în întregime!...

Iar acum , cimitirul tribului Artacilor era plin de astfel de suflete trezite de marele incendiu, era o jale a strămoșilor și o jale a celor vii…

O lume se sfârșea! Lumea lor nu mai exista fără Marele Stejar Sacru!

Axa acestei lumi se prăbușea acum în jeratic!...Lumea lor de veacuri se sfârșise acum!...Chiar în această ultimă zi a lumii lor fuseseră îngropate sub ramurile sale, în cimitirul tribului, rămășițele luptătorilor care căzură apărându-și vechii zei!...

La rădăcinile acestui arbore care lega cerul de pământ și trecutul de viitor, strămoșii aduseseră sacrificii, vărsând sângele taurilor, bourilor, caprelor negre ca să se adune norii de ploaie, și uneori, la vremi de

răstrișteze, jertfiseră chiar oamenii tribului în sanctuarul de sub crengile Marelui Stejar Sacru! …

Nici măcar spiritele strămoșilor nu împiedicară acest mare rug!...

Nimic nu-i îndureră mai mult, nimic nu-i duse la deznădejde mai adânc pe oameni decât prăbușirea crengilor roșii, în flăcări, ale Marelui Stejar Sacru!…

Marele Stejar Sacru Secular era mereu verde: atât vara, cât și iarna, încărcat cu vâscul veșnic verde, vindecător de boli, de vâscul nemuritor!...

Marele Stejar Sacru fusese un adevărat zeu vegetal, ocrotitor al tribului, de secole!...

Freamătul frunzelor sale erau cuvintele strămoșilor adresate tribului Artacilor!...Ultimele lui cuvinte fuseseră de foc și prevestiseră despre sfârșitul lumii!...

Preotul Dapix înțelese durerea oamenilor și spuse:

-Așa cum am propovăduit ieri noaptea că Luna plină și Soarele se întâlnesc pe cer o dată la opt ani, ați văzut azi Luna plină și Soarele care au stat pe boltă întreaga zi luminând împreună fumul, jarul și deznădejdea unei lumi care se sfârșește, dar și speranța unei lumi mai bune care începe tot azi! frați ai mei, copii ai Soarelui!...

Veniți de mâine să vă împart rația de sorg și de orz ca să supraviețuiți iernii acesteia, după secetă!... Si nu vă întristați: de anul acesta, care a început azi, veți ara cu plug mai bun, din metal, veți avea arme de vânătoare și de luptă mai bune, veți învăța să faceți fântâni și rigole ca să udați cerealele și legumele în timp de secetă! Și, mai presus de toate, vom construi împreună templul religiei Soarelui!...

Odată cu reînceperea unui nou ciclu de opt ani al drumului Soarelui, se schimbă și destinul conducătorilor, care se înlocuiesc cu alții mai tineri, cu puteri proaspete, care vor duce tribul spre bunăstare și omenie! Șarp acum este refugiat prin grotele pește-

rilor cu oamenii lui! Destinul lui s-a încheiat azi!... Preotul ridiă vocea deasupra oamenilor adunați:

-De azi, tribul Artacilor va fi condus de brațul de bronz al lui Bostes! Iar oamenii tribului vor fi îndrumați de mine! În ziua a șaptea a săptămânii, numită Soare, de azi înainte, după ce vom reconstrui noul Templu al Soarelui, vă veți aduna ca să slujim noua religie solară!...

Preotul Dapix stătu puțin pe gânduri, apoi spuse:

Copii ai Soarelui, pentru că v-ați întristat, am să vă fac un dar, acum, la plecare!...

Iată, în templul lui Șarp, am gasit pietrele lunguiețe ale sufletelor, păzite de șarpele Tiamat!... Treceți fiecare pe la mine și o să vă dau sufletele înapoi! Să fiți voi stăpâni pe sufletele voastre!... Puteți să le ascundeți fiecare unde doriți!...Să nu vă mai poată amenința nimeni, niciodată, că vă va zdrobi piatra lunguiață și că veți muri!

Despre toate astea am să vă mai vorbesc... copii ai Soarelui!...

Preotul le împărți la fiecare câte o piatră lunguiață și oamenii tribului le priveau uluiți, iar preotul Dapix le mai spuse:

-Acum plecați la colibele voastre și gândiți-vă mai mult la lumea care începe de mâine, decât la lumea care se sfârșește astăzi!...Mergeți cu bine, copii ai Soarelui, și veneraţi noul zeu, veșnic și unic, să vă lumineze inimile!... Aveți încredere în noua religie a Soarelui! Căci Soarele este izvorul vieții! Și noi din Soare venim și în Soare ne ducem!...Acest zeu veșnic vă va lumina drumul vieții pe acest pământ, mai bine decât torțele slabe și pâlpâitoare ale zeilor muritori!... Dar acest zeu veșnic vă va lumina și drumul morții, căci tot în Soare se vor întoarce sufletele noastre!...

Un călăreț veni și spuse:

-Azap a atacat cetățuia prin poarta din dos, a ucis străjerii și a eliberat prizonierii, pe Ino și toți care

erau protejati de zeitatea Tiamat…Neau luat și caii care au mairămas în grajduri! Acum sunt în drum spre peșteră…

Bostes își luă războinicii și plecară în grabă. Nu se așteptase la un atac așa de curajos și riscant al lui Azap! El, Bostes, nu trebuia să asiste la cuvântarea preotului, ci să-și facă datoria de războinic…

La fața locului, văzu că, de fapt, Azap reușise să pătrundă doar în grajduri, unde fuseseră închiși prizonierii, de unde mai luaseră cu ei și caii domesticiți ai lui Dapix, ca să-i ajute să ajungă mai repede…Se știa că peștera era locul lor de scăparte…Numai pe un pod puteau ajunge acolo cu caii, și, dacă acesta era tras înăuntru, în gura peșterii, rămânea o groapă adâncă unde la mulți dușmani le putreziseră oasele…

Peștera era o fortăreață inaccesibilă, doar câte unul putea pătrunde prin locuri secrete, dar cucerirea ei, pătrunderea cu mulți războinici înăuntru era imposibilă. Acolo trăiseră în siguranță veacuri întregi strămunii și transformaseră peștera într-o fortăreață de nepătruns…

Totuși, Bostes va ,,rumega" îndelung un plan de pătrundere în peșteră,, folosindu-se și de noile arme …

CAPITOLUL XIX-

PEȘTERA

Peștera în care se refugiaseră Șarp cu oamenii săi era un adevărat,,pântec" al Mumei Pământului, Geea, care-i apăra de frig, de foame, de fiare sălbatice ori de atacurile altor războinici…Peștera fiind deja populată de urși, lupi, bouri, cerbi și alte fiare care fuseseră vânate, dar și de lilieci, păianjeni și alte gângănii care nu ajungeau la locurile uscate de focul neîntrerupt din interior, unde trăiau oamenii și animalele aduse cu ei, îndeosebi cai ori lupi domesticiți…

Prin peșteră trecea un pârâu subteran cu apă bună de băut, care izvora parcă din sânul Mumei Geea…

Focul era obținut prin scăpărare sau frecare a două lemne uscate. Trunchiuri, buturugi și crengi ardeau neîntrerupt zi și noapte –focuri păzite cu prețul vieții...

Grota principală a peșterii era sprijinită de stalactite și stalacmite, unite în colonade. În mijloc era vatra cea mare împrejmuită de pietre, în interiorul căreia ardea focul: aici locuiau oamenii, îmbrăcați în piei de animale. Nu departe mai era o grotă ce servea drept grajd pentru cai. Dar și altele care erau folosite drept ateliere...

Viața din peșteră nu era foarte diferită de aceea din trib. Oamenii continuau să practice aceleași meserii pe care le avuseseră.

Astfel, unii se ocupau cu vânatul, precum Gebelezis, un alt îmblânzitor de cai sălbatice, carei luase locul lui Harp, și care-și dusese și înainte zilele pe aici, singuratic, neputându-se obișnui să trăiască în trib. Fusese primul care-i întâmpină pe războinicii înfrânți și refugiați ai magicianului. Acesta și cu alții vânau urși, cerbi, căprioare, pisici sălbatice, lupi.

Carp, împreună cu ceata lui de pescari, prindeau la copcă pește, de sub ochiurile înghețate, dar mai capturau în lațuri și capcane vidre, bizami, hermine.

Alții încă mai adunau rădăcini dăruite de Muma Pământului Geea, iar Ino, doftoroaia din peșteră avea grijă să-i ferească de cele care le făceau rău.

Într-o grotă era un atelier în care Azap faprica arme, topoare de piatră cu vârful teșit, cu cozi din lemn, săgeți, lănci, cuțite. Dar se gândea, mai ales, la procurarea noilor arme din metal…Deja începuse să scormonească minereul din piatra muntelui, căci aflase de la oamenii lui Dapix cum se topește la foc și cum se prelucrează…

Alții tăbăceau pieile animalelor și alții făceau haine și opinci, căciuli, mănuși și un fel de ciorapi.

Ino prepara, din rădăcini și din buruienile pe care le putea găsi, leacuri pentru bolnavi.

Femeile pregăteau hrana la foc în vase arse de lut și îngrijeau copiii. În mai multe grote ardea focul în câte o vatră mărginită de bucăți de stâncă ce se încălzeau și dogoreau…

Cu două pietre rotunde, rotite în sens invers, se prefăceau în făină boabele de orz și sorg, jefuite de la Templul Soarelui prefăcut în scrum…

Strămoșii făcuseră o adevărată fortificație din peșteră: practic era imposibil ca războinicii străini să pătrundă înăuntru. Peștera avea doar trei intrări înguste, unde puteai ajunge numai dacă te cățărai pe niște scări, verticale.

Cu cai ori cu căruțe nu se intra decât peste un singur pod care, după ce era tras înăuntru, lăsa să se vadă un hău în care se afla un adevărat osuar al dușmanilor care încercaseră să atace peștera de-a lungul vremilor.

In afară de asta, cei dinăuntru puteau prăvăli peste năvălitori pietre ori copaci.

Muma Pământului Geea le proteja viețile fiilor ei, încălzindu-i și hrănindu-i în pântecul ei…Înlăuntrul

se găseau o mulțime de statuete, picturi ori incizate în piatră ale Mumei Pământului, Geea, rămase de la străbuni, cărora cei din tribul artacilor le erau recunoscători că nu îi lăsau nici acum să piară…Erau urme ale celorlalți zei muritori pe care-i respectaseră și-i cinstiseră și când trăiseră-n trib. Ei nu se lepădaseră de zeii lor și se rugau de aceștia să-i readucă, victorioși, în izbele lor părăsite…

Peștera mai avea un loc de sacrificiu al animalelor.

Dar și un sanctuar secret, ferit de ceilalți, de care știa doar magicianul…

Într-o grotă adâncă mai era un osuar sacru unde dormeau strămoșii vopsiți ori presărați cu ocru înroșit cu sânge, de unde spiritele lor puteau fi chemate în ajutor, la nevoie…

Izu gravă, pictă și scrijelă pe mandibulele animalelor uriașe ale căror oase se puteau găsi la tot pasul în peșteră: scene din lupta pe care o dăduseră în trib, cum arsese Templul Soarelui al lui Dapix, săgeata șuierătoare din metal care pătrunsese armura viteazului Naumi, Șarpele Tiamat sfărmat de oamenii lui Dapix, cum fuseseră sfărmați toți ceilalți zei, dar, mai ales, Marele Stejar Sacru, adevărat zeu vegetal și templu sub cerul liber, arzând…Izu scrijelase, incizase și inscripționase pe aceste mandibule toate întâmplările importante petrecute de la căderea magicianului încoace…

Pe pereții interiori ai peșterii, străbunii pictaseră cu ocru înroșit în sânge ori ciopliseră, cu multe secole în urmă, diferite figuri reprezentând mai ales: bouri cu săgeți înfipte în spinare, prăbușindu-se cu ochii holbați de moarte, ori, dimpotrivă, războinici sângerând, împunși de coarnele acestora, șerpi cu stele pe solzi și cu luna nouă drept coadă, reprezentându-l pe Tiamat, oameni care secerau sorgul cu coarne ascuțite de cerb, roți solare, cai sălbatici, căprioare căzute în gropi capcană cu gâtul tăiat de pietrele ascuțite, urși luptându-se cu mai mulți oameni deoda-

tă, războinici înfigându-și unul altuia lancea, femei cu pântecul la gură, sau chiar oameni mâncând alți oameni…, aproape toate pictate cu ocru sângeriu-lichid vital răcit, care poate face animalul respectiv ori ființa umană să se reîntrupeze și să se întoarcă la viața tribului…

Înfrânt în luptă, magicianul pregătea un atac folosindu-se de puterea armelor magiei negre, pentru a se răzbuna și a recuceri tribul, Șarp fiind convins că aceste arme depășeau cu mult puterea armelor din metale, deoarece acestea loveau direct în sufletele și în mintea dușmanilor.

Magicianul Şarp îşi făcu planul să profite de rătăcirea sufletului fără odihnă al lui Igu, care bântuia neliniştit prin trib după o iubire neîmplinită, pentru a-l folosi şi direcţiona în lupta cu Bostes şi implicit a preotului Dapix.

Magicianul ştia că oricum, războinicul care-l ucisese cu o săgeată în noapte pe unul din fiii lui, pe Naumi, trebuia răpus, atât pentru ca Naumi să fie răzbunat, dar şi ca preotul să rămână fără cel mai preţios scut şi războinic al lui.

Pe lângă asta, Bostes instruia în continuare, cu noile arme, luptătorii care trecuseră de partea lor şi, în aceste condiţii, o înfruntare directă cu el ar fi fost inegală.

Pe de altă parte, Şarp voia să-i arate lui Dapix că armele magiei erau mult mai puternice decât săgeţile cu vârful de bronz şi decât săbiile din metal ascuţit, care le retează cu uşurinţă pe cele din piatră!...

Magicianul nu voise să tulbure liniştea duhului lui Naumi, al cărui trup fusese ars, tocmai ca sufletul lui să nu mai aibă un mormânt unde să se întoarcă, să nu mai rătăcească pe acest pământ. In schimb, trupul lui Igu, ucis în timp ce apăra statuia zeiţei Ostare, fusese mutilat în timpul luptelor, rămăşiţele îi fuseseră îngropate în cimitirul tribului, iar spiritul

său neîmpăcat, neîmplinit, căuta şi în lumea morţilor dragostea neîmpărtăşită a lui Nenufar, rătăcea încă jinduind la dragostea lui şi, fără tăgadă, îl va apăra şi spiritul zeiţei Ostare, dacă se va reîntoarce prin magie, dacă se va reîntrupa, măcar parţial… Deși rămăşiţele îi fuseseră îngropate, spiritul lui neîmpăcat şi neîmplinit, urmărea şi in lumea umbrelor dragostea neîmpărtăşită a lui Nenufar, rătăcea jinduind-o… Însuşi magicianul Şarp îi văzuse stafia bântuind nopţile prin trib, poate și căutâdu-l pe Bostes, urmărindu-l în dorinţa de a-l chinui…Dar Şarp voia să oficieze aici, în peșteră, un sabat al zeiței întunericului și al morții, Nyx, ca să-l readucă pe Igu din lumea umbrelor printre cei vii, și astfel să-l răpună pe Bostes -şi pentru că acesta devenise noua căpetenie a tribului în locul lui…

Şarp îşi aminti cum, în vreme de pace, cei din trib sărbătoreau acest sabat nocturn, fiecare cum dorea, cu plăcintă de dovleac, cu măşti înfiorătoare, noaptea pe uliţe, cu ofrande de alimente şi băuturi dedicate spiritelor celor din lumea subpământeană, treziţi din amorţire de bocetele cântate la ,,fereastra sufletului" şi invitaţi în acea noapte la fosta lor locuinţă, pentru cinstirea amintirii lor..

Dar, de data aceasta, magicianul Șarp era obligat să oficieze acest ritual de nevoie, nu în luna în care se practica de obicei, adica a unsprezecea, luna strămoșilor, ci acum, în luna a treisprezecea, Pod, în sanctuarul secret din această peșteră...

Pentru acest ritual, magicianul s-a pregăti din timp, ţinând o perioadă de abstinenţă, de acumulare de energie psihică.

Magicianul Şarp însuşi era un acumulator cu energie mentală şi psihică, care folosea puterea cuvintelor ca instrument de magie în restabilirea legăturilor cu cei din lumea morţilor.

Noaptea, în care Şarp oficia acest sabat întunecat de chemare a spiritului unui mort printre vii, nu era întâmplătoare!

Bolta principală a peşterii avea o spărtură în vârf, pe unde ieşea fumul care se înălţa nu numai de aici, dar şi din toate celelalte grote în care ardea…

Jos, perpendiculară cu marea spărtură de aerisire din bolta principală, exista un ochi de apă, adunat din izvorul care curgea în subteran, de unde beau apă atât oamenii, cât şi caii ori o foloseau la preparatul mâncării. Când focul din vatră era mic, mai mult tăciuni, iar înăuntru destul întuneric, în acest ochi de apă se oglindeau stelele în miezul zilei, ca într-un puţ adânc.

Aici, Şarp privea mersul stelelor ziua, în apă, şi desluşea semnele -când era momentul propice să facă sacrificii zeilor, sau când era momentul favorabil să oficieze anumite ritualuri.

Acum, magicianul Şarp înţelese că era timpul ritualului zeiței Nyx: aproape întreaga zi privise cum căzuseră stele, nevăzute pentru cei de afară, în ochiul principal de apă din mijlocul peşterii!...Fără doar şi poate, acum era momentul potrivit oficierii ritualului şi chemării spiritului lui Igu!

Grota secretă a sanctuarului moştenit de la strămoşi nu era mai mare decât să încapă un singur om înăuntru! Aici fusese, în vremi îndepărtate, poate doar bârlogul unei fiare, ce fusese ucisă sau alungată. Nu se putea intra decât dacă mişcai un bolovan de la intrare. Aceasteă grotă, nu mai mare cât un mormânt cu pereţi calcaroşi, cu oarecare umiditate jos, unde puteai găsi păianjeni şi lilieci avea în peretele de calcar o nișă cu relicvele sacre ale strămoților…

Aici, magicianul oficia ritualul lui Nyx, îmbrăcat într-o mantie neagră, cu un toiag ce avea la unul din capete un mare cristal magic din cuarţ, în care ma-

gicianul citea viitorul sau cu ajutorul căruia chema spiritele morților din lumea subpământeană.

Şarp scăpără două pietre de cremene deasupra unui bol de argilă arsă plină cu bumbac uscat, frunze şi seminţe de mătrăgună şi cânepă. Apoi aprinse o făclie pe care o aşeză într-un orificiu din peretele de piatră, unde era o gură de aerisire.

Pe unul dintre pereții calcaroşi era cioplit în relief Şarpele Tiamat, vopsit cu ocru înroşit cu sânge, iar pe peretele opus era reprezentată zeița Nyx în chip de schelet care năștea un prunc viu.

Şarp lăsă să fumege plantele din bol şi scoase dintr-o pungă din piele de bol cu un praf fosforescent din apatită şi îl presără în jurul lui, în formă de pătrat. Pe jos se vedeau scoici, lilieci morţi şi schelete de şarpe.

Magicianul, îmbrăcat într-o mantie din piele de lup sur, își începu incantația:

-Vă conjur pe voi, elemente din care e alcătuită lumea: pământ, apă, foc, aer şi spirit! să mă protejaţi în acest loc magic! Toate elementele să devină impenetrabile în jurul acestui spațiu protejat, sacru!

Să se formeze în jur ziduri de protecție de netrecut: din foc, din apă, un zid de furtuni, altul de pământ și , în sfârșit, un zid din spirit de nepătruns, care să mă apere de orice atac venit din afară!...

Magicianul Şarp aprinse în partea de miază-noapte o lumânare neagră, care însemna moarte și invită dintr-acolo un anumit spirit să vină în lumea materială.

Trasă cu mâna înspre miază-noapte o stea în cinci colțuri, un pentaclu, reprezentând cele cinci elemente, și spuse:

-Chem să mă protejeze elementul foc! Invoc puterea vulcanilor care aruncă lavă încinsă, cenușă și flăcări înspre atacatori, ca să mă apere!...

O ploaie de stele căzătoare să țească o pânză din flăcări care să mă protejeze de orice rău venit din exterior!

Dar înăuntrul acestui spațiu sacru, delimitat, în care mă aflu, să fie plăcut, ca într-o zi de primăvară, cu pomi înfloriți!...

Magicianul se întoarse înspre miază-zi, aprinse o lumânare albastră, care însemna premeditare și un plan rece, trasă o stea cu cinci vârfuri și spuse:

-Chem înspre sud elementul apă să mă protejeze!

Adâncurile oceanelor și valurile care mătură totul pe uscat și năruiesc cetăți și înghit triburi, să stea de strajă înspre acest punct cardinal! Viscole și furtuni de gheață să lovească înspre atacatori, dar înăuntrul acestui spațiului magic protejat să fie ca într-o oază plăcută!...

Magicianul aprinse înspre apus o lumânare roșie, care însemna sânge și răzbunare, trasă cu mâna în aer un pentaclu și spuse:

-Dinspre apus chem elementul pământ să mă protejeze, chem cutremurele care năruiesc cetăți și îngroapă triburi! Dar, înăuntrul spațiului magic protejat, să fie aidoma unei câmpii verzi cu fluturi și flori fragede înmiresmate!...

Magicianul aprinse o lumânare albă înspre soare-răsare, trasă o stea cu cinci colțuri în acea parte și spuse:

-Chem în apărare elementul aer, dinspre răsărit! Cicloane care mătură totul în calea lor, furtuni cu trăsnete și fulgere să lovească pe atacatori dinspre acest punct cardinal. Dar, înăuntrul acestui spațiu magic protejat, să fie doar o boare plăcută și aromitoare ce răzbate dinspre un câmp înflorit!

Magicianul bătu cu toiagul în calcarul plin de nisip și de scoici de jos, trasă un pentaclu în acea parte a îngustei grote, apoi făcu același semn și deasupra capului său, în văgăuna în care pâlpâiră cele patru

lumânări aprinse, inhalând din strachina în care fumegau buruienile și rosti:

-În partea de jos, dinspre hăuri să fie scut de netrecut împotriva spiritelor din lumea subpământeană, scut întărit de însăşi zeița lumii subpământene, Nyx!...

Dar şi în partea de sus a hrubei, să se formeze scut de netrecut împotriva tuturor spiritelor puternice care au sălăşluit cândva pe pământ!

Materia din care sunt făcute spiritele este mai dură decât toate celelalte elemente şi aceste duhuri vor sta de strajă deasupra spaţiului sacru împotriva oricăror atacatori!

Dar înăuntrul acestei scobituri sacră şi protejată, din peșteră, nu vor intra decât acele spirite care vor fi invocate, ca să mă ajute în lucrarea pe care voinţa mea o cere acum!

Iar înlăuntrul acestei cavităţi magice protejate, va fi linişte şi pace!

Acum, spaţiul magic al grotei este protejat prin puterea impenetrabilă a celor cinci elemente! Este închis pentru orice forţe care îmi sunt potrivnice!...

Dar este deschis pentru spiritele pe care le invoc prin puterea şi forţa primordială a cuvântului!...

Magicianul Şarp luă toiagul cu marele cristal magic, cu inflexiuni albăstrui, denumit şi ,,Piatra lunii". Era bine şlefuit și care fusese scos din timp în afara peşterii şi ţinut săptămâni de-a rândul la lună, ca să se încarce de energia tainică a astrului nopţii, dar fiind ferit de lumina zilei, ascuns în întunericul acestei hrube. Puterea acestui cristal fusese amplificată noapte de noapte de forţele tainice ale Lunii, ale stelelor şi ale întregului univers.

Magicianul stinse feștilele, apăsând cu buricele degetelor fiecare muc de lumânare, lăsând în hruba îngustă doar buruienile care fumegau şi aduceau cu ele arătări din lumea subpământeană. După care

dezveli cu grijă cristalul încărcat cu energia lumii întunericului, se duse cu acesta înspre partea dinspre miază-noapte a hrubei fixând cu mintea şi cu privirea piatra-lunii îndelung, stăruind asupra strălucirii tainice a acesteia:

-Invoc puterile zeiței nopții primordiale Nyx şi ale întregului univers pentru revenirea spiritului lui Igu în această lume şi vizualizarea chipului său, cât mai clară!

Magicianul se concentră, aducându-l înapoi din adâncurile amintirilor sale, ca în clipa în care-l văzuse în viață.

La început nu-i apăru nimic pe piatra lucioasă. Dar, după ce se afundă mai mult în gânduri şi în timpul trecut, trimiţând vibraţii psihice şi mentale în piatră, îi apărură mai întâi ochii albaştri ai lui Igu, la început tulburi, veniţi parcă din hăul întunecimii lumii subpământene, apoi tot mai limpezi. Apoi văzu şuviţele cârlionţate, solare ale acestuia şi după aceea faţa tristă, uşor vineţie, care-i juca înceţoşată în piatra magică a lunii. După ce goni toate celelalte gânduri din minte, concentrându-se stăruitor, imaginea lui Igu se fixă, devenind clară. Atunci, magicianul Şarp îi spuse cu voce gravă, calmă şi hotărâtă:

-Igu, tu ai fost slujitorul meu credincios în timpul vieții tale! Îți chem spiritul din lumea umbrelor, să se întoarcă în această lume materială, pentru a-ți găsi împlinirea visului tău pentru care ai trăit: Nenufar! Trebuie să te-ntorci în lumea aceasta şi să-ţi împlineşti soarta! Trebuie să te răzbuni pe Bostes, cel ce ţi-a curmat tinereţea!

Ţi-am văzut fantoma rătăcind noaptea, bântuind ca un lunatic pe cărările tribului!... Trebuie să-l răpui pe Bostes, duşmanul tău de moarte, dar şi al meu, căci acesta a devenit căpetenia tribului artacilor! Tu trebuie să-ți împlineşti rostul pentru care ai viețuit:

Nenufar! Fie să o iei cu tine acolo, să fiţi împreună, nedespărţiţi în lumea umbrelor, fie tu să te întorci aici, şi să te materializezi, pentru ea!

Dar, mai întâi de toate, va fi nevoie să-l răpui pe Bostes! Căci acum, armele lui din metal nu mai au nicio eficacitate asupra ta, în lumea spiritelor! Însă puterile tale nemăsurate de acum, îl pot sufoca noaptea prin somn!...

Coşmarele pe care i le trimiţi îi pot opri inima!

El nu te mai poate ucide! Dar tu îi poţi aduce sfârşitul în somn, sau în nesomn, sau prin arătările otrăvite care-i pot opri respiraţia. Ori să-l faci să nu mai priceapă deosebirea dinte viaţă şi năluciri, până când mintea lui va rătăci în nebunie şi el va pieri! El nu se mai poate apăra nici cu sabia din metal, nici cu arcul!...În zadar va trage cu săgeţile în tărâmul nopţii!...

Adu-ţi aminte cum ţi-a împlântat cuţitul la sărbătoarea zeiţei Ostare, şi cum eu şi Ino te-am tămăduit!... Apoi, aminteşte-ţi cum te-a răpus cu o săgeată șuierătoare, când protejai statuia zeiţei Ostare, cea dărâmată de barosul nemilos al lui Rubo! Acum te va ajuta şi zeiţa să o răzbuni!...

Tu trebuie să ai grijă de copilul tău, de Ada! Sufletul lui Nenufar a fost al tău în timpul vieţii, sufletele voastre nu se vor putea uni, decât dacă-l înlături pe duşmanul tău de moarte, pe Bostes!

În felul acesta, mă vei răzbuna şi pe mine, şi poate voi redeveni căpetenia tribului, dar vei răzbuna şi moartea lui Naumi, răpus și el, ca și tine, de o săgeată şuierătoare-n noapte, trimisă de Bostes.

Adu-ţi aminte că eu te-am învăţat în timpul vieţii tale cum să-l răpui pe Bostes, omorându-i lupul cenuşiu, în care se afla sufletul său ascuns! Şi era aproape de a trece în lumea umbrelor, dacă nu îl scăpa Dapix cu puterile lui spirituale! Şi azi, din această pricină, Bostes îl slujeşte pe preotul Dapix!

Şi, totodată, Igu, tu îţi vei împlini după moarte visul dragostei tale, căreia îi ţineai umbra legată la brâu! Căci nu tu îi furaseşi umbra, ci ea ţi-o dăruise, în semn de dragoste şi de speranţă că te va favoriza la lupta pentru cucerirea fetelor de măritat!

Adu-ţi aminte, spirit al lui Igu, cum îl biciua Nenufar pe Bostes, și îl alunga pentru tine: cu biciul ghintuit cu piatră colțuroasă, cu care l-a hăcuit până la sânge, lăsându-l numai carne vie! Şi, totuşi, acest demon ţi-a răpit-o, cu forţa, împotriva voinţei ei şi a ta! …

În acest moment, imaginea lui Igu din piatra lunii tremură de furie, ba lui Şarp i se păru că vede şi o lacrimă în ochii ce scăpărau de tristețe și de ură!...

Magicianul continuă:

-Eu ştiu că puterea mortului este mai mare decât a viului! Ştiu că mortul poate înghiţi viul! Eu te-m invocat în interiorul acestei caverne magice, protejate pentru că suntem de aceeaşi parte şi pentru că acum ai puteri nemărginite!

În acest moment Şarp scoase o bucată din brâul pe care-l purtase Igu în viaţă, şi-i spuse:

-Igu, recunoşti acest brâu în care ai purtat atâta amar de vreme umbra ei, parte vitală a ei, şi în care ţi-ai pus atâtea nădejdi?...Igu, recunoşti această bucată de brâu arsă?! Mi-a dăruit-o chiar ea, Nenufar, după ce a recuperat-o din foc, unde o azvârlise Bostes!... O păstra ca pe un odor, ca pe o amintire neprețuită de la tine, dar, la rugămintea mea, mi-a dat-o tocmai ca să înfăptuiesc acest ritual de a readuce spiritul tău din lumea subpământeană, printre noi, cei vii!...Pentru că ea doreşte să te vadă!...

Mi-a oferit ca ofrandă această amintire, umbra sufletului ei, pe care ţi-o dedică acum!

Şi te întreb, eşti de acord să-l ucizi cu tăişul spiritului tău pe muritorul Bostes şi să-ţi împlineşti iubirea după mormânt?!...Şi să ne răzbuni pe toţi: pe tine, pe Naumi şi pe mine?!...

În strâmta încăperea închisă se auzi un fâşâit amenințător, de parcă ar fi sâsâit un şarpe pe întuneric, şi, deodată, apăru tridimensional în mica grotă chipul lui Igu, ca o fantomă translucidă, pâlpâitoare, cu contururi albăstrui, tremurătoare, înfiorând aerul închis în care mai fumegau, scânteind, buruienile, în ciobul de lut.

Magicianul tresări, aproape țipând, de i se auzi ecoul glasului în peșteră:

-Igu! Eu ți-am mai văzut fantoma aceasta bântuind în jurul colibei lui Bostes, privind din depărtare spre ferestruica colibei în care se află femeia după care tânjești și acum, dar și după fata ta, Ada!... Te atrăgeau nu numai ele, dar poate și gelozia și dorința de răzbunare! Sufletul tău e rătăcit și neîmplinit, Igu!

Fantoma translucidă și tremurătoare a lui Igu, parțial materializată, pâlpâi de durere. Fără glas, numai prin gânduri, fantoma lui Igu îi transmise magicianului că tot ce spune e adevărat. Îl rugă, tot prin transmisie de gânduri, să desfășoare ce mai rămăsese din acel brâu și să-l așeze pe piatra din grotă ce servea drept o masă sacră din micul sanctuar secret.

Magicianul desfășură fâșia de brâu care se întrevedea la unica lumină ce rămăsese în încăpere, lumina translucidă a acelei stafii.

Fantoma lui Igu întinse o mână translucidă și ridică umbra neagră, decupată parcă după conturul chipului lui Nenufar și stafia lui Igu strânse în brațe acea siluetă.

Magicianul nu percepuse cum acea urmă ștearsă a ființei lui Nenufar a rămas păstrată acolo. Părea a fi o formă subtilă a materiei, ascunsă ochilor și simțurilor obișnuiți, de parcă tot ce s-ar fi petrecut în lume s-ar fi memorat undeva. Căci Umbra lui Nenufar exista acolo, era doar o copie ștearsă a ființei ei, dar mai păstra o parte din vitalitatea acesteia!...

Fantomă și umbră se îmbrățișară!

Apoi se întâmplă ceva neînțeles pentru magician: umbră și fantomă de o lumină difuză dispăru-ră brusc, lăsând încăperea într-un întuneric greu, de să-l tai cu cuțitul de piatră. Nici cristalul cel mare de la capătul toiagului nu mai păstra lumina lunară, de parcă se descărcase de această energie...

Dar, nu mai presără semințe de mătrăgună în opaiț.

Prin una din crăpăturile din tavanul grotei se vedea cerul, ap-ăruse Constelația Racului și-și dădu seama că trecuse de miezul nopții.

Magicianul mulțumi pe rând elementelor care l-au apărat în spațiul magic, focului, apei, pământului, aerului și spiritului, întorcându-se înspre toate punctele cardinale, repetând cu respect că le este recunoscător pentru ajutorul dat și că pot fi libere.

Apoi sterse spațiul magic fosforescent, adunând praful de apatită cu o mătură și o turnă într-un cufăr de salcâm unde-și ținea toiagul cu cristalul magic.

Apoi ieși afară din sanctuarul secret și târî bucata de stâncă la intrarea acestuia.

Merse în grota principală a peșterii sprijinită de colonade formate din stalactite și stalagmite unite între ele. Lânga marea vatră încercuită de bolovani, unde ardeau buturugi și crengi, oamenii înveliți în piei de animale dormeau, în afara celor care păzeau focul și intrările peșterii. Trecu și prin grota în care rumegau caii și ieși pe un coridor, trecu printr-un tunel și ieși afară. Privi stelele: Constelația Șarpelui se târa încet pe boltă, cu cele șapte stele, întruchipând șapte căpățâni ale celui mai mare monstru stelar al nopții.

Magicianul observă atent galaxia șerpuită care unduia încet pe boltă, terminându-se cu o coadă dreaptă, ascuțită și luminoasă ca o spadă!

Șarp gândi că, prin trimiterea fantomei lui Igu, încă îndrăgostit de Nenufar, ar putea să readucă soarta tribului pe făgașul normal pe care l-au hără-

zit strămoșii, dacă va reuși uciderea războinicului de temut, Bostes.

Apoi, magicianul văzu cu claritate și constelația alcătuită din doi pești cu solzii bătuți de stele, legați între ei printr-un cordon ombilical stelar. Trase nădejde că va fi o bună captură la șalău și păstrăv...

CAPITOLUL XX-

STRIGOIUL

Chiar din noaptea aceea, spiritul lui Igu a pornit să-și îndeplinească destinul care îi fusese curmat, prin moartea groaznică! Igu s-a întors din tenebre, din adâncurile întunecate! Chiar dacă îi fusese întreruptă viața, acum știa că își poate împlini visul de iubire pentru Nenufar!

Căci sufletul lui, întors din lumea umbrelor, tânjea după Nenufar, chiar și fără trupul tânăr pierdut în luptă, doar cu spiritul! Tânjea și de dorința de a-l răpune pe rivalul său de moarte, războinicul Bostes!...

Dorința aceasta venea din pământ și era reală și puternică! Bostes nu-l mai putea ucide din nou!

Iar iubirea pentru Nenufar trebuia să se împlinească deoarece așa cereau legile universului: dacă două suflete ardeau de dorința de a se întâlni, aceasta trebuia să se întâmple, chiar dacă ele se aflau în lumi diferite!...

Iar legile universului mai spuneau că Bostes trebuia să plătească pentru fapta lui ucigașă!

Igu știa că într-un moment viitor, destinul lui trebuia să se întâlnească cu al lui Nenufar, chiar dacă pentru asta vor trebui să treacă prin moarte!...

Acum știa că moartea nu este o despărțire totală și că mai poți spera din moarte!...

Deocamdată purta în suflet umbra lui Nenufar de care-i amintise atât de clar magicianul prin restul de pânză arsă a brâului, iar acea umbră mai păstra în ea vibrațiile dragostei ei sălbatice!

Acum Igu se simțea mai puternic, deoarece spiritele nu mai pot fi ucise! Igu se afla pe o treaptă superioară a existenței, numită de oamenii vii, impropriu, moarte! Căci moartea nu poate fi decât fizică și se

manifestă doar în plan material!...Important pentru Igu era ca să nu se plece, să nu renunțe, să nu abandoneze, să nu se supună în fața lui Bostes, care, de data asta se afla într-o situație inferioară, aceea că deține un corp material care putea fi atins de moarte!

De aceea Igu simțea că victoria va fi de partea sa, iar el, în plan spiritual, își va împlini marea lui dragoste!

Ada era rodul iubirii lor tainice și sfâșietoare, contrar tuturor piedicilor puse de viață!...

În general, dacă Bostes îl ucisese pe Igu în lumea materială, pentru a se restabili echilibrul, conform regulilor imuabile ale Universului, Igu trebuia să-l ucidă pe dușmanul și rivalul său, ca să se restabilească dreptatea cosmică, deoarece la acest nivel al existenței nu exista iertare!...

Poate doar marile spirite ar avea puterea să ardă această combustie uriașă de ură și nedreptate, să ierte moartea pe care i-o pricinuise dușmanul său! Dar Igu nu putea face asta!...Pentru el, iertarea nu exista! Datoria -o moarte!- trebuia plătită!...

Bostes rămăsese dator cu o moarte lui Igu și datoria trebuia plătită! Iar una dintre marile tradiții care le călăuzise viața tribului era că nimeni nu trebuia să rămână dator!

Numai așa omul nu putea fi îngenuncheat!

Neavând de plătit nimic nimănui, era liber și plin de demnitate!

Cel care ucidea, în anumite împrejurări, pentru a obține anumite avantaje conjuncturale, știa că va veni cândva vremea să plătească și el, să fie la rândul lui ucis.

De asta se temuse Bostes în noaptea în care-l răpusese pe cel care o urmărea cu îndârjire pe Nenufar!...

Igu știa că a trăit doar ca să o iubească pe Nenufar și asta se va întâmpla chiar și acum!

Dar cine nu știa că nu atât atingerea trupurilor era hotărâtoare într-o iubire, ci, mai ales, atingerea sufle-

telor! Iar cele două suflete, al lui Igu și al lui Nenufar erau legate chiar și în moarte.

Acum, ziua socotelii, ziua plății datoriei venise!

Așa gândea Igu, în chip de fantomă, al cărui spirit fusese invocat de magician prin puterea magică a cuvintelor, îndreptându-se, mult după miezul nopții, spre coliba din piatră, în care locuiau Bostes și Nenufar…

Umbra translucidă, parțial materializată, cugeta că Bostes i-a încălcat dreptul de a trăi, drept conferit prin legile imuabile ale Universului, de aceea, acum, Bostes va plăti! Venise timpul!...

Arătarea trecu printre stejarii și frasinii din care vântul rece, șuierător al iernii dărâmă zăpada înghețată ce răsuna în cădere.

După câștigarea luptei, Bostes se mutase din nou, din cetățuia preotului Dapix, în fosta lui colibă, în care locuia alături de Nenufar și de Ada.

Moroiul privi pârâul Uji, pe jumătate înghețat, ce cobora susurând încet din munte.

Pe coastă se întindeau pădurile nesfârșite acoperite cu omăt, tot mai sus înspre vârful muntelui, unde se auzea iureșul neîncetat al crivățului..

Pricoliciul ajunse lângă grajdurile acoperite cu zăpadă ale lui Bostes, în care rumegau bourii și caii, observă și lupii domesticiți care nu-l simțiră, nu-l lătrară…

Peste troienele cu crusta groasă, înghețată, umbra călcând ușor, fără să lase nicio urmă, fără să facă niciun zgomot, ajunse lângă ferestruica colibei lui Bostes, sub lună.

Pe acoperișul colibei lui Bostes cântă o cucuvea, sub luna încețoșată, albăstrie și rece.

Igu știa că Bostes dormea iepurește.

Spiritul mortului pătrunse în colibă.

Înăuntru mai mocneau în vatră tăciuni. Pe un pat de lemn acoperit numai cu piei de animale, dormeau Nenufar cu părul ca spicul, ținând-o în brațe pe Ada,

fetița lor, cu părul albicios, cu fața precum laptele, iar în alt pat sta culcat uriașul războinic, Bostes. Pe un butuc era un cuțit din metal, lângă el, ca să-l aibă în orice moment la îndemână….

Mortul venise să-l ucidă pe viu. Dar își făcu planul să n-o tulbure pe Nenufar, ci să-l sufoce când el era singur.

Deodată Bostes deschise ochii, bănuitor. Simțise un fâșâit sinistru care se strecurase înăuntru, ca un șarpe ce sâsâia, dar, la vremea asta din iarnă, reptilele au sângele înghețat...Îi apăru subit și nemotivat o stare de pustiiciune, de pierzanie, de năpastă și nu înțelegea ce se petrece...

Bostes apucă cuțitul înconvoiat de pe butuc, dar, când se întoarse înspre miază-noapte, fantoma dispăruse... Igu se hotărîse să vină noaptea următoare, când Bostes va fi plecat la vânătoare, după cum aflase pătrunzând în gândurile lui.

Dar de ce ezitase Igu?!...Deși mortul avea putere mai mare ca viul, poate că spiritul lui Igu avea întipărită o ciudată frică de acesta!...Pe lângă faptul că nu voise s-o tulbure pe Nenufar…

A doua zi, Bostes plecase într-adevăr la vânat, luând cu el un alt lup dresat, care amușina de departe prada, ca el să o săgeteze cu săgețile ce aveau vârf din metal ascuțit, ori să înfigă un țepoi în fiare. Pornise la vânătoare de mistreți.

Bostes pândise în apropierea bârlogului și aștepta ca gliganii flămânzi să iasă la râmat pe sub stratul subțire de zăpadă, ca să-i urmărească, lăsând scroafele cu purceii de lapte în hrubă, fără să le atace. Așa îl prinse noaptea pe Bostes în crivățul iernii, așteptând vânatul.

La pâlpâirea roșietică a focului din lemn de stejar din vatră, apăru fantoma translucidă a lui Igu în coliba unde Nenufar o hrănise pe Ada cu mămăligă de mei și brânză de oaie domesticită și o culcase într-o troacă de lemn atârnată cu funii de grinda colibei.

Ada dormea sătulă, acoperită o cu blană de capră neagră.

Nenufar îi cântase și o legănase, iar fetița ațipise încălzită de flăcările blânde și aromitoare care trosneau plăcut.

Vântul rece, de la miază-noapte bătea în rafale în ferestruică.

Nenufar, moțăia cuprinsă de toropeală, întinsă pe patul acoperit cu piei de animale, când îi apăru deodată fantoma lui Igu în față. Sta în picioare, aproape de ea, cu pletele ondulate, de culoarea razelor lunii și ochii translucizi, doritori și aprinși.

Nenufar, uimită și neîncrezătoare, dar cu un zâmbet de speranță, cugetă că are năluciri, că așa de mult se gândea la Igu, încât această dorință i se prefăcuse în arătare.

Dar fantoma, care se părea că e parțial materializată, ridică în sus bucata de brâu arsă, pe care ea o salvase din foc, și în care se putea distinge conturul siluetei lui Nenufar -umbra pe care i-o furase el în acea noapte aceea cu lună! Și Nenufar o recunoscu, aceeași care fusese proiectată pe pământ în acea noapte neuitat de frumoasă, când Igu o împăturise în brâul pe care-l purtase la el, până când Bostes î-l azvârlise în vatră, iar ea, simțind că-i arde sufletul, recuperase doar o zdreanță din el!

Nenufar întinse mâna și luă pânza, pe care i-o dăruise lui Șarp, când acesta o implorase să-i dea un lucru ce-i aparținuse lui Igu, ca să-l readucă din lumea subterană în această lume!...Nenufar pipăi și recunoscu uimită bucata de pânză!...

Igu îi transmise fără vorbe că era spiritul lui ceea ce vedea, că venise la ea deoarece nu putuse trăi nici în lumea aceasta fără ea, dar nici nu putea exista în lumea subpământeană, căci nici acolo nu avea liniște, deoarece o dorință peste puterile lui îl atrăgea spre iubirea lui de pe pământ!...

Nenufar îi transmise prin gânduri că Ada era într-adevăr, fetița lor, iar el înclină zâmbitor capul cu ochii albaștri translucizi, și cu părul ondulat, de culoarea razelor lunii, spunând iarăși fără cuvinte că știe, privind mica floare din leagăn cu pleoapele închise ca niște petale.

Nenufar deveni deodată vioaie și fericită și îi mai transmise că, deși îi poseda trupul, marele războinic Bostes nu avusese parte de iubirea ei. Ea se rugase necontenit să se-ntâmple ceva minunat și contrar legilor firii, astfel ca Igu să se întoarcă la ea! Ea îl visase și îl dorise necontenit, chiar și când Bostes îi stăpânea și îi poseda trupul, căci și atunci tot la el se gândea, deoarece gândul îi rămăsese liber: nici Bostes nu putuse să i-l supună…

Acum, în noaptea asta, se adeverise cel mai mare vis al ei, imposibil și frumos!...

Nenufar întinse mâinile spre fantomă.

Umbra translucidă se așeză lângă ea pe pat și o privi cu ochii de jar. Intrară ca într-o transă și-și reamintiră toate trăirile din trecut, amândoi se lăsară duși de acest iureș în care se pierdură, de parcă pluteau într-o pirogă dusă de furtună... Trupul femeii se înfierbântă, căci dorința aceasta n-o mai simțise niciodată lângă Bostes, când ea rămânea rece ca un om de zăpadă pe care el îl modela cum voia. Nenufar închise ochii și icni înăbușit de plăcere, mușcă învelitoarea din piele de cerb, ca să n-o trezească pe Ada. Nenufar zvâcnea ritmic trupul care i se vălurea și se contorsiona de plăcere. Fantoma lui Igu era alături și n-o atingea, o privea doar intens, cu ochii de jăratic care mocniseră multă vreme de așteptare, îi atingea doar sufletul, doar inima, făcând-o să retrăiască aidoma fiecare moment din noaptea dragostei lor, când o concepuseră pe Ada, în cămara ,,necurată", dar plină de iubire. Privirea hipnotică a moroiului o făcu să simtă din nou, parcă mai vie, fiecare clipă a trecutului lor... Acea noapte se repetă în mintea ei, până în cele

mai mici amănunte, dar mult mai intensă, amplificată de dorința așteptării revederii lui imposibile!...

Până în zori trupul ei fu gherănit și mușcat, buzele umflate, părul răvășit și privirea rătăcită ca de plăceri din altă lume. Simțise un vârtej de fericire pe care oamenii îl trăiesc numai în două-trei nopți în întreaga viață.

Trupul îi era sleit, istovit, răvășit și tulburat, contorsionat și i se zbătea de parcă era cuprinsă de criza unei boli, cu spumă la gură, icnind de plăcere, când, spre dimineață, auzise bătăi în ușa înghețată, căptușită cu piei.

Îi trebui mult să se dezmeticească, să se îmbrace cu o haină din hermină și să deschidă, năucită.

Fantasma dispăru.

Afară, Bostes ducea pe umăr un mistreț jupuit, înghețat bocnă, din care scosese și mațele. Odată cu el intră o rafală rece ce spulberă zăpada înăuntru. Așează prada pe o masă de stejar, se scutură de viforniță, lângă vatră, aducând cu el niște miesme grele de moarte, de animal ucis, care se amestecară cu mirosul trupului ei, acru de năduşeală, vlăguit.

Bostes rămase uimit câtd o văzu astfel, cu părul răvășit și cu trupul zgâriat ca de pisici sălbatice, cu ochii rătăciți, cu pulpele dezgolite și învinețite, de parcă-ar fi chinuit-o întreaga noapte un satir venit din pădure în lipsa lui. Se uită bănuitor, dar nu văzu nimic deosebit în afară de starea ei: totul era așa cum lăsase, cu deosebire că Nenufar era alta.

O întrebă ce s-a petrecut, dar ea îi spuse că avusese un coșmar, că se luptase cu un vârcolac în somn, toată noaptea.

Bostes rămase adânc nedumerit și tulburat și se gândi că niciun om viu nu ar fi îndrăznit să se apropie de ea, și că nu putea fi altul decât Igu cu chip de pricolici!

Bostes tranșă carnea, îngândurat, o fierse într-o oală arsă pe vatră, amestecată cu mirodenii.

După ce a fiert într-o oală de lut ars hălci din carnea de mistreț, presărată cu cimbru și busuioc, mâncară, el și lupul domesticit care-l ajutase la prinderea vânatul, căci Nenufar, încă avea ochii rătăciți, din altă lume. Bostes îi spuse femeii că a găsit un bârlog de mistreți și merge tot în acel loc, noaptea viitoare, dar să aibă grijă, să închidă bine ușa!

Bostes se ascunse în grajdul bourilor, de unde pândea. Se făcuse miezul nopții, când auzi țipetele lui Nenufar în colibă. Se apropie și privi prin ochiul ferestruicii din bășică de porc sălbatic.

Înăuntru, femeia întinsă în pat, aproape goală, scrâșnea și gemea și își contorsiona trupul de parcă cineva o ținea cu mâini nevăzute și o mușca. Pântecul i se apăsa de o greutate nevăzută, părul i se răvășea și buzele îi erau supte, șoldurile i se legănau inconștient, până când femeia fu cuprinsă de țipete ce păreau mai mult de durere, nemaiștiind ce se petrece cu ea. Nu se vedea nimic altceva, dar Nenufar țipa după ajutor, rănită și mușcată ca de lupi, în timp ce Ada plângea disperată în troaca ce se legăna atârnată de tavan, simțind parcă durerea mamei ei.

Dragostea stafiei pe care Bostes n-o vedea, părea violentă, de parcă moroiul era materializat, întrupat, posedând-o furibund.

Bostes intră, forțând ușa care rămase deschisă și strigă, cu cuțitul din metal în mână:

-Ieși, moroi blestemat! Ai încălcat legile firii! Morții cu morții, viii cu viii!...Arată-te! Laș ai fost în timpul vieții, laș ești și în timpul morții!...

Deodată, chipul lui Igu se arătă la fel cum fusese în viață, numai că trupul îi era o umbră translucidă, cu ochii aprinși.

Dintr-o mișcare fulgerătoare și dibace, Bostes îi reteză gâtul, dar moroiul rămase întreg. Războinicul îi mai fulgeră trupul în zigzag, dar umbra rămase parcă neatinsă. Mai mult, se apropie de Bostes amenințător, scrutându-l cu ochii ca doi tăciuni. Bostes

simți un junghi în piept, se astupă, nu mai putu să respire și apoi durerea i se extinse în brațe, și războinicul căzu la pământ, zvârcolindu-se sufocat, de parcă i-ar fi înfipt cineva o gheară de gât.

Igu se gândi că fusese așa de nebun de dragostea lui Nenufar, încât nu mai fusese atent la venirea lui Bostes! Acum nu mai avea decât să-i astupe plămânii, să-l sufoce. Dar Nenufar, sfâșiată toată de tortura nepământească, o rană vie, sângerândă, căci moroiul devenise violent, țipă:

-Pleacă! Piei, demone! Tu nu ești Igu! Mai aveai puțin și mă gâtuiai! Nu vreau să merg cu tine! Nu vreau s-o iei pe Ada cu tine! Vreau să rămână aici, în această lume, s-o cresc cu Bostes!... Acum nu mai ești un om! Nu vreau să merg cu tine! Pleacă pentru totdeauna în lumea ta întunecată și nu te mai întoarce niciodată aici! Ai încălcat legile și te-ai întors! Uite, îți înapoiez piatra dragostei, ametistul pe care mi l-ai dăruit! Ia-l și du-te cu ea în mormântul tău întunecat!

Și Nenufar rupse ața roșie ca focul cu care încă ținea piatra legată la piept și o aruncă înspre umbra lui Igu, care se stinse deodată, devenind întâi palidă, apoi pământie, cutremurându-se de durere.

Arătarea resimți vorbele lui Nenufar, mai grele decât tăișul lui Bostes. Strigoiul se duse la vânătorul care nu mai evea pic de putere în el și voi să-i oprească inima care încă i se mai zbătea în piept ca o pasăre sugrumată. Dar Nenufar imploră:

-Nu-l ucide! Nu-l ucide! se rugă Nenufar căzând în genunchi!

Acest gest al lui Nenufar, de a cădea în genunchi și a se ruga era unul extrem, o umilință la care ea recursese, după ce-i aruncase piatra de ametist, și care avusese darul de a descumpăni și de a demoraliza pricoliciul, ce devenise nesigur și tremurător ca o frunză bătută de vânt!...

Se cunoștea mândria celor din tribul artacilor care nu se rugau și nu îngenuncheau niciodată, nici în

fața statuilor zeilor muritori. Ei numai îi cinsteau cu demnitate!

Căzând în genunchi pentru Bostes și implorând arătarea să nu-l ucidă, Nenufar dăduse o lovitură hotărâtoare strigoiului.

Pricoliciul simți că în acea clipă se despărțea pentru totdeauna de ea.

Strigoiul știa ce îl așteaptă, după obiceiul tribului: rugul. Moroiul se opri în loc descumpănit și dezamăgit, sfâșiat, și deodată Nenufar văzu minunea: umbra ei, pe care Igu o purtase în suflet în viață, dar și în moarte, acea parte vitală pe care i-o răpise în acea noapte cu lună, fusese eliberată... și sufletul ei intră din nou în trupul ei.

Strigoiul se depărtă, clătinându-se, zguduit de durere, dispărând în pâcla deasă și întunecată de afară.

Într-o ultimă strângere de inimă, Nenufar apucă, parcă fără să-și dea seama, bucata de brâu pârjolită, rămasă de la stafia lui Igu și o strânse în pumn.

Bostes nu observase nimic din toate acestea, aflându-se jos, sufocat, leșinat.

Dar Nenufar își văzuse umbra pâlpâind de viață, întorcându-se în trupul ei, reîntregindu-i sufletul sfâșiat până atunci!...

Nenufar îl ajută pe Bostes să se ridice. Războinicul se simțea ca o cârpă, de parcă mortul îi sorbise toată puterea vitală si era să piară sleit. Bostes spuse:

-Mergem la preotul Dapix! Numai el ne poate salva de moroi! M-a mai salvat o dată de la pieire!

Nenufar se îmbrăcă, luă cu ea bucata de brâu și-l sprijini pe Bostes ca să poată păși.

Ajunseră spre dimineață la cetățuia preotului Dapix. Un paznic le ieși înainte cu o făclie. Recunoscându-l pe Bostes, acesta îl trezi cu noaptea-n cap pe Dapix, care, aflând cele întâmplate, spuse:

-Mergem la cimitir! La mormântul demonului!...

Vom lua câțiva oameni cu făclii și cu unelte din metal și vom dezgropa trupul lui Igu și-l vom arde,

după obiceiul pământului, ca sufletul lui să nu mai aibă nici un locaș în care să se întoarcă în această lume!...

Trecură cu făcliile prin cenușa Marelui Stejar Sacru, care nu mai era acum decât o amintire!... Vântul nopții o spulbera. Tocmai se lumina de ziuă, când păsiră prin cimitirul cu pietre pe care erau cioplite în relief și vopsite cu ocru roșu: șerpi, întruchipându-l pe Tiamat, bufnițe, bouri, cai, sori, pisici cu cap de mâță, reprezentând-o pe Baset, cruci cu doi sori sau cruci cu o lună și un soare și multe altele. Ajunseră la mormântul lui Igu unde găsiră o piatră pe care Izu cioplise o săgeată de foc înfiptă-n inimă, adică scena morții acestuia.

Preotul Dapix dădu ordin ca de pe toate pietrele de mormânt să fie martelate toate celelalte insemne care aminteau de vechile zeități, și pe fiecare piatră mortuară să fie cioplit doar un soare. Prin orificiul deschis care reprezenta ,,fereastra sufletului" lui Igu, preotul Dapix spuse:

-Pregătește-te să fii transformat în cenușă, așa cum pățesc toți cei care calcă legile, întorcându-se printre vii!...

Îl deshumară pe Igu. Pregătiră crengi uscate de stejar, scăpărară amnar peste cămașa fină din firișoare de sub scoarța uscată de stejar și aprinseră focul. Aprinseră rugul care trosnea de flăcări roșietice și albăstrui ce ardeau leșul lui Igu ce scotea un fum negru, înecăcios!

Nenufar se duse și aruncă în flăcări ultima rămășiță materială ce-i mai rămăsese de la Igu: bucata de brâu pe care o scosese altădată cu mâinile ei din foc.

Nenufar simți arsuri în tot trupul, mai ales în inimă, de parcă flăcările o ardeau și pe ea pe dinăuntru. Poate că niște urme ale umbrei ei, ale sufletului ei, care locuise o vreme în brâul pe care l-a azvârlit acum, ardeau odată cu el!...Ceva din ea rămăsese în acea zdreanță și ea se simțea sufocată de parcă ardea

de vie, doar pe dinăuntru. Poate că și acel trup ce se prefăcea în cenușă purta cu el memoria, amintirile poveștii lor!...

Nenufar înțelesese de ce Igu îi eliberase rămășița sufletului ei: altfel ar fi murit și ea acum! Cu toate acestea, în focul lăuntric al ei, simțea cum arde singură, pe un alt rug, al dragostei ei pe pământ!

În jurul leșului lui Igu care se prefăcea în scrum, se încinse ,,hora mortului", sau ,,hora strigoiului" în acest caz, iar oamenii horeau, cântau și se bucurau că strigoiul nu se va mai întoarce niciodată în lume! Și în această horă se prinse și Nenufar, dar, sleită de puteri și tulburată, întristată, leșină în brațele lui Bostes!

Când se trezi, mai era doar jarul din lemnele de stejar, iar un miros greu de carne arsă și fum mai stăruia în aer.

Dar soarele roșu răsărise deasupra cenușii Marelui Stejar Sacru și deasupra cenușii lui Igu.

Nenufar își incinerase orice dorință de a-l mai revedea vreodată, nici chiar în vis!...

Cenușa lui Igu fusese măturată și îngropată, astupându-i-se și orificiul numit fereastra sufletului, ca să fie cu toții siguri că sufletul lui nu va mai auzi mimic dacă cineva îl va mai plânge sau îl va chema înapoi, că nu va mai putea ieși din lumea subpământeană niciodată, nici măcar de sărbătoarea morților... Nici un cocoș negru nu i se dărui peste groapa cu cenușă, ca sufletul său să nu mai fie niciodată trezit din noaptea cea veșnică de cântatul cocoșului, căci nu trebuia să i se măsoare nici timpul negru al morții!...

Când iscoadele îi povestiseră toate acestea în peștera în care era refugiat, magicianul Șarp înțelese că din nou intervenise preotul Dapix și-l salvase a doua oară de la moarte pe credinciosul său războinic, Bostes!...Magicianul Șarp pierduse încă o luptă!...

CAPITOLUL XXI-

SABATUL CHRONOS

Sabatul nocturn al timpului se oficia de regulă în luna a opta din roata anului, dar se putea face oricând, la nevoie, ca acum, în miezul iernii, în situația dramatică în care se aflau magicianul Șarp și oamenii săi credincioși care se refugiaseră ca să poată supraviețui acestei ierni în Peștera Bourilor, în care locuiseră strămoșii.

Scobitura sacră săpată în peretele de calcar, în care oficia Şarp sabatul timpului, era bine tăinuită, despărțită de încă o grotă goală şi apoi de niște coridoare înguste, întunecoase și întortocheate ce păreau mai degrabă văgăuni de șerpi, prin care puțini s-ar fi încumetat să intre. Și sanctuarul secret al strămoților mai era camuflat și de o bucată de stâncă ce trebuia dată deoparte.

Magicianul invocă în la miez de noapte în ajutor pe zeul Chronos, pentru a-l răpune pe duşmanul său de moarte, Dapix, pentru a-i rupe firul vieții și al timpului pe care-l mai avea de trăit pe pământ, pentru a recuceri tribul!...

În sanctuarul îngust se afla o masă de piatră drept altar, iar pe pereții calcaroşi erau încrustați zeița morții, Nyx, în chip de schelet născând un prunc viu şi șarpele primordial Tiamat, din care toate s-au făcut, colorați cu ocru înroşit cu sânge de om sacrificat.

În perete se mai afla un sarcofag ascuns, săpat în calcar, în care erau păstrate craniile zeilor muritori, care erau scoase cu mare grijă o dată pe an la sărbatoarea morților şi preacinstite la ritualul care avea loc în acea noapte sub ramurile Marelui Stejar Sacru, care acum nu mai exista. Aici fusese depus şi craniul lui Ulu, ca un viitor zeu muritor.

Magicianul Șarp așeză cinci clepsidre: înspre toate punctele cardinale și una în partea de sus, atârnată de tavan, iar lângă fiecare aprinsese câte o lumânare.

Magicianul era îmbrăcat din cap până-n picioare numai în straie din piele de lup cenșiu. Se auzea surd cum vuia în rafale, afară, viscolul! Era miezul de noapte și era cu neputință să ajungă până aici ființă omenească prin crivățul nopții care urla precum o haită de fiare.

Până dimineața, când răsărea Steaua Câinelui, toate lumânările aveau să se topească și să se stingă, toate clepsidrele erau socotite să se scurgă de nisip, iar timpul vieții lui Dapix să se sfârșească, și acesta să moară înainte de răsărit!

În partea dinspre apus exista o clepsidră din lut ars, vopsită în negru, întruchipând un corb cu aripile întinse și care înghițea luna galbenă, din jad… Când ultima picătură de nisip se scurgea, timpul lui Dapix pe acest pământ zbura în lumea întunecată şi toate nopţile cu lună care-i mai rămăseseră de trăit, aveau să se scurgă în lumea subpământeană, unde nu pătrunde nicio rază a luminătorului nopţii.

În partea dinspre miazăzi, nisipul se scurgea într-o clepsidră în formă de vârcolac, de lup albastru cu ochii lucioşi, din ametist, care înghiţea chipul lui Dapix, modelat cu iscusinţă de Izu, semănând cu preotul.

In partea de răsărit, clepsidra din lut ars, vopsită în alb, în formă de meiel care ţinea în cioc o amuletă mică din onisc, în formă de roată solară. Meielul încerca să înghită astrul, ceea ce însemna că, odată cu scurgerea ultimelor fire de nisip, odată cu răsăritul Stelei Câinelui, Sirius, toate zilele luminoase pe care le mai avea preotul Dapix de trăit în această viaţă, se scurgeau în lumea subpământeană, întunecată, în lumea strămoşilor, care-i aşteptau sufletul ca să-l judece!

Clepsidra din lut ars dinspre miază noapte era modelată în formă de șarpe. Această clepsidră este atârnată cu capul în jos. Printr-un orificiu minuscul se scurgea nisipul din gura șarpelui. Era menit și socotit ca ultimul fir de nisip să se scurgă spre dimineața, la apariția Stelei Sirius, când Dapix trebuia să moară, cu puțin înainte de răsăritul Soarelui.

În sfârșit, în partea de sus, de tavan era atârnată o clepsidră albastră, din safir, reprezentând un vultur cu aripile deschise. Când nisipul care i se scurgea din Soarele de topaz pe care-l ținea în cioc , se sfârșea și ultima clipă din viața lui Dapix!

La sabatul nocturn al Timpului era invocat în ajutor spiritul zeului Chronos, care trebuia să dea putere imprecației magicianului Şarp.

Căci Şarp folosea cuvintele ca pe nişte arme magice, pentru a declanşa în mintea lui Dapix, chiar fără ca acesta să ştie, doar prin vibraţii sufleteşti, mecanismele de autodistrugere ale acestuia!...

Dar Şarp miza pe ajutorul spiritului lui Chronos, pe puterea magică a cuvintelor sale şi a transmisiilor psihice puternice, menite să penetreze armura mentală a preotul.

Şarp se întoarse cu faţa spre miază-noapte şi se concentră în acea direcţie în care se afla casa lui Dapix, trimiţând vibraţii spirituale ucigaşe, ca nişte săgeţi de diamant negru, blestemându-l pe Dapix:

-Eu, Şarp, magicianul acestui trib a cărui obârşie a fost pusă de înaintaşii mei, care l-au călăuzit şi pe care sunt dator să-l apăr, să-l recuceresc şi să-l ocârmuiesc mai departe, te blestem şi îţi trimit gândurile mele ucigașe cele mai negre, care te fac să-ți trezești, să-ți autodeclanșezi singur în inimă otrava morţii! Îşi trimit cugete mai dureroase decât săgeţile cu vîrful otrăvit cu venin de șopârlă, în această noapte! Gândurile mele vor fi arme mortale pentru tine, Dapix! Căci tu ameninţi să năruieşti lumea noastră, această

lume demnă, neînchinătoare la zei, care va muri în picioare, dacă va fi nevoie, dar nu se va închina nici zeului unic pe care-l slujeşti tu, nici ţie!

I-ai atras de partea ta pe cei slabi, amăgindu-i cu mâncare în timp de secetă şi de foame!... Şi în trecut au fost nenorociri! Dar nimeni nu s-a înclinat, nimeni n-a îngenuncheat, nimeni nu s-a târât! Cei slabi au pierit demni, cei tari au rămas şi au făcut să dăinuie tribul mai departe! Libertatea fiecăruia a fost totdeauna mai presus decât viaţa! Aceasta este înţelepciunea transmisă de strămoşi! Dar tu i-ai făcut sclavi pe cei slabi şi flămânzi, i-ai ingenuncheat şi i-ai făcut închinători la zeul tău, punând viaţa lor mai presus decât libertatea!

Căci noi nu ne închinăm nici la stele, nu îngenunchem nici înaintea Soarelui, deşi îl iubim şi îl ajutăm să renască!...

Nu ne închinăm nici zeilor, decât îi respectăm ca pe nişte mari oameni muritori, care au ajutat în trecut omenirea şi tribul!...

Te invoc, mare spirit al timpului, Chronos!

Vino aici, în mijlocul lumânărilor şi al clepsidrelor şi măreşte-mi puterea vibraţiilor gândurilor, pentru a-l nimici pe cel care vrea să ne îndrume tribul pe o altă cale, aceea a supravieţuirii în genunchi!...Eu mi-am sacrificat fiul, pe Ulu, conştient fiind că, o viaţă, fie şi aceea a fiului meu, nu e mai presus decât supravieţuirea întregului trib, l-am trimis pe Ulu la voi, în lumea umbrelor, ca mesager, ca să ne aducă ploaia!... Dacă este nevoie, mă sacrific şi pe mine însumi! Dar nu voi îndemna la sclavie şi supunere, şi niciodată n-am să-i învăţ să se târască în genunchi pe artaci, şi n-am să-i învăţ ce să gândească, ce să vorbească şi cum să se roage! Pentru că le-aş lua mintea proprie, independentă, personală!...

Şi, chiar dacă vor trăi cu burţile mai pline, nu va mai fi fiecare o persoană mândră și distinctă de ceilalți, care să-şi construiască viaţa aşa cum crede! Căci

strămoşii asta ne învaţă, să ne clădim fiecare, singuri şi cu mândrie, casa sufletului, punând deasupra vieţii şi belşugului, libertatea, dragostea, bucuria de a trăi și de a gândi liberi!

Şi mai bine murim decât să ne construiască altcineva casa inimii şi a minţii!...

Mai bine murim decât să ne construiască Dapix o serie de căsuţe ale minţii şi ale sufletului, toate la fel, colibe din piatră şi os, la fel, rugăciuni şi ritualuri la fel, un singur zeu, la fel pentru toţi! Atunci, el ne va cârdui ca pe o turmă de oi fără judecată proprie, care va merge la păscut mânată de el, se va înmulţi şi va face urmaşi, toţi la fel!...

Pe stalactite şi stalagmite, formând colonade de calcar, se sprijină bolta neagră a peşterii. La fel se sprijină şi bolta lumii noastre pe mai mulţi zei!...

În vârful bolţii principale a peşterii există o spărtură pe unde iese fumul focului nestins şi blestemele noastre în noapte către tine, Dapix!...

Invoc în noaptea asta în ajutor spiritul lui Chronos! Să-ţi anihileze timpul vieţii, Dapix, şi timpul tău de nenăscut şi timpul tău de după moarte, să se facă praf şi pulbere, ca şi cînd niciodată n-ai fi existat, niciodată nu te-ai fi născut!

Chem stihiile şi elementele naturii să te devasteze! Să se reverse Soarele din cer peste tine, să te facă scrum!...

Să te mături valuri mari de apă şi furtuni, să te lovească trăsnetele şi fulgerele lui Thor!...

Crivăţul dinspre miază-noapte să sufle cu bucăţi de gheaţă şi zeița noastră, Nyx să-ţi pregătească mormântul!

Pământul să se surpe și gâtlejul lui Tiamat să te-nghită!...

Iar şiragul cu stelele nopţii să te sugrume și să rămâi atârnat în tării -să te prefaci în constelaţia spânzuraţilor!...

Şi toate acestea să se abată asupra ta în noaptea asta, şi toate deodată!...

Iar dacă vei mai vieţui, te blestem pe tine, Dapix, ca în toate zilele săptămânii să ai nenorociri:

În prima zi, Munca, să ajungi căzut în genunchi de atâta trudă, precum un bour sub greutatea poverii, iar trupul tău să se năruiască!

În ziua a doua, Cearta, să ai parte numai de ceartă şi răzmeriţă, să pierzi toate judecăţile cu cei din trib, să fii răpus şi înfrânt, să ţi se destrame familia, să ajungi jucat în picioare şi umilit!

În ziua a treia, de Troc, să nu-ţi reușească negoţul şi să pierzi în toate schimburile pe care le faci în natură, şi să ieşi în lipsă în toate!

În ziua a patra, Noroc, să se abată fulgerele asupra casei tale şi bunurilor tale şi să se mistuie în foc și tot ce ai agonisit, şi să ţi se termine norocul pe pământ!...

În cea de a cincea zi, a zămislirii, să ţi se înmoaie mădularul şi să nu ai parte de frumuseţea femeilor, să te părăsească toate şi să te bântuie urâtul şi pustiul!...

De ziua morţilor, a şasea, să fii hărţuit de fantome şi de spiritele demonilor, să ai parte numai de beznă în inimă, să nu licărească nicio stea pe cerul sufletului tău, aidoma ca în lumea subterană, să nu ai nicio speranţă ca să mai vezi soarele!...

Iar în ziua a şaptea, a Sărbătorii, să fii mereu obosit şi nici măcar din amintiri să nu-ţi poţi lua vreo bucurie! În ziua aceasta, în care alţii se veselesc, să cazi bolnav şi razele mângâietoare ale morţii să-ţi fie singura alinare!...

Vorbele tale, Dapix, sunt plămădite din timp, picioarele tale, sunt făcute din timp, oasele, vintrele, sângele, muşchii cu care te mişti, toate sunt făcute din timp!

Chronos, fă ca să se oprească timpul lui Dapix !

Inima ta, Dapix, bate în timp!

Chronos, zeu al păgânilor, fă ca să se oprească bătăile inimii lui Dapix, să nu mai existe clipe pe care să le măsoare!...

Timpul vieţii tale, Dapix, să se întoarcă înapoi, să curgă spre început, până la vremea când nu existai, până la vremea cât încă nu te născuseşi, până când timpul nu-ţi mai îngăduie să vezi Soarele, ori Luna, ori oamenii din trib!...

Viaţa ta să nu mai fie decît o noapte golită de stele unde bate vântul fără de nădejde, fără de clipe, fără de zile, fără de luni şi fără de ani!...

Timpul a fost matricea care te-a zămislit!...

Chronos, sfarmă acea matrice care l-a zămislit: sfarmă ceasul facerii lui din stele, din apă, din pământ, din aer, din spirit!...

Lupul timpului să-ţi roadă cu dinţii mărunți ai clipelor oasele şi să-ţi sfârtece măruntaiele pe dinăuntru, şi apoi să încremenească în beznă, flămând, pentru că nu mai are ce să sfâşie!...

Timpul tău să îngheţe, să nu mai curgă, să dispară ca o clepsidră golită, făcută praf şi pulbere, care nu se mai poate întoarce, ca să-şi reia picurarea nisipului!...

Acolo unde nu există timp, nimic nu e: iar tu să calci prin locurile pe unde nu există timp, Dapix!...

Cronos, devorează-l pe copilul tău, Dapix! Sfâşie-i şi înfulecă-i anii, lunile, zilele! Seceră-i-le cu secera ta de diamant!

Ferecă-l în lanţurile pământului şi închide-i uşa spre lumina Soarelui!...

Secătuieşte-i izvorul sacru al vieţii şi lasă-i albia vieţii golită şi pustie, bătută de vânt noptatic şi de praf, să nu pătrundă nici razele stelelor!

Chronos, castrează-i visele, fă-i viitorul inexistent şi fă-i sămânţa clipelor stearpă!...

Timpul lui să nu se întoarcă niciodată la timpul zeilor, nici la timpul oamenilor!

Uitarea să-i devoreze trecutul, să-i năruiască prezentul şi să-i înfulece viitorul!

Cronos, fă ca de la naşterea şi până la moartea lui Dapix să nu mai existe nicio clipită, nicio licărire de timp, şi mătura ta să strângă cenuşa şi gunoiul din acest loc pustiu!

Chronos, fă ca sufletul lui Dapix să nu mai plutească noaptea în vis peste trib, peste păduri şi ape: taie-i cu secera ta de diamant cordonul ombilical ce leagă fantoma lui translucidă de trupul lui adormit, ca să nu se mai trezească niciodată în această lume!...

Chronos, tu, cel mai mare dintre zei, fără de care niciun altul nu poate exista, nici fiinţe, nici păduri, nici ape, nici stele, înţepeneşte-i trupul lui Dapix în somn, chiar în noaptea asta sacră!

Stelele de pe cerul tău, Dapix, să se stingă precum clipele, şi să se prefacă-n cenuşă bătută de vântul nopții!...

Chronos, omul se naşte fără timp, ca o clepsidră goală! Numai tu îi dăruieşti un pumn de nisip şi îl laşi să se scurgă. Chronos, ia-i lui Dapix restul de nisip care i-a mai rămas şi vântură-l în noaptea goală de stele, ca o clepsidră goală de nisip!...

Timpul vieţii tale, Dapix, să-şi rupă osia şi caii care trăgeau la căruţa vieţii tale, să se răstoarne-n prăpastia nimicului!...

Din inima ta, Dapix, timpul să zboare ca o pasăre, şi cuibul să rămână gol şi pustiu şi paserea să nu se mai întoarcă niciodată, în niciun anotimp, la cuibul ei!...

Iar zilele următoare ale vieţii tale, să se nască precum nişte copii morţi, lepădaţi, însângerați!...

Deschide ochii tăi, Chronos, ochi de lup cu care vezi în noapte, ochi de lup cu care vezi în viitor, deschide gura ta de lup, Chronos, şi rupe cu dinţii stelele de pe cerul lui Dapix, devorează-i şi ultima clipă pe care-o mai are de trăit şi lasă-i inima pustiită în beznă!...

Iar după ce piere din astă lume, spiritul lui Dapix să rămână ferecat în pământ şi să aibă zăvoarele încuiate, să nu se mai întoarcă, să nu se întrupeze niciodată în lume!

Tu Chronos, chip de lup, care înghiţi soarele în fiecare asfinţit, înghite-i zeul lui Dapix şi condu-l în bezna fără de întoarcere a strămoşilor noştri, ca să-l judece pentru obiceiurile orânduite de ei şi abolite de el!...

Fă tu, Chronos, în aşa fel încât peştera asta să fie precum pântecul mumei noastre Geea, din care să renască doar lumea noastră păgână, pe care Dapix, cu religia lui unică, solară, vrea s-o nimicească!...

Dă timpul înapoi, Chronos!...

În gura micii grote în care mai pâlpâiau cele cinci lumânări în pereţi, alături de clepsidrele lor simbolice și ciudate, şi unde mai fumegau buruienile care aduceau arătări, se ivi deodată o făptură reală, firavă, fragilă, cu barbă şi plete albe. Acesta se strecură precum o nălucă, pe lângă piatra de la intrarea în sanctuar, dată şi mai mult deoparte de către puternicul Bostes, înarmat până-n dinţi, cu arc și săgeți cu vârful de bronz și cu niște arme noi, nemaivăzute care arârnau la gâtul lui ca niște mici roți solare din bronz, ascuțite pe margini, un fel de cruci cu brațele din metal, îndoite și tăioase pe care le făurise el însuși în fierăria lui Dapix.

Preotul Dapix păru învăluit într-o aură stranie, de o luminozitate albăstruie.

Uluirea magicianului fu fără margini! Nu mai putu să îngaime nicio imprecație…

Peştera, chiar şi ziua, era adesea ,,nevăzută", întrucât o ceaţă groasă o acoperea, norii coborau asupra ei şi o învăluiau, sau vârtejurile iernii o camuflau. Dar noaptea era şi mai greu să ajungi acolo prin pâc-

la deasă, prin labirintul de galerii, şi, cu atât mai greu părea să descopere cineva văgăuna îngustă, scobitura sacră şi secretă de veacuri, în care Şarp oficia sabatul timpului, din care trimitea aceste imprecaţii sumbre în noapte…De bună seamă că îl călăuzise Bostes care cunoştea intrările ascunse, dar nu şi locul sanctuarului secret! Pe ce căi tainice ajunsese Dapix aici?!... Simţise el undele blestemului trimis de magician?!...

Văzându-i pe cei doi duşmani de moarte ai lui aici, în aceasta noapte, aduşi parcă de Nyx, lui Şarp îi încolţi în minte un gând. Fără doar şi poate imprecaţia lui îi atrăsese în această cursă…

Cu statura mică, cu trupul subţire şi fragil, dar cu faţa senină în pâlpâirea lumânărilor din îngustul sanctuar, preotul spuse cu blândeţe:

-Şarp, totul e zadarnic pentru tine!...Chiar dacă vrei ca timpul ce mi-a rămas din viaţă să se spulbere, destinul meu de a ajuta oamenii, tot se va împlini!... Misiunea mea în trib va fi dusă la bun sfârşit de cei care vor rămâne în urma mea!...

Tu știi că moartea nu înseamnă nimic. Iubirea pentru binele oamenilor depășește limitele vieții, nu poate fi oprită!... Nu vei putea opri oamenii să folosească metalele, să domesticească mai departe animalele, să aibă unelte şi arme de vânătoare mai eficiente, să sape fântâni şi rigole ca să ude zarzavaturile şi cerealele când e secetă, în loc să-şi sacrifice fiii!...

Noi închiriem timpul, Şarp! Ni se dă în custodie, nu este al nostru! Nici coliba în care stăm nu ne aparţine, locuim în ea doar! Nici peştera asta nu-ţi aparţine! Degeaba ai întors acele clepsidre în jos, din care curg firele de nisip!...

Nouă ne aparţine doar destinul, care e dus mai departe, chiar şi în lipsa noastră, de urmaşii noştri!... Dacă-mi opreşti mie timpul, vor fi alţii care-mi vor împlini misiunea!...Poate că timpul care mi-a fost acordat, se va sfârşi în noaptea asta!

Dar ce nu înţelegi, Şarp, este că tu, chiar dacă mai ai un capăt din firul vieţii tale, destinul tău s-a sfârşit! Că omul moare când îşi împlineşte destinul! Că lumea ta moare, pentru că şi-a îndeplinit rostul!... Că, până aici ţi-a fost dat să o conduci!...Tu mai ai încă timp, dar nu mai ai destin, nu mai ai rost! Tu mai trăieşti încă, dar speranţa şi rostul tău au murit! Lumea ta, cu magia ta, piere ca o magie!... Iar tu mai trăieşti, învăluit în această cenuşă a rostului tău, în această deşertăciune, în acest pustiu …

Tu eşti ca un butuc de stejar care a ars, a dat lumii lumina şi căldura de care a avut trebuinţă până acum! Iar acum e doar cenuşă…

Tu nu mai ai nimic de făcut! Lumea ta piere, ca şi când ar cădea o stea în întuneric! Dar se aprinde o altă stea! Universul îşi are izvorul lui de stele!...Iar când acestea îşi îndeplinesc destinul, se sting. Și apar altele!...

-Dar niciodată nu va mai fi omul atât de încrezător încât să fie convins că legile Universului i se supun lui! Niciodată, omul nu va mai crede, ca până acum, că e stăpânul vremii, al ploii, al vântului, al bunăstării sau că işi asumă responsabilitatea dezastrului şi a viitorului!... Că zeul timpului vine şi acţionează la dorinţa lui!...

Și niciodată nu vor mai fi pe pământ oameni atât de demni, atât de liberi, care să-şi făurească singuri destinele!

Niciodată nu vor mai fi pe pământ oameni atât de demni, oameni atât de liberi şi de mândri, care nu se închină la zei, nici la soare, nici la supranatural, care caută cauzele dezastrelor şi îndreptarea lor în ce au făcut ei, şi nu dau vina pe zei!...

Niciodată nu vor mai fi oameni pe pământ care să se înfrăţească cu natura în aşa fel încât să nu-i facă niciun rău!...

Niciodată nu vor mai considera moartea ca pe o treaptă mai sus a existenţei!

Vor apărea oameni care se tem de moarte, îşi vor lăsa destinele în mâinile zeului lor! Se vor ruga şi vor sta îngenuncheaţi, fără curaj şi fără identitate proprie, temători şi anxioşi, cerşind rezolvarea situaţiilor, în loc să încerce să le rezolve singuri!...

Fiecare din oamenii aceştia ai mei, acum are o gândire proprie, ia decizii proprii, cheamă în ajutor legile Universului, fiecare e un creator al destinului său, fiecare are mijloacele lui proprii pentru rezolvarea problemelor vieţii, pe care şi le alege de bună voie. Dar oamenii tăi nu vor mai gândi autonom, vor gândi toţi în turmă, la fel, vor asculta de voi precum ascultă câinii domesticiţi, de stăpân, vor munci în turmă, vor fi hrăniţi în turmă, ca porcii, li se va anula gândirea specifică a fiecăruia, vor fi la fel ca oile, şi toţi vor avea spiritele îngenuncheate şi minţile aservite. La noi, fiecare poate să-şi închipuie un ritual al său, cum doreşte, un ritual al timpului sau al Mumei Pamantului. La tine, toţi vor urma paşii unui ritual obligatoriu, căci nu vor mai fi oameni creativi şi mintea lor se va lenevi şi simţurile lor vor adormi. Înfricoşaţi, se vor pune la adăpost de moarte! Şi vor ocoli astfel, multe înfruntări! Pe când oamenii de acum nu se tem de moarte pentru că zeul timpului, Chronos, îi protejază şi îi învaţă că moartea este o treaptă superioară a existenţei! Acum pot participa la ritualuri colective, în care fiecare poate aduce ceva nou sau la ritualuri individuale, concepute după voinţa lor, respectând zeii, fiecare după cum crede, în coliba lui, în grădini sau în pădure…sub lună sau sub soare… Le vei ucide libertatea spiritului, Dapix, vor avea şi sufletele şi minţile şi trupurile îngenuncheate!

Vor fi adormiţi în masă, ca într-un vis colectiv în care ,,zeul unic", adică vocea şi voinţa preoţilor, vor dirija aceste vise, luându-le identitatea şi libertatea cugetului de a preacinsti un zeu la alegere, după voinţa lor, ca până acum! Vor adormi cu toţii, îngenuncheaţi!... Şi astfel vor pieri, fiindcă nu vor mai

fi entităţi individuale pe pământ!...Căci mulţimea zeilor nu era altceva decât dorinţele şi speranţele acestor entităţi individuale, nesfârșite, independente, care se stăpâneau şi se conduceau pe ele însele…

-Şarp, poate că oamenii aceştia îşi vor pune sufletele în slujba Soarelui, dar tot e mai bine decât să-şi dosească sufletele în nişte pietre lunguieţe pe care să le ţii tu în stăpânire!...

-Chiar dacă sufletele lor stăteau la mine, ascunse în pietrele lunguieţe, eu nu vegheam decât la respectatea legilor şi ordinii strămoşeşti! Îi pedepseam pentru greşeli, sau, mai bine zis, se pedepseau singuri pentru greşelile lor şi pentru păstrarea ordinei şi păcii lăsate de străbuni!...N-aveam nevoie de oşteni care să-i prindă şi să-i închidă ori să-i omoare!...şi Şarp continuă:

-Poate că dorinţa ta de a ajuta oamenii, înainte ca ei să descopere singuri ce să facă şi să se ajute singuri, este o mare iluzie! O adormire în masă a minţii lor ascuţite şi vigilente!...

Toate minţile vor judeca la fel, vor crede într-un singur zeu, numai ce le spui tu!

Mintea lor se va lenevi şi vor cere zeului tău atotputernic să le rezolve problemele! Spiritul lor nu va mai fi ascuţit şi luptător! Acum ei sunt siguri că prin mintea lor, ajutaţi de legile şi fenomenele din Univers, îşi rezolvă problemele singuri!

Cei care vin se vor ruga îngenuncheaţi, în loc să se lupte, să se zbată, să înfrunte până şi moartea cu demnitate! Între om şi mintea lui va fi o pânză de neîncredere care îl va paraliza! Şi nu va mai avea încredere în propriile lui puteri, se va simţi mic şi neînsemnat! În timp ce acum este în centrul Universului, al stelelor care se rotesc în jurul lui. Acum omul e important şi încrezător, iar dacă greşeşte, îşi asumă vina şi plăteşte prin suferinţă şi prin loviturile primite şi porneşte din nou avântat în luptă, prin alte

încercări, prin alte căi, cu spiritul tot mai ascuţit, curajos şi neînfricat!...

În acest gâtlej întunecat al micii grote a sanctuarului, după ce Bostes dăduse stânca de la intrare deoparte, stalactitele şi stalacmitele îndepărtate aruncau lumini albăstrii-roşietice, fantomatice, de la focul nestins de sub bolta principală, care se întreţeseau cu luminile stranii ale celor cinci lumânări, ce pâlpâiau pe sfârşite, în pereţii calcaroşi.

Fumegarea ierburilor, și aceasta pe sfârșite, nu mai dădea năluciri! Șarp se gândi că Dapix și Bostes care stau în gura sanctuarului secret erau din carne și oase!...

Dinăuntru se distingeau vocile firave ale oamenilor ce îngrijeau focul nestins din caverna principală. Din frigul de afară veneau hăuliturile lupilor care se împleteau şi acestea cu fluierăturile vântului noptatic. Pe jos sclipeau ici şi colo scoici fosforice sfărmate-n picioare, amestecate cu nisipul calcaros, umed. Mai puțin șovăitor, convingându-se că totul e real, Şarp continuă îngândurat şi întrebător:

-Când va mai exista pe pământ această rasă măreaţă de oameni, care să înfrunte zeii, care să-i sărbătorească şi să-i respecte ca pe nişte oameni, ca pe nişte semeni ai lor?!...Căci zeii lor sunt muritori, ca şi ei?!...

Noi nu ne închinăm la Soare. Noi nu îngenunchem nici măcar în faţa Soarelui!...Noi îl preţuim, îl ajutăm să prindă puteri, îi dăm viaţă din viaţa noastră ca să ne ajute şi el pe noi cu căldura şi lumina lui!... Noi suntem doar înfrăţiţi cu Soarele, nu îngenuncheaţi lui!...

Suntem egalii soarelui, suntem egalii stelelor, suntem păgâni! Aruncăm cu sulițe şi cu săgeţi aprinse în noapte ca să gonim vârcolacii, facem magie ca să renască Luna. Iar ea e sora noastră şi ne luminează

nopţile şi ne măsoară timpul, și după fazele ei începe fiecare săptămână!...

Dar noi nu ne considerăm mai presus decât Luna şi decât Soarele, dar nici mai prejos: noi suntem egalii lor!...

Când vor mai exista pe pământ astfel de oameni, care să nu fie nici mai presus, dar nici mai prejos decât Soarele şi decât Luna?... Şi care să nu se teamă de moarte, ba chiar să o considere o treaptă mai înaltă şi mai de preţ a vieții: pragul renaşterii într-o altă existență, mai bună!?...

Noi suntem înfrăţiţi cu apa, Dapix! Ea ne potoleşte setea şi ne ajută să trăim, iar noi respectăm izvoarele şi apele sacre!

Noi respectăm aerul curat care ne ajută să respirăm, să fim sănătoşi! Iar noi nu murdărim aerul, nici apa, le sfinţim, pentru că suntem înfrățiți cu ele!...

Noi respectăm pământul…, pădurea…, plantele şi animalele şi stelele, cu care ne înfrăţim, dar, mai ales, oamenii!...

El, omul are o calitate în plus față de orice altceva din Univers: gândul! Gândul propriu, liber, creativ! Tocmai asta vrei să-i iei tu, Dapix!

Dându-le soluţii nedescoperite de ei ca să se hrănească mai bine, le iei gândirea şi bucuria descoperirilor! Faci ca mintea lor să se lenevească!... Trebuia să-i laşi să descopere singuri, pas cu pas, tainele Universului! Chiar dacă dădeau obolul de sacrificii pentru fiecare taină în parte!

Dar era bucuria şi izbânda lor să descopere noi miracole şi căpătau, pas cu pas, şi mai multă încredere în ei! Spiritul le era tot mai ascuţit, şi mai scormonitor, şi mai inventiv!...

Peştera aceasta este matricea, caverna şi inima noastră, scorbura sufletului nostru care păstrează intact spiritul păgân! Şi, cândva, dintr-o peşteră ca aceasta, va renaşte lumea noastră păgână, dar numai după ce va adormi în genunchi lumea ta cu stomahul plin!

Tu ai venit cu această găselniţă, pe care n-o poţi dovedi, a unui zeu fără moarte, care este şi atoateştiutor, atotputernic! Dacă acest zeu le dă totul şi ei trebuie numai să se roage, de ce să scormonească cu mintea, de ce să se mai lupte neîncetat, zi şi noapte?…

Acum omul e liber să-şi urmeze singur destinul pe care şi-l alege! Cei ce vor urma, vor crede că destinele lor sunt înscrise undeva în Soare, că le sunt date de către zeul atoateştiutor, iar ei trebuie doar să-l urmeze.

Oamenii vor fi ca o turmă, li se va da la toţi aceeaşi credinţă unică, vor urma aceleaşi ritualuri, pe care nu vor avea voie să le schimbe, ca acum.

Nu vei mai putea deosebi un om de altul!

Iar progresul de care-mi vorbeşti îi va face pe unii mai tari: cei cu arme noi îi vor supune pe alţii mai slabi!

Acum toţi sunt liberi şi mândri!

Acum nu avem robi!

Acum toţi se luptă pentru viaţa lor, nimeni nu rămîne dator la nimeni, femeile sunt egale cu bărbaţii şi chiar adorate, ca nişte zeităţi muritoare...

Lumea ta poate va avea mai multă mâncare, Dapix, dar Natura se va răzbuna, căci omul va fi lacom şi ostil naturii!... Omul va exploata şi va îngenunchea natura, ca şi pe oameni!

Nu o vor mai considera ca pe o soră, ca pe o mumă a lor, ci ca pe o servitoare a lor! Iar natura se va răzbuna pe oameni! Îi va pedepsi cu mai multe inundaţii, cutremure, secete, molime…

Va exista război între om şi Natură!...

Noi încercăm prin sacrificii şi prin durere să ne ascuţim mintea şi să găsim soluţii, să ne împrietenim cu Natura!

Voi vreţi să o schimbaţi în folosul vostru, lovind-o!

Voi desfiinţaţi sacrificiile, dar îngenuncheaţi omul! Nu prin suferinţă, căutări şi jertfe îşi va croi

omul, ca până acum, drumul! I se va arăta pur şi simplu drumul pe care trebuie să meargă.

Şi astfel, omul va fi nu numai îngenuncheat, dar şi adormit, dar şi fără destin propriu, fără identitate, ca şi când n-ar exista!...

Spiritul omului s-ar fi dezvoltat mai repede dacă s-ar fi confruntat cu toate fenomenele, dacă s-ar fi simţit răspunzător de calamităţi, dacă ar fi plătit pentru toate şi ar fi căutat singur soluţii!

Dapix, tu ai venit dintr-o lume mai avansată şi le dai soluţii: ei execută fără să gândească, ei se roagă!...

Lasă-i să le descopere singuri, să moară sau să trăiască pentru ele! De ce le iei bucuria de a descoperi şi suferinţa de a fi înfrânţi? Această suferinţă îi dărâmă, dar și îi întărește, îi face să renască şi să pornească la noi căutări, la noi scormoniri, la noi lupte…

Ei caută, din bezna acestei peşteri, să găsească noi drumuri subterane spre lumină!...

Și cel mai mult, Dapix, noi respectăm omul!

El poate ajunge zeu muritor, erou al tribului, respectat şi venerat de urmaşi pentru înţelepciunea sa, pentru ajutorul lăsat tribului, după ce a trecut în lumea subpământeană!...

Noi, păgânii, căutăm să întărim puterile spirituale ale omului pe pământ! Nu punem Soarele ori zeii ori şerpii ori păsările în centrul acestui Univers, ci omul!

Întreg Universul îl slujeşte pe om, iar omul caută să-i înţeleagă tainele, fenomenele, caută să comunice cu acesta, cum ar face-o cu un frate, vorbind Universului şi încercând să se înţeleagă cu el în aceeaşi limbă!...

Doar în aparenţă lumea ta răsare, Dapix!

Şi doar în aparenţă lumea mea apune!...

Timpul ce va urma va fi doar o încercare prin care trece omenirea!

Nu-i pot sili pe cei care vor să treacă de partea ta Dapix, numai ca să supravieţuiască iernii!...Dar îi păstrez pe cei care vor rămâne cu mine, să ducem

mai departe spiritul de sacrificiu, spiritul liber al păgânilor!

Din această confruntare se va naşte viitorul!...

Îţi mulţumesc, Chronos, pentru înţelepciunea ta, pentru această confruntare, pentru că tu vezi viitorul!...

Dapix spuse:

-Nu mai e mult până se iveşte Steaua Câinelui!

Apoi se va ivi soarele şi va lumina şi tribul şi peştera…Soarele dă viață tuturor oamenilor de pe pământ, tuturor animalelor și plantelor. Soarele a creat Pământul, viața și moartea.

Ne ducem cu toții în Soare, și de acolo renaștem!

În Soare se regăsesc toți zeii voștri și mulți alți zei launloc! Soarele îi cuprinde pe toți, căci este fără pereche, fără moarte!

În frigul dimineţii care se simţi în grotă, Dapix mai spuse:

-Mintea omului e răvăşită de furtuni sălbatice care bat în întuneric din toate părţile...

Eu vreau să o fixez pe un singur drum, pe care să meargă multe veacuri de acum înainte, ca să o feresc de multă suferinţă!...Vreau să fixez mintea şi sufletul oamenilor pe Soare!...

Dar există şi un soare mai puternic decât cel de pe cer: acesta este spiritul omului! La acest soare se va ruga omul şi noaptea!... Mintea omului pe acest soare interior din noaptea fiinţei lui trebuie să se fixeze, la acest soare trebuie să se roage neîncetat!...

Doar aşa se va lumina întunericul din inima lui!...

Doar gândul luminează bezna fiinţei!...

Gândul transformă realitatea din interiorul şi din afara omului!...

Fiecare om poartă sămânţa unui soare în fiinţa sa întunecată!

Trebuie doar să-şi fixeze mintea asupra acestei seminţe, să mediteze neîncetat asupra ei ca să răsară şi să strălucească…

Gândul va lumina drumul omului!...

Şi vor fi atât de multe poteci luminate de stele, încât întreg tribul va fi luminat în noaptea timpului!... Chiar şi în moarte!

Căci oamenii se nasc din acest soare, care e spiritul lor, şi când pier, se întorc tot în acest soare- care este nemuritor!...S-a sfârşit vremea zeilor muritori: acum există doar un zeu unic: gândul, spiritul fiecăruia, adevăratul Soare! Iar acest Soare e nemuritor! Căci nu soarele de pe cer ne luminează interiorul minţii noastre!...

-Această peşteră s-ar putea să fie nu amurgul păgânismului, ci matricea din care vor renaşte zorile păgânismului, peste veacuri!...mai spuse, încruntat, magicianul Şarp şi, în acea clipită trase de un mâner ştiut numai de el, urlând înfiorător de răsună ecoul repetat al peşterii şi-al muntelui. Era un ţipăt în noapte, în noaptea acestei lumi, de parcă venea sfârşitul lumii, sau începutul unei alte lumi…

-Azaaap!...Azaap!...Azap!...

Nişa săpată în peretele lateral de calcar al sanctuarului, în care se afla sarcofagul tăinuit se deschise şi, la slaba licărire a feştilelor, se rostogoliră craniile strămbunilor consideraţi zeii muritori ai tribului…

Hârcile pe care le expunea magicianul pentru preacinstire sub ramurile fostului Mare Stejar Sacru în noaptea în care se sărbătoreau strămoşii, ţestele sacre ale lui Nyx, Chronos, Geea, Ostare, Baset, Thor, Tammuz precum şi două ticve mai mici: a lui Ulu, cel care salvase tribul de la pieire aducând ploaia, şi a unui şarpe, considerat urmaş al lui Tiamat, se revărsară cu zgomot sinistru peste ei….

Dapix şi credinciosul său războinic nu apucară să-şi revină din uluire căci, în micul sanctuar se îm-

prăştie instantaneu praful letal al unei otrăvi secrete, care proteja relicvele sacre de cei care le-ar fi profanat.

Bostes, care se afla de pază la intrare şi care inhalase mai puţin praf otrăvitor, simţind pericolul, se repezi, îl apucă fulgerător pe Dapix de guler şi-l trase afară, după care trânti stânca de la intrare, astupându-l înăuntru pe Şarp.

Bostes se prăbuşi pe coridor. Inima i se zbătu sălbatic şi simţi că sângele i se încheagă în vene. Se târî mai departe ca să respire aer proaspăt şi-l trase şi pe Dapix mai aproape, lângă el.

Înăuntru, Şarp simţi convulsii şi contorsionări, spasme dureroase, şi pielea i se coloră în vineţiu.

Mai întâi îi înţepeniră muşchii feţei, apoi limba. Plămânii i se împietriră. Otrava îi opri respiraţia asfixiindu-l şi paralizându-l.

Şi muşchii inimii, care tremurau, deveniră rigizi. Bătăile cordului îi încetară. Şarp căzu mort peste grămada de cranii. Doar sângele i se mai scurgea din colţul gurii...

Atraşi de răcnetul de moarte, apărură deodată Ino (singura care cunoştea drumul prin galeriile întortocheate spre acest sanctuar bine ascuns) cu Azap, fiul ei, însoţiţi şi de Carp, pescarul şi de Buru, noul îmblânzitor de cai, cu făclii şi bâte…Împinseră piatra de la intrare.

Când îl văzură pe Şarp, cu ochii holbaţi, cu sânge închegat la gură şi la nas, Ino înţelese. Ţipă deznădăjduită şi-i spuse lui Azap să nu intre, că aerul e otrăvit.

Chiar atunci îl auziră pe Carp care, luminând coridorul cu torţa, urlă ca din gură de şarpe arătându-l pe Bostes prăbuşit la capărtul coridorului.

Azap îl văzu pe uriaşul războinic la pământ, ţinându-l pe Dapix în braţe. Se năpusti asupra lor, gata să le sfarme ţestele. Dar n-apucă să-l zdrobească pe Bostes, deoarece o steluţă ascuţită din metal îi fulgeră beregata. Azap căzu horcăind însângerat, cu ochii holbaţi, nemaiputând să respire.

Ino căzu leşinată.

Buru, năucit, rămase o clipă nehotărât în loc, neînţelegând ce se petrece: fu îndeajuns ca să fie şi el străfulgerat de o altă roată din bronz, cu zimți ascuțiți, căzând şi acesta în genunchi, cu gâtul tăiat, horcăind de moarte, cu sângele țâşnindu-i pe piept, apoi prăbușindu-se și el, la numai câţiva paşi în urma lui Azap.

Estimp, Carp o luase în braţe pe Ino şi fugise cu ea spre grota principală, ca să-i alerteze pe ceilalți.

Bostes se scula năucit, ridică trupul lui Dapix pe umăr şi plecă cu acesta prin coridoarele tăinuite.

Se lumina de ziuă când, printr-o bortă ascunsă, Bostes ieşi cu trupul preotului Dapix, călcând cu opincile de piele de mistreţ peste zăpada ce scârţâia şi sclipea tăios în soarele dimineţii, coborând coasta înspre trib.

Nimeni nu mai avusese curajul să-l urmărească pe Bostes.

În aerul curat și rece al dimineții de iarnă preotul Dapix își reveni din leșin și începu să respire gâfâind, deși simțea foc în piept.

Începu să expire cu putere, repetat, ca să-și purifice plămânii.

Apoi îi spuse lui Bostes ca, dacă mai leșină, să-l ducă la cetățuie, iar Nenufar să-i pregătească o fiertură din coada calului și semințe de urzici amestecate cu miere de la albinele sălbatice.

Dapix gândea că acum, fără Șarp, va duce mai departe religia Soarelui, iar Bostes știa că se va în-

toarce cu oamenii lui şi-i va nimici cu noile arme pe cei rămaşi în grotă.

Înăuntrul peşterii, lângă focul nestins, Ino bocea disperată şi-şi smulgea părul din cap, neînţelegând de ce fiecare om nu avea voie să creadă în ce zei muritori sau nemuritori dorea, fără să se ucidă unii pe alţii…

Yen, oierul, Izu, pietrarul şi ceilalţi, îngroziţi, se pregătiră să meargă spre sanctuar, dar Ino le spuse să rămână pe loc, să se pregătească de plecare, să coboare devale, în câmpia de la poalele muntelui şi să întemeieze acolo un alt trib.

Nu mai era mult până se desprimăvăra. Le rămânea o mică speranţă că, poate unul din ei sau din fiii lor încă nenăscuţi se vor întoarce cândva şi vor recuceri tribul. Izu le promise că va ciopli din nou statuile şi se vor putea ruga la vechii lor zei în libertate.

CAPITOLUL XXII-

I N O

Ino, răvăşită de deznădejde, îl rugă în taină pe Carp, care-i era devotat, s-o urmeze…

Porniră amândoi pe coridoarele întortocheate cu o torță aprinsă, din nou spre sanctuarul secret.

Acolo Carp împinse într-o parte piatra de la intrare şi, la porunca lui Ino, târî cadavrul cu gâtlejul tăiat de steluța de bronz, al lui Azap, înăuntru, alături de trupul neînsufleţit al magicianului, printre craniile înaintaşilor lor, dispăruți odată cu întreaga lor lume pe care o călăuziseră de-a lungul vremurilor…

Ino îi mai porunci lui Carp să care trupul neînsufleţit al îmblânzitorului de cai, Buru, în grota principală, şi să oficieze el însuşi un ultim ritual: să-l ardă drept ofrandă învelit în scoarță de stejar, în cuptorul de pământ ars, în care fuseseră sacrificaţi şi incineraţi strămoşii din peşteră, înainte ca ei să se fi mutat în trib: şi să facă un troc cu zeii lor, să ceară în schimb zeilor ciopliți, incizați ori pictați pe pereții grotelor -Geea, Ostare, Mithra, Tiamat Tammuz, Nyx, Thor să-i ocrotească pentru a scoborî cu bine din munte şi a întemeia un trib nou, devale, pentru a continua, cu câți mai rămăseseră dintre ei, credinţa în vechii lor zei muritori!...

Apoi Ino, plângând în tăcere, îl binecuvântă pe Carp, făcându-i semnul stelei cu cinci colțuri deasupra creștetului, şi-i porunci slujitorului ei credincios să o îngroape de vie în sanctuar, să aşeze pentru totdeauna bucata de stâncă acolo, şi apoi să îngrămădească alte și alte pietre, astfel încât să nu mai existe acest coridor ce ducea la sanctuarul ascuns, astfel ca nimeni, niciodată să nu-l mai poată descoperi de-a lungul veacurilor ce vor mai urma…

Îno intră singură în sanctuarul secret al strămoşilor ei, alături de trupurile fără viață ale fiului și bărbatului ei.

Ultimul magician al tribului artacilor se afla în lumea străbunilor!

Ino simți că viaţa ei se sfârşește aici. Toţi copiii ei plecaseră în lumea subpământeană: Ulu sacrificat pentru aducerea ploii, Naumi şi Azap uciși în luptă de Bostes pentru instaurarea noului zeu unic, nemuritor, Soarele. Iar acum, soțul ei, Şarp, plecase de bună voie la străbuni, pentru că pierduse lupta şi nu mai avea speranță în viitor.

Aerul dinăuntrul sanctuarului i-ar mai fi ajuns poate o zi lui Ino dar, dacă îşi dorea sfârşitul mai repede îi era de ajuns să inhaleze praful otrăvitor din tigva lui Ulu, pe care o ţinea în braţe, în pâlpâirea slabă a opaiţelor...

Nisipul din toate clepsidrele se sfârşise!

Ar fi putut să le întoarcă, să picure din nou firele de nisip, dar i se păru fără rost.

I se păru că ar fi inutil să mai vadă Soarele ori Luna răsărind încă o dată, de vreme ce lumea ei apusese!...

Inima i se scursese de viaţă precum nisipul din clepsidrele de pe jos!

Privi chipul lui Şarp cu sânge închegat la gură şi cu ochii lui mari, larg deschiși, adânci, având culoarea florilor de viorele, acum ofilite şi începu să-şi aducă aminte momentele cele mai fericite din viaţa lor!...

Prima amintire fusese o noapte cu lună în care îl cunoscuse prima dată ca bărbat pe Şarp (pe atunci era tânăr şi se numea Utu!...)

Era o noapte sacră, cu arborii înfloriţi în luna a cincea, a lui Mithra. Arbuştii de păducel erau bătuţi de flori, parcă purtând o maramă apretată, aromi-

toare, care tremura în adierea uşoară a unui vânticel noptatic.

Ino şi Şarp, tineri, erau într-un luminiş de lângă ghiolul numit Lac. Frasinii aveau rădăcinile în apă. De-a lungul malului era spuma, ca un cordon de apatită, fosforescent, ce scăpăra și încingea întregul ghiol. Jumătate din luciul apei era alb de petalele de flori de păducel scuturate.

Iar mai departe, în oglinda ghiolului, licărea cerul aprins de jadul Lunii şi frunzele verzui-galbene tremurânde, se vedeau în adâncuri clipocind neliniştite.

Pe maluri străjuiau stejarii seculari, precum nişte uriaşi cu braţele puternice şi groase, ca nişte balauri înnodaţi care, mai întâi scoborau înspre pământ de greutate, după care crengile mai uşoare îşi ridicau capetele cu limbile de foc șfichiuind în vânt, urcându-se înspre astrul nopţii. În vârful rămurelelor fragede, frunzuliţele noi erau roşii-aprinse de focul lunar...La subsuorile marilor crengi ale stejarilor se vedeau tumorile vâscului parazit, veşnic verde în toate anotimpurile, chiar şi pe arborii uscaţi…Nu departe se înălţa spre stele stânca în care sălăşluia Peştera Bourilor, în care locuiseră strămoșii în trecut…

În acele vremuri mai dăinuiau obiceiuri care acum au fost abolite…Tinerii se adunau în toate nopţile cu lună plină, după afinităţi. Se dezbrăcau. Şi bărbaţii introduceau cuţitele de piatră în cornul de bour plin cu vinul dragostei, pe care fetele îl ţineau cu amândouă mâinile…Apoi sorbeau împreună băutura cu fructe uscate, tocate şi amestecate cu seminţe de cânepă.

Atunci Sufletul Lunii pătrundea sălbatic în trupul fetelor şi le poseda. Căci există un suflet al Lunii, al stelelor, al copacilor, al Lacului, al stâncilor, al peşterii, al tuturor animalelor de zi sau de noapte şi chiar al pietrelor de pe jos pe care călcau…

Atunci duhul zeiţei Baset cu cap de pisică şi trup de femeie însărcinată bântuia şi cutreiera trupurile fetelor… Frumoasele căpătau în acele nopţi suflete de feline: alergau şi se tăvăleau prin iarbă, ţipând, hârjonindu-se cu bărbaţii... Apoi cădeau în transă, aiurau, tremurau şi vorbeau în delir, proorocind în acele nopţi viitorul dintre ele şi bărbatul de lângă ele…

În acea noapte, Utu cel tânăr practica ritualul sacru al celor cinci sărutări, patronat de zeiţa Baset…

Iar Utu vorbea frumos, avea cuvinte vrăjite, şi asta a cucerit-o pe Ino de la început!... Iar cuvintele lui magice au fost întreaga viaţă o încântare pentru viitoarea preoteasă a templului!...

Ino privi la crâmpeiul de crepuscul al feştilelor, capul cu gura deschisă, cu sânge negru închegat pe buzele şi pe nările lui Şarp. Ochii lui holbaţi, de culoarea viorelelor sub lună, acum erau deschişi spre lumea umbrelor.

Iar ea îşi aminti vorbele lui din prima lor noapte -ca mărgăritarele de rouă care-i fermecaseră întreaga viaţă… Şi Ino retrăi noaptea în care ei se contopiseră prima oară cu sufletul pământului, al pădurii, al Lacului, cu sufletele întregului Univers împodobit cu stele!...

Utu cel tânăr de atunci începu ritualul, sărutându-i mai întâi picioarele de la glezne în jos:

-Sacre sunt picioarele tale care te-au adus aici în această noapte…Au şters distanţa dintre mine şi tine, dintre lumea strămoşilor din care ai venit când te-ai născut şi lumea noastră, picioarele tale au adus cerul aici, pe pământ, în iarbă, căci picioarela tale care sprijină bolta cerească, au coborât-o aici, pe iarbă!...

Picioarele tale au venit de departe, din lumea nenăscută

până aici, la mine!

Picioarele tale au umblat pe soare și pe lună, nenumărate zile și nopți și ani, până au ajuns la mine!...
Sărut picioarele tale sacre
care părăsesc lumea părinților tăi
și care te-au adus la mine în această noapte!
Sărut picioarele sacre
care nu lasă urme numai pe pământ,
ci și urme lunare
purtând strălucirea zeiței Baset
prin sufletul meu!...
Sărut picioarele tale sacre
care te-au călăuzit
spre clipa de fericire
pe care numai zeii muritori o simt!...
Picioarele tale pure
pe care eu le spăl cu rouă,
cu lacrimi de bucurie
și cu sărutări,
care mi-au adus atât de aproape ochii zeiței Baset
ce mă privesc
prin strălucirea ochilor tăi!...

Şi Sufletul Pădurii de stejar fremătase atunci, străbătut de frisoane, sub enigma lunii care îi dezmierda pe toţi cu firele ei scânteietoare de jad, precum o mâță ce toarce şi se răsfaţă în iarbă!...

Şi Şarp continuase în noapte ritualul celor cinci sărutări:

-Acum, Ino, îţi sărut genunchii mândri,
care nu se îndoiesc
şi nu îngenunchează
nici pe piatra sanctuarului,
ci doar în faţa bărbatului
pe care zeiţa Baset ţi-l trimite
ca să-ți răsădească sămânţa sacră a vieţii în trup...
Sărut genunchii tăi semeţi,

trufaşi şi neînduplecaţi
care se fac ascultători
precum nişte lupi domesticiti și credeincioși,
decât în faţa bărbatului pe care ți-l trimite zeiţa Baset
ca să-ţi răsădească sămânţa sacră a vieţii
în glia trupului…

Şarp a continuat ritualul:

-Acum, Ino, îţi sărut Floarea Cerului,
această mică grotă sacră
prin care omului îi este dat
să trăiască clipe din viaţa zeilor muritori!...
Îţi sărut uterul,
sanctuarul regenerării vieţii
şi al renaşterii spiritului pe pământ,
matricea în care încolţesc seminţele vieţii,
vatra nestinsă în care spiritul nenăscut aşteaptă să renască,
portalul prin care trec toţi oamenii înspre viaţă,
locul de unde răsar soarele şi luna prin
spiritul şi prin ochii celui care se naşte,
izvorul minunat de noi şi noi vieţi pe acest minunat pământ,
îţi sărut trecătoarea sacra
prin care spiritele se reîntrupează și se reîntorc în lume,
fără de care n-ar exista niciun om
şi nici stele pe care să le privească cineva!...
Sărut cel mai pur şi mai sacru dintre leagănele vieţii!...
orizontul de unde răsar mai întâi
razele fiecărei fiinţe
în dimineaţa vieţii!...
Şi Şarp sorbi şi se îmbătă
şi femeia tremură în delir,
ţipând posedată în acea noapte

de Duhul Mâței Lunatice…

Iar Şarp i-a dăruit lui Ino cea de-a patra sărutare a ritualului, spunând:

-Sub lumina orbitoare a ochilor
Mâței Sacre Lunare
îţi sărut sânii care vor alăpta
făpturile încă nenăscute:
două izvoare sacre și pure
care întreţin viaţa pe pământ!...
Soarele şi stelele sug la sânii Mumei Geea
ca să se înalţe şi să strălucească în tării,
şi rădăcinile stejarilor sug
laptele matern al Geei
care hrăneşte toate vieţile!
Sărut sânii tăi
ca două coarne de bour întoarse spre cer
care se vor umple cu laptele sacru
din care pruncul nenăscut îşi va sorbi hrana
ce îi va întreţine viaţa!...

Şi Şarp a continuat ritualul spunând:

-Sub Luna lui Baset
îţi sărut gura sacră
cu care rosteşti descântece de dragoste
şi cu care prooroceşti în delir
viitorul,
tremurând ca foaia de stejar
în aiurarea vântului noptatic…
Îţi sărut gura sacră
cu care profeţeşti cuvinte vii,
înălţătoare și strălucitoare precum constelaţiile,
ori cuvinte ucigaşe și întunecate
precum abisul lumii subpământene,
gura prin care cuvintele tale
precum un mănunchi de flori de leac

alină durerile inimii mele!...
gura sacră cu care creezi și înviezi lumi noi,
numai cu un singur cuvânt pe care-l rostești,
ori gura cu care poţi cutremura şi nărui lumi,
doar cu un cuvânt al tău!...
şi gura din care îţi răsare soarele şi luna
sub formă de cuvinte,
gura prin care sufletul îţi iese
în ultima clipită pe pământ
pentru a se reîntoarce în tribul artacilor
când viaţa ta va reînflori
ca mugurii ce se deschid în neant!...

Rememorând acea noapte, Ino îşi aminti de Utu cel tânăr, care, atunci îşi strecurase şarpele de foc în foalele ei, forţând intrarea, lărgind mica peşteră sacră, tăinuită cu grijă. Şi şarpele muşcase în repetate ori din trupul ei tânăr ce se zvârcolea şi în care se răspândea dulcele venin al unei noi vieţi…

Și atunci, în acea noapte magică, în care ea se zvârcolea sub muşcăturile şarpelui vieţii care-i scuipase sămânţa unei noi vieţi în pântec, ea îi profeţise în delir următoarea prevestire lui Utu cel tânăr:

-Sufletul exterior al magicianul de atunci în viaţă, ,,Mithra" (cel care venise de departe și care-și preluase singur numele de Mithra, încetățenind aici cultul zeului care învinsese taurul negru al beznei), se află ascuns într-un şarpe din Peştera Bourilor, urmaş al şarpelui începuturilor, Tiamat.

Această gadină îi înspăimântase atât de tare pe oamenii din acele vremuri, încât cei care încă mai trăiau în peşteră atunci, se transmutaseră de frică, în trib.

Această profeţie făcută în stare de frenezie, în acea noapte, posedată de Sufletul zeiţei Baset, îl ajutase pe

Utu cel tânăr de atunci să ajungă următorul magician al tribului…

Utu pândise îndelung şarpele din Peştera Bourilor şi, într-o bună zi, aşa cum Igu îi aruncase în faţa colibei lui Bostes lupul cel sur în care se presupunea că se află ascuns sufletul războinicului, tot astfel şi Utu îi cărase pe umăr şarpele mort, lui ,,Mithra", care atunci se îmbolnăvise de moarte. Magicianul de atunci părăsise Templul cu familia, își ridicase o colibă din piatră şi oase în trib şi se mutase printre oamenii obişnuiţi. Acesta murise, nu după mult timp, cuprins de convulsii, sângerând pe gură şi pe nas. Craniul lui fusese păstrat pentru preacinstirea strămoşilor, în nişa din acest sanctuar tăinuit al peşterii.

Pe vremea aceea se mutaseră Utu cu Ino în Templu, şi el devenise noul magician.

Spre preacinstirea Şarpelui din peşteră, urmaş al lui Tiamat, datorită căruia ajunsese magician, Utu depusese craniul acestui ţarpe printe cele ale marilor înaintaşi ai tribului, în sanctuarul tăinuit. După care îl pusese pe Izu, mai întai să cioplească şarpele de lemn cu solzii vopsiţi în verde, cu ochii hipnotici din apatită, din faţa Templului.

Apoi, în semn de preţuire şi de respect, îşi schimbase el însuşi numele din Utu în Şarp!

Mai mult decât atât, pentru a împăca spiritual şarpelui răpus, noul magician, Şarp, îi poruncise lui Izu să cioplească şi să şlefuiască în întregime din apatit fosforescent un idol, care să strălucească în noapte ca și când ar fi viu. Când lumina cădea asupra lui, în anumite momente din zi ori din noapte, această statuie părea că se mişcă, părea însuşi şarpele începuturilor, Tiamat!...O adevărată frumuseţe, la care Izu muncise ani în şir, în secret, în sanctuarul subteran al Templului…

La sfârşit, Tiamat părea că e viu: solzii îi şerpuiau când o pală de lumină din gura de aerisire cădea peste el, înspăimântând de moarte pe oricine îl privea!

Acolo, în acea statuie magică îşi transferase noul magician propriul său suflet, printr-un ritual numai de el cunoscut, fără să ştie nimeni, în afară de Ino!...

Magicianul Şarp nu putea fi ucis, căci sufletul său se afla bine ascuns în statuia secretă din subteranul templului său.

Acolo se aflau păzite de Tiamat şi sufletele celor din trib, transferate în pietrele lunguieţe…

Când Dapix poruncise, fără să ştie, să fie sfărmată statuia lui Tiamat, atunci fusese sfărmată viaţa lui Şarp -a lui Utu de pe vremuri!….Iar când Dapix împărţise fiecăruia pietrele lunguieţe, Şarp pierduse puterea totală asupra oamenilor din trib…

De aceea respirase aerul otrăvitor acum, gândi Ino!...Ştia de atunci că pierduse totul…

Ino gândi că toţi ai ei se mutaseră în lumea subpământeană.

Ea se feri să-şi mai reamintească momentele sacrificării lui Ulu, morții și arderii trupului lui Naumi, ori oprirea răsuflării acum a lui Azap cu o steluţă din metal -dureri care se adânciseră şi mai rău prin dispariţia lui Şarp, care plecase singur în lumea strămbunilor. Ea îşi amintise doar momentele fermecate din această viaţă, ca să mai poată supravieţui puţin, înconjurată de atâta moarte…

Întreaga lor lume, de când strămoşii ieşiseră din peşteră şi întemeiaseră tribul şi până acum, pierise ca fumul ce se va ridica din trupul neînsufleţit al îmblânzitorului de cai, Buru, prin spărtura din tavanul peşterii…Doar fumul rămăsese din tot trecutul tribului lor, căci, acum, cei care-l urmau pe Dapix alcătuiau o altă lume în care răsărea un alt Soare!...

Ceaţa de jad a lunii lor nu se va mai cerne niciodată peste lume!...

Câte amintiri mai rămăseseră în aceste cranii din jurul ei?!...

Năluca vieţii a atins de demult cu aripile-i amăgitoare aceste căpăţâni!...

Ino mângâie ticva lui Ulu. Îşi aduse aminte cum oamenii smulseseră carnea, oasele, pielea băiatului de sacrificiu pentru a fi îngropate bucăţică cu bucăţică sub brazde, ca să fie roditoare şi ca să se adune norii cenuşii de ploaie, cum adunaseră sângele sacru al copilului în ulcele de lut ca să spele cu acesta seminţele care trebuiau semănate…Fusese o mare cinste pentru Şarp şi pentru întreg tribul, doar pentru ea fusese o durere răscolitoare, covârşitoare care-i secătuise inima!

Doar această mică tigvă fusese oprită de tatăl lui, pentru a fi pusă în nişa cu căpăţânile marilor înaintaşi şi preacinstită de ziua strămoşilor…

Poate că lumea aceasta a lor nu fusese dintre cele mai bune pe acest minunat şi sacru pământ, în care viaţa, aşa de frumoasă, trebuia apărată, păstrată, ci nu sacrificată…Poate că preotul Dapix avea dreptate…

Feştilele se stinseră şi fumegară…

In bezna ce se lăsă în micul sanctuar, lui Ino i se păru că vede două luminiţe de culoarea viorelelor care vin înspre ea din lumea subpământeană… Curând apăru, ca pe vremuri, capul tânărului Utu, cu părul lui inelat, de culoarea topazului galben-lăptos…

Era la fel ca în noaptea ritualului celor cinci sărutări! Singura diferenţă fu că atunci era lună plină de jad, iar acum o lună neagră. Utu cel tânăr o luă în braţe, iar ea fu fericită că el o purta înspre lumea subpământeană călăuzită de singura lumină care-i mai rămăsese în noaptea fiinţei ei: cea a ochilor lui de culoarea viorelelor!...

Alinată, răsfățată de acea lumină mângâietoare din privirea lui Utu, ea trecu hotarul acestei lumi, plină de încredere, spre locul unde sălăşluiau strămoşii lor, unde avea să-i întâlnească pe Ulu, Naumi, Azap şi pe toţi cei din tribul artacilor, şi pe toţi zeii lor muritori care se adunaseră acolo, într-un trecut ireversibil, după apusul lumii lor, în care gustaseră cu toţii miracolul şi frumuseţea vieţii, pe această primitoare şi minunată planetă…

S F Â R Ș I T

RECUNOȘTINȚĂ

Aduc mulțumiri celor pe care ..i-am hărțuit cordial" (expresia lui Vasile Andru) şi care m-au ajutat în scrierea acestui roman:

AXENIA HOGEA, care mi-a corectat toate cele unsprezece cărți ale mele, fără a avea altă răsplată decât faptul că ,, îndrumătorii ei spirituali de dincolo de viață însemnează cu atenție în karma ei aceste fapte bune!..."

LEONARD GAVRILIU, care s-a străduit să depisteze ,,perlele" din roman, înainte de a fi publicate. În ,,Observații IV" scrie:,, La pag. 160: ,,Spectacolul plăcea, fascina și înfiora mulțimea care răcnea de plăcere, ca într-o colectivă!" la care Leonard Gavriliu comentează: ,, O fi fost ea comună primitivă, dar parcă nu merge o comparație ceapistă!..."

VASILE ANDRU, care mi-a semnalat, în roman, inadvertențe sau ,,gafe culturale"; un exemplu: mi-a semnalat că zeul Mithra, prezent în roman, nu a existat la geto-dacii preistorici din Carpați. M-a ajutat ,,s-o dreg" sugerând să scriu încă din primele rânduri că ,,un oştean getic, mesager la Ctesiphon, a fost inițiat acolo în cultul lui Mithra și, la întoarcere în spațiul Carpatic, introduce aici, episodic, acest ceremonial"…

BEDROS KESISIAN, cu al său frumos site, căruia-i ceream unele informații despre pagânismul vechi, de mult apus. Domnia sa îmi răspundea totdeauna prompt, documentat, menționând și sursele; este cel care a concepurt și coperta; și ne zice că speră să găsească un regizor din Franța să facă film după acest roman…

NICULAIE DENSUȘIANU, în a cărui DACIE PREISTORICĂ se regăsesc aproape toții zeii descriși în roman.

SIR JAMES GEORGE FRAZER a cărui carte, ,,Creanga de aur" mi-a inspirat această poveste (câți autori și câte cărți o fi inspirat ,,The Golden Bough" până azi?...)

ION DOLDUREA, un adevărat ,,mecena", care finanțează multe activități culturale, sfințind locul în care trăiește, și care pe mine mă sponsorizează numai pentru faptul că fac parte din ,,tribul" său de Romanați!...

Ca o curiozitate, acest om de o distinsă cultură și de o omenie rară, este născut pe 15 ianuarie, de ziua poetului nostru național...

Paul SÂRBU

PAUL SĂRBU- ITINERAR BIO-BIBLIOGRAFIC

Născut la 25 iunie 1957 în oraşul Caracal, dar trăitor de aproape patru decenii într-unul dintre cele mai izolate cătune din Delta Dunării și din România, Letea, unde lucrează ca învățător. ,,Și-a școlit odraslele care, chiar dacă nu vor evada prin lume, vor descoperi Delta eternă numai prin cărțile tatălui: citind Povestiri din Delta Dunării, scrise cu asprime și cu adâncimi demne, pe alocuri, de un Vasile Voiculescu.”-Vasile Andru.

Carti publicate :

-,,Poeme”, Ed. Macarie, 1994 –cu o prefaţa de Cezar Ivănescu

- ,,Poeme alese”, Ed. Macarie, 1996, prefaţa de Gheorghe Tomozei

-,,Povestiri din Delta Dunării”, Ed. Eminescu, 1997, texte pe coperta a IV a de Mircea Sântimbreanu şi Fănuş Neagu

- ,,Moartea în Delta” (povestiri), Ed. Ex Ponto , 2002 (prefaţă de Ovidiu Dunăreanu)

- ,,Samka” (roman) , Ed. Criterion Publishing, U S A, 2003, text pentru coperta a IV a de Constantin Novac -,,Dincolo de lume” (roman), Ed. Ex Ponto, 2008 – cu prefată de Nicolae-Paul Mihail .

-101 poeme, Ed. Biodova, 2011

-Noaptea cailor sălbatici (povestiri), Ed. Ex Ponto, 2013

-Vremea chiropterelor, roman, cu o prefaţă de Vasile Andru, Ed. Ex Ponto

-Raze postume, poeme, cu o prefaţă de Nicolae Rotund, Ed. Ex Ponto, 2014

-POEME- ,Editura TIPOMOLDOVA, colecția OPERA OMNIA, Poezie contemporană, 2014

-NOAPTEA CAILOR SĂLBATICI, Editura TIPOMOLDOVA, colecția OPERA OMNIA, Proza scurtă contemporană, 2014

-SAMKA, DINCOLO DE LUME, VREMEA CHIROPTERELOR, Editura TIPOMOLDOVA, colecția OPERA OMNIA, Romanul de azi, 2014

Membru al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Dobrogea, din 1999 (fiind recomandat de Fănuş Neagu, Mircea Sântimbreanu şi Nicolae-Paul mihail)

Câteva dintre premiile obţinute:

-Premiul Festivalulu şi al Ministerului Culturii– la Festivalul ,,Lucian Blaga", Sebeş, Lancrăm, 1994

-Premiul pentru proză al Salonului Naţional de carte ,,Ovidius" , 2002 ;

- Premiul Filialei ,,Dobrogea" a Uniunii Scriitorilor pentru proză pe anul 2002

- Premiul Asociaţiei Internaţionale a Scriitorilor şi Oamenilor de Artă Romîni ,,Liter-ArtXXI" pe anii 2002 -2003

-Premiul pentru poezie pe anul 2011, acordat de Uniunea Scriitorilor din România, Filiala Dobrogea pentru volumul « 101 poeme », Editura Biodova, 2011

Inclus în diferite antologii de poezie şi proză, dar şi în diţionare ale personalităţilor sau ale scriitorilor

CUPRINS

CAPITOLUL I-
PURIFICAREA PRIN FOC / 5

CAPITOLUL II-
STÂLPUL DE FOC / 26

CAPITOLUL III -
UMBRA / 43

CAPITOLUL IV-
CORNUL ABUNDENȚEI- / 52

CAPITOLUL V-
MOMÂIA / 68

CAPITOLUL VI -
L U P U L S U R / 80

CAPITOLUL VII-
–UN MIRACOL / 97

CAPITOLUL VIII-
NAȘTEREA SOARELUI / 110

CAPITOLUL IX-
SĂRBĂTOAREA PĂMÂNTULUI,
MUMA GEEA / 127

CAPITOLUL X-
O S T A R E / 140

CAPITOLUL XI-
NAȘTEREA ADEI / 155

CAPITOLUL XIII-
S E C E T A / 170

Șarpele de foc / 170

Câinii / 174

Broaștele și șerpii de apă / 178

Înmormântarea Soarelui / 184

CAPITOLUL XIV-
SACRIFICAREA LUI ULU / 190

CAPITOLUL XV-
SĂRBĂTOAREA MORȚILOR / 199

CAPITOLUL XVI-
VA MURI SOARELE!... / 209

CAPITOLUL XVII-
ZIUA FATALA / 217

CAPITOLUL XVIII-
LUPTA / 232

CAPITOLUL XIX-
PEȘTERA / 254

CAPITOLUL XX-
STRIGOIUL / 269

CAPITOLUL XXI-
SABATUL CHRONOS / 281

CAPITOLUL XXII-
I N O / 303

RECUNOȘTINȚĂ / 315

PAUL SĂRBU- ITINERAR
BIO-BIBLIOGRAFIC / 317

Coperta a fost concepută de Bedros Kesisian

Tehnoredactor: Dan Ichimescu

Bun de tipar: august 2015. Apărut: 2015
Editura Tracus Arte, str. Sava Henţia nr. 2, sector 1, Bucureşti.
E-mail: office@edituratracusarte.ro, vanzari@edituratracusarte.ro
Tel/fax: 021.223.41.11.
Tiparul executat de S.C. WorldMediagraph Bucureşti

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România